

ANNE MAYBURY

Șoapte în întuneric

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Când Livvy ieși din biroul anchetatorului, se ținu de balustradă pe moment, pentru a se calma și a-și păstra echilibrul. După atmosfera întunecată din sala de ședințe unde i se păruse că zăbovisе o eternitate, soarele apărut brusc pe cer îi afectă pe moment vederea, orbind-o. Închise repede ochii pentru a se proteja atât de soare, cât și de lumea ostilă și terifiantă din jurul ei.

Își simți mâinile ude de transpirație, avea frisoane. Apoi, când auzi glasuri, deschise ochii.

Cineva se aplecase spre ea și își feri repede fața de blițul unui aparat de fotografiat, apoi mai făcu o pauză pentru a-și reveni, trăgând aer în piept, înainte de a-și croi drum printre cei adunați acolo ca s-o vadă pe ea, presupusa autoare a crimei.

– Ea a făcut-o? auzi un glas. Ea l-a ucis pe Clive Berenger?

– Olivia Berenger, ești vinovată?

Olivia încercă să se controleze; nu fusese acuzată, deocamdată.

Verdictul judecătorului fusese: crimă cu autor necunoscut.

Făcu un pas în față, paralizată de panică.

– Vino, Livvy, să părăsim acest loc.

Întorcându-se, îl văzu pe Simon care o prinse de braț, pentru a o putea salva din acel loc. Olivia făcu efortul de a coborî treptele, mișcându-se ca în vis printre cei adunați acolo. Ar fi vrut să le strige acelor chipuri întoarse spre ea:

"De ce mă priviți astfel? Simon a fost fratele soțului meu. Trebuie să vă demonstrez că familia soțului meu mă consideră nevinovată? Pentru că sunt nevinovată!"

Se întoarse spre Simon, căruia reuși să-i zâmbescă. Observă, pentru a câta oară, asemănarea izbitoare dintre cei doi frați.

Cu cinci nopți în urmă, Clive, soțul ei, fusese împușcat, iar acești oameni așteptaseră câteva ore aici, în această zi toridă, ca să audă verdictul judecătorului.

Genunchii Oliviei încetară să tremure, dar își dori să scape mai repede din acest loc. Mirosoși puternice, pătrunzătoare, se ridicau din sacoșele lor: miros de pește, de portocale, dar și de trandafiri dintr-un buchet mare, aflat în brațele unei femei. Olivia auzi frânturi de conversație care se refereau la ea și la presupusa ei vină.

Apoi auzi foarte aproape o voce de femeie care striga:

– Priviți! Acolo, în Market Cross! Vedeți? Este Rorke Hanlan.

Livvy se opri instantaneu și nu putu să nu întoarcă imediat capul. Auzi exclamațiile unor persoane aflate în spatele ei.

Rorke Hanlan este aici, își spuse. Trebuie să-l găsesc! Rorke, sunt eu, Livvy!

Și atunci, îl zări. Îl strigă și împinse mulțimea ca să-și facă loc spre el.

Rorke era mai înalt cu un cap decât toată lumea aflată acolo; părea un uriaș cu părul roșiatic și ochi albaștri, pătrunzători, care îi întâlneau pe ai ei de la distanță.

Lumea se opri în loc pentru Livvy. Uită de moartea lui Clive, de Simon care era cu ea, de proces, de verdict; Rorke venise din nou acasă și toată dragostea ei o făcu să izbucnească:

– Rorke!

Da, se duse spre el, dar el se întoarse cu spatele, făcându-și loc prin mulțime.

– Să plecăm mai repede de aici, îl auzi pe Simon. Toți se uită la el!

Fără a-și lua privirea de la Rorke, ea se scutură violent.

– M-a văzut! M-a văzut, Simon! S-a uitat direct la mine, apoi a plecat!

– Nu te mai gândești la el. Nu mai contează acum. Vocea lui Simon, blândă de obicei, căpătase accente dramatice. O prinse strâns de braț și o trase spre mașină.

– Adrienne ne va duce acasă, îi spuse.

Portiera mașinii era deschisă, pentru ca să scape cât mai repede de mulțimea aflată acolo. Adrienne Charles întorsese capul. Un zâmbet îi juca în colțul gurii. Livvy reuși să-i întoarcă zâmbetul și urcă în mașină. Simon se așează lângă ea și portiera se închise. După o clipă, mașina părăsea Lingchester Square.

Adrienne îi spuse:

– Ce bine îmi pare să te văd, Livvy!

– Numai dacă ar fi așa!

N-o auzise nimeni. Simon începu să-și caute tabachera și i-o întinse.

Livvy luă o țigară cu mâinile încă tremurând, gândindu-se:

"Fumează la fel ca fratele său, Clive. Clive avusese un chip ceva mai delicat decât fratele său. Amândoi frații aveau ochi albaștri-cenușii, dar Clive fusese mai dur și mai insensibil; gura cu buze mai pline și mai senzuale ca ale lui Simon".

– Revino, Livvy! spuse Simon și abia atunci realizează că în mașină trebuie să se fi lăsat o tăcere lungă, nefirească și apăsătoare. Totul va fi bine, adăugă el. A fost singurul verdict pe care-l puteau da.

Livvy nu dădu semne că l-ar fi auzit. Privea tot înainte. Deodată, îl întrebă:

– Crezi că nu m-a văzut? Poate că m-am schimbat prea mult...

-Dacă te referi la Rorke, te-a văzut foarte bine, dar când a observat că vrei să-i vorbești, a dispărut imediat!

Livvy stinse țigara pe jumătate fumată în scrumieră.

– Poate a ajuns din întâmplare acolo și nu știa ce se întâmplă. A fost departe de aceste locuri o bucată bună de timp. Poate nici n-a urmărit ziarele în timpul acesta.

– Să fii sigură c-a ajuns aici din același motiv pentru care a venit toată lumea. Rorke știe perfect de bine ce se întâmplă în oraș, Livvy, a venit din curiozitate, ca toți ceilalți. Acum, uită-l. Mergi acasă, Adrienne are dreptate. S-a terminat totul pentru tine!

Livvy schiță un zâmbet, dar nu reuși decât o grimasă. Cu toate vorbele sale de îmbărbătare, cu vocea plină de siguranță, Simon nu reușise să-și păstreze nici el stăpânirea de sine. În ciuda verdictului și a încrederii pe care o avea familia față de ea, răul nu trecuse. Fusesse ucis un om, soțul ei, iar ucigașul era încă liber.

Mașina luă curba, apoi întoarse spre drumul care ducea spre casa ei din Ardern.

– Trebuie să te obișnuiești, Livvy, îl auzi pe Simon, care reacționa de parcă ar fi știut ce era în mintea ei. Ce putea să facă Rorke? Să pretindă că nu te-a văzut!

Livvy, care nu era o femeie obtuză, ci doar afectată de cele întâmplate, îl privi lung. Apoi se trezi că repetă vorbele lui Simon, de parcă i-ar fi fost spuse într-o limbă străină, neînțeleasă de ea.

– De ce ar fi trebuit Rorke să pretindă că nu m-a văzut?

Apoi, înțelese. Se cufundă din nou în tăcere, încercând să facă față situației. Desigur, ochii mulțimii erau atințiți și asupra lui, în egală măsură... doar erau doi oameni care se iubiseră cândva! Pentru ei toți, Rorke era cineva, și satul Ardern, unde se născuse, se mândrea teribil cu faptul că el plecase la Londra și devenise un

foarte cunoscut reporter al celui mai mare cotidian londonez. Îi urmăriseră evoluția și știau chiar înainte ca ea să revină în sat ca soția lui Clive, că rupsese logodna cu Rorke.

Mai știau cu toții că nu avusese o căsnicie fericită și deși nu era localnică, o înțelegeau. Fiecare dintre ei fusese mai mult sau mai puțin afectat de temperamentul necontrolat al lui Clive, de micimea lui sufletească. Clive deținea mai multe poziții cheie în sat și întrucât viața fiecărui locuitor depindea oarecum de familia Berenger, îi acordau respect. Dar acum, când Clive fusese ucis, uitaseră câte le făcuse. Era omul cu foarte mulți dușmani, dar sătenii nu ezitau să se întrebe:

– Chiar să fi fost doamna Berenger cea care l-a ucis?

Iar acum, când o văzuseră, începeau să-și amintească aventura ei cu Rorke. Li se părea ciudat ca el să vină din străinătate unde se afla, tocmai acum, când doamna Berenger rămăsese văduvă. Ar fi putut să mai aștepte puțin! Dar așa era Rorke Hanlan, nu-i păsa de gura lumii!

Livvy se trezi spunând:

– Întoarcerea lui Rorke este un alt motiv de suspiciune, nu?

– Nu, nu este, sări Adrienne. De ce ar fi?

– Parcă ți-am spus că s-a terminat totul, Livvy! interveni și Simon.

– Vă înșelați! ripostă ea. Cred că partea cea mai rea abia începe.

– Nu dramatiza, Livvy! o potoli Simon, apoi schimbă discuția, întorcându-se spre Adrienne.

Nu trebuia să-l luăm cu noi pe Bill Cray?

– Nu, a venit cu mașina lui.

Bill Cray, patronul hanului Lebăda, unde se refugiase ea după cearta teribilă cu Clive; hanul unde a fost găsită de poliția venită la câteva ore ca s-o informeze că soțul ei fusese ucis... Bill Cray, a cărui mărturie o salvase probabil de condamnare...

Capitolul 2

Totul îi reveni foarte puternic în minte: anchetele poliției, depozițiile martorilor, ale medicului. Clive Berenger fusese ucis cu propriul său pistol și nu existau arsuri în jurul rănii și nici pulbere ca să se poată determina dacă s-a tras de la mică distanță; poate omul se sinucisese.

Se afla o persoană în mulțime, doamna Starr, menajera, care fusese foarte mulți ani în serviciul lui Clive.

Când se căsătorise cu Livvy, doamna Starr rămăsese să lucreze în casa lor, organizând mese, îngrijind de casă, tratând-o însă cu deferență pe Livvy. Nu-i adresase niciodată un cuvânt bun, nu dovedise niciodată sentimente omenesti față de ea. Nu sunt o ființă umană, probabil, își spusese Livvy.

Fiind audiată ca martor, doamna Starr relatase că în noaptea cu pricina, fusese plecată în vizită la niște prieteni, în Lingchester.

La întoarcere, se grăbise pe autostradă pentru că începuse furtuna. Pe când se apropia, i s-a părut că aude o împușcătură, dar apoi și-a spus singură că nu împușcă nimeni iepuri pe furtună.

A intrat în casă și a auzit o bufnitură, apoi s-a năpustit în salon, întrebând:

– Este cineva?

Dar încăperea era în întuneric.

În acel moment, doamna Starr dăduse primele semne de emoție: vocea începuse să-i tremure și închisese ochii.

– Continuați, i se ceruse.

– Am crezut că m-am înșelat, că mi s-a părut că aud ceva căzând. Apoi, fulgerul a luminat încăperea ca ziua și am văzut că draperiile fuseseră date la o parte. Cineva pătrunsese pe geam. O femeie cu o eșarfă galben -deschis și un inel cu o piatră mare, verde; am văzut culorile pentru că fulgerul a fost foarte puternic.

Judecătorul păru să se gândească, apoi zise:

– Continuați, doamnă Starr. Ați văzut pe cineva la fereastră?

– S-a făcut din nou întuneric și am aprins lumina. Domnul Clive zăcea lângă biroul său. Căzuse de pe scaun și era.. era.. mort.

– Ce -ați făcut?

– M-am repezit la fereastră și am strigat: doamnă Berenger... dar nu era nimeni... fulgerul lumina intermitent și am văzut că grădina era goală.

– V-ați îndoit atunci că pe doamna Berenger ați văzut-o la fereastră?

– Nu, murmură menajera.

Doamna Starr ar fi putut să mintă, desigur. Dar Livvy era convinsă că, indiferent ce ar fi simțit față de această tânără care venise în casă ca soția lui Clive, doamna Starr nu era capabilă să mintă. Dar cine, în afară de Livvy, mai avea eșarfă galbenă și inel cu piatră verde? Își pusese această întrebare de multe ori în ultimele zile, dar nu găsisese răspuns.

Următorul martor fusese Bill Cray, de la motelul Lebăda.

Sub jurământ, el declarase că la ora zece, în seara aceea, când furtuna făcuse ravagii în localitate și prin împrejurimi, el urcase să vadă la etajul doi o fereastră care se slăbise și la etajul unu o întâlnise pe doamna Berenger, îmbrăcată într-un capot albastru, cu prosopul pe mână; se ducea spre baie.

Livvy nu-și mai amintea la ce oră făcuse baie în seara aceea. Judecătorul întrebase dacă altă femeie aflată în momentul acela în hotel purtase capot albastru. Cray nu știa.

Livvy era sigură că poliția nu-l va lăsa pe Cray cu una cu două. Știa sigur că omul făcuse o greșală dând această declarație, pentru că, de fapt, el n-o văzuse. Dacă ar fi văzut-o, l-ar fi văzut și ea. De fapt, ea nu avea alibi pentru momentul în care fusese împușcat Clive. Se închisese în camera de la han, conștientă că mariajul ei era un eșec. Stătuse astfel mult timp pe marginea patului, ascultând ploaia, tunetele. Își mai amintea că stătuse mult timp așa destrămând marginea cordonului de la capot, până o făcuse franjuri. Oare Bill Cray avea impresia c-o văzuse? Dar o cunoștea prea bine ca să se fi putut înșela.

Oare avea și el, ca majoritatea sătenilor, pică pe Clive și se răzbuna acum?

Livvy simți nevoia să fumeze o țigară.

– Fumează liniștită, Livvy, o să te calmeze.

Fumând, privi pe fereastră și văzu clubul Lingchester cu frumoasa lui grădină, unde jucase tenis când venise prima oară la Ardern. Ce mult timp trecuse de atunci!

Cunoscuse alți tineri, jucase tenis cu ei.

Mașina ieșise din oraș și se îndrepta spre casa ei aflată pe coastă, cu stâncile care coborau abrupt spre mare.

Dar în loc să o ia la dreapta, meraseră înainte, ocolind lacul.

Livvy privi uimită în jur.

– Unde mergem?

– La Maggie, să luăm masa și să mai stăm de vorbă.

Livvy îl privi uimită pe Simon:

– Despre ce să vorbim?

– Despre viitor, de exemplu.

– Dacă am vreunul!

– Livvy, nu mai vorbi așa! Ești nevinovată. N-ai fost condamnată.

– Dar bârfa locală mă vede astfel.

– Astea sunt prostii, interveni Adrienne.

– Oricum, Maggie abia așteaptă să afle ce s-a întâmplat.

Livvy presupuse că orice membru al unei familii în care fusese ucis cineva, vrea să știe cum decursese ancheta. Dar cu Maggie nu era așa de simplu... niciodată nu știa ce gândește...

Livvy considera că sub acel chip armonios se ascundea ceva ce nu putea fi deslușit, o parte secretă a lui Maggie Berenger...

— O, nu! exclamă Adrienne, oprind mașina brusc. O cireadă tocmai traversa drumul. Fratele lui Maggie, Keith, văzuse mașina și-i aștepta, dar nu făcu nici o mișcare de a le ieși înaintea. De când, cu patru luni în urmă, Keith fusese aruncat din șa de calul pe care lui împrumutase Livvy, el nu mai scosese o vorbă.

Calul Halcyon era un exemplar ieșit din comun. Îi fusese dăruit Livvyei de soțul ei, Clive, și numai ea reușea să-l controleze perfect. Keith era novice și ea n-ar fi trebuit să cedeze la protestele lui pline de indignare și la cererea de a-l călări singur.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spusese Clive, nu-l mai cocoloși pe Keith; este momentul să învețe să se comporte ca un bărbat adevărat!

Așa că, nu avusese încotro și cedase.

La zece minute după ce Keith urcase pe Halcyon, acesta se cabrase și-l aruncase din șa. Nu văzuse nimeni accidentul, iar Keith nu apucase să spună cum s-a întâmplat, pentru că acea căzătură îi provocase paralizia.

Doctorii, diagnosticând șocul care-l paralizase pe Keith, erau rezervați în privința lui. Deocamdată, paralizia nu cedase la tratament, așa că nu mai îndrăzniseră să se hazardeze cu alte informații încurajatoare. Poate va dura șase luni... un an... zece ani...

Între timp, băiatul, cu chipul întunecat, stătea nemișcat în scaunul său cu roțile. Era imposibil de spus ce gândea, sau dacă mai gândea.

Livvy se întreba de fiecare dată dacă și creierul îi era paralizat, sau funcționa bine, auzea și înregistra ce se petrecea în jur, fără a putea să aibă reacții fizice.

Clive nu avusese niciodată timp pentru verii săi. Pe Keith îl considera prea moale, iar pe Maggie prea puternică. Lui nu-i plăceau aceste femei; de fapt, nu-i plăceau femeile deloc. Asta făcea ca faptul că doamna Starr văzuse o femeie la fereastră în clipa morții lui, să pară și mai ciudat.

Eu nu pot mânui o pușcă, se gândi Livvy. Dar asta nu era un argument. Mai fuseseră și alții care ținuseră un pistol prima oară în mână, doar când uciseseră.

Un gând, de fapt o speranță, încolți în mintea Livvyei. Simțise că poliția nu era prea convinsă că o femeie îl ucisese pe Clive. Poate fusese ucis de un bărbat însoțit de o femeie.

Probabil, Maggie auzise mașina apropiindu-se, pentru că-i aștepta deja la ușă, îmbrăcată în rochia ei albastră, cu guler alb de organza. Nu era înaltă, ci mai degrabă solidă. Părul îi era castaniu— deschis, ușor ondulat, avea mult calm, răbdarea de a aștepta, de a urmări...

Poate nu se aștepta să mă vadă și pe mine, se gândi Livvy. Poate a așteptat să fiu acuzată de crimă. Din nou simți acea durere puternică de cap, tremurul mâinilor și picioarelor, teama că în fiecare clipă se putea întâmpla ceva.

Simon, Adrienne, Keith, dacă ar fi putut gândi un pic, ar fi fost afectați dacă ea ar fi fost condamnată. Dar Maggie? Sub calmul ei aparent, n-o mai ura oare pentru ceea ce i se întâmplase lui Keith?

– Poftiți, vă rog, le spuse Maggie, masa este gata. Ridică privirea spre locul unde se afla Keith, cu mâinile pe genunchi. O să-l las acolo la soare, este mai bine așa.

Mai bine, se gândi și Livvy, dar asta în caz că înțelegea ce se întâmpla în jurul lui. Doctorii o sfătuiseră să nu-l bruscheze, să-l trateze cu mult calm, ca să nu stăvilească progresele pe care le făcea.

Oare Keith era conștient că vărul său fusese ucis?

Livvy ridică mâna și-i făcu semne.

Maggie interveni cu vocea ei autoritară și ascuțită:

– Lasă-l, Livvy, nu vreau să simtă că s-a întâmplat ceva și că de asta ați venit aici la această oră.

Masa era așezată pe o pajiște, în fața salonului. Trandafirii răspândeau un parfum minunat; sălciile cu ramurile verzi se apleca spre lacul pe care două lebede pluteau agale. Lacul era proprietate națională, de aceea înotul și mersul cu barca erau interzise. Era o oază între casele din zonă.

– Ei bine, ce s-a întâmplat? nu mai răbdă Maggie.

– Crimă cu autor necunoscut.

– Oh! exclamă Maggie privind-o pe Livvy.

– A fost singurul verdict pe care l-au putut da, o lămuri Simon.

– A durat atât de mult, că eram deja îngrijorată.

– Au fost audiați toți martorii.

– Asta înseamnă că nu toți au fost în consens! se încruntă Maggie. Nu cumva a fost sinucidere?

– Noi știm prea bine că el nu putea avea astfel de tendințe!

– Și atunci, de ce a durat atât?

Livvy interveni:

– Maggie, m-aș putea spăla?

– Sigur că da.

Simțea nevoia să-și spele mâinile care-i ardeau, să-și răcorească fața cu apă, și mai ales să-i spună lui Maggie ceea ce ea nu voia să audă!

Urcă în baia verde de la etaj, încuie ușa, și se simți mai liberă.

Nu făcu nici o mișcare în primele clipe, apoi după ce se relaxă, își scoase pălărioara neagră pe care o purta, iar părul castaniu i se răsfiră pe umeri. Îl pieptănă, spunându-și că la tenul ei livid, nu merita să folosească nici un pic de ruj, oricât de pal.

De jos, se auzea murmurul vocilor care-i dădeau un raport amănunțit lui Maggie. Desigur, peste tot părerile oamenilor erau împărțite; unii o considerau nevinovată, alții nu.

Spera doar ca acei prieteni de la Londra care-i scriseseră oferindu-și ajutorul, vor înțelege de ce nu apucase să le răspundă.

Începu să-și spele fața cu apă rece, amintindu-și ce mult îi plăcuse satul Ardern, de cum îl văzuse. Își spusese atunci că va fi fericită aici. Ciudat, cum viața reușise să-i dovedească exact contrariul!

Cu optsprezece luni în urmă, părăsise Londra, urând orașul pentru că-i amintea de Rorke, decisă să și-l scoată din minte, hotărâtă să întemeieze o viață bună și liniștită pentru ea și Clive.

Apoi, ca soția lui Clive, trăise o perioadă amară, care o schimbase mult, făcând-o să treacă forțat de la adolescență la

maturitate, și fără să știe când, amărăciunea împotriva lui Rorke se transformată în înțelegere. Dar acum era prea târziu, îl pierduse definitiv.

Împături prosopul ; se mai privi odată în oglindă și rămase o clipă încercând să-și adune gândurile.

Poate acum, când ancheta era finalizată, se va simți mai bine, mai relaxată. Dar știa că săgețile aruncate de bârfele din sat vor continua s-o afecteze până va fi aflat ucigașul.

De ce venise Rorke oare? Ce magnet îl atrăsese tocmai din Orientul Mijlociu, unde aflase că o fostă dragoste era chestionată pentru moartea soțului ei? Cine știa de ce se află Rorke aici, cine știa ceva despre el, în afară de faptul că nu voia să discute cu ea?

Se întoarce, ieși din baie și începu să coboare scara.

Îi găsi pe ceilalți în dreptul ferestrei deschise. Maggie adusese farfurii cu șuncă și salată, nuci și cireșe; masa părea bogat colorată.

Adrienne îi zâmbi. Se afla pe o sofa din fața ferestrei, răsfoind o revistă.

Livvy se gândi, nu pentru prima oară, că avea niște ochi superbi, cenușii, cu irizații gălbui, cu o strălucire interioară neobișnuită.

Avea în poală un număr al revistei Mireasa. Desigur, îi aparținea lui Maggie, al cărei nume nu fusese niciodată legat de al vreunui bărbat de foarte mulți ani... de când existase Rorke...

Gândurile ei încetară, fiind atrasă în conversație. Fiecare încerca să se comporte normal. Adrienne era cea mai tăcută dar,

de fapt, ea nu făcea parte din familie. Cu ani în urmă, trăise în Ardern cu părinții ei, apoi plecase la Paris la studii. De curând, revenise în sat, iar Clive o angajase ca designer la fabrica sa.

Livvy nu putu să nu se gândească: Adrienne este o femeie frumoasă. De ce nu s-a căsătorit? Cu acei ochi foarte speciali, zâmbetul care-i pune în evidență gura cu buzele pline, nu putea să nu atragă atenția bărbaților.

Simon îi întinse farfuria cu mâncare, dar ea o refuză sub pretext că nu-i era foame.

– Livvy, trebuie să mănânci ceva, insistă el. Maggie ne-a făcut o salată grozavă.

– Bine, Simon, mulțumesc. Las-o aici, poate mai târziu...

– De ce nu vrei să guști puțin? insistă Simon.

– Simon, interveni Maggie, las-o în pace, ea știe mai bine dacă vrea sau nu să mănânce.

Simon lăsă ochii în jos, iar Adrienne spuse de parcă și-ar fi continuat niște gânduri abia începute:

– Am văzut-o azi pe miss Colby și mi-a transmis un mesaj pentru tine, Livvy: te așteaptă la casa copilului, cu speranța că te vei întoarce curând.

– Sigur că te așteaptă, Livvy! interveni Simon din nou. Cine și-ar mai sacrifica atâta timp ca tine, ca voluntar? Copiii de acolo abia așteaptă să te întorci la ei!

– Dar după articolele care au apărut, pe baza spuselor doamnei Starr...

– Nu te amări degeaba, Livvy! sări Maggie.

Și ziariștii trebuie să trăiască din ceva!

Simon o privi lung pe Livvy.

– Cred că Rorke Hanlan...

– Rorke? Ce vrei să spui? Ce legătură are el cu toate astea? sări Maggie pe un ton ascuțit, roșind.

– A, nu ți-am spus? Era acolo, în Market Square. Știa că Livvy...

– Gata! îl opri Maggie. Rorke n-a fost niciodată înnebunit după știri de senzație. Dacă aș fi în locul tău, aș lua legătura imediat cu doamna Colby. Am auzit că au mai primit patru orfani.

Livvy se gândea că acea casă de copii îi dăduse un scop în viață, tocmai atunci când îi simțea lipsa. Acolo cunoscuse împreună cu acei sărmani copii, momente de adevărată fericire. Pregătirea ei de fizioterapeut îi fusese de folos. Nu era de mirare că aveau nevoie de ea acolo. Dar era imposibil să se întoarcă la casa copilului, pentru că voia să părăsească satul; nu apucase să informeze familia de intențiile sale.

Capitolul 3

Brusc, Adrienne se aplecă spre ea.

— Ce-ai zice să vii să stai cu mine o vreme, Livvy? Mie mi-ar face o mare plăcere. Am o cameră liberă; nu este prea spațioasă, dar eu lipsesc întreaga zi de acasă și ai toată casa la dispoziție.

— Ar fi o idee grozavă, numai că intenționez să mă întorc la Londra.

Maggie o admonestă imediat.

— Ar fi o prostie să faci asta, Livvy, lumea ar crede că vrei să fugi de aici. Rămâi, și nu vei avea de ce să te temi.

Livvy avu senzația că unul dintre cei prezenți era cel puțin șocat; dar nu știa care din ei.

— Nu mai pot trăi în casa aceea.

— De ce nu? întrebă Simon, de parcă era mirat de ceea ce auzea. Doamna Starr nu va mai fi acolo. Știi că și-a luat altă slujbă.

Larne este o casă frumoasă, Livvy. Fă-o din nou un cămin fericit. Dumnezeu știe că n-a fost așa pe vremea lui Clive.

– Simon! exclamă Maggie. Cum poți face o astfel de afirmație acum când el nu mai este printre noi? Ți-ai putea păstra sentimentele pentru tine.

– Da, este adevărat, Clive a murit, dar să nu ne lăsam purtați de sentimentalisme. Avea o mulțime de defecte. Crezi că nu știi? Cât timp a trebuit să pierd de fiecare dată ca să-i potolesc pe cei nedreptățiți de el?

– Nu ți-ai ales bine momentul ca să ne spui că-l urai.

– Nu l-am urât, ci l-am cunoscut așa cum era în realitate. La fel și voi, dacă vreți să fiți cinstite.

– Ce înseamnă asta? răcni Maggie.

– Crezi că n-am auzit de cearta dintre tine și Clive de acum o săptămână? El mi-a povestit; te-a asemănat unei tigroaice. Nu prea l-ai iubit nici tu pe Clive, nu-i așa, Maggie?

– Oamenii mai au și discuții. Asta n-a însemnat că l-am urât.

– Pe naiba, Maggie!

Livvy nu mai putea suporta. Se ridică și spuse:

– Adrienne, îți mulțumesc pentru invitație. Ai fost foarte bună cu mine, dar este mai bine să mă duc să trăiesc printre oamenii care nu știu prea multe despre mine.

Adrienne o imploră:

– Vino măcar câteva zile, până vei putea să te pui din nou pe picioare. Dacă n-o să-ți placă la mine, poți face ce dorești. Dar nu lua hotărâri în privința plecării, nu încă.

– Nu poți pleca acum, Livvy, nu s-a dat un verdict definitiv, interveni Maggie.

– Vrei să spui ca dacă încerc să plec în altă parte voi fi căutată de poliție?

– Uită de poliție! sări Simon. Tu ești cea mai importantă persoană în momentul acesta, Livvy.

Maggie se ridică.

– Dacă ați terminat de mâncat, vă rog să vă duceți în grădină, să beți cafeaua acolo.

Simon o așteaptă pe Livvy, dar ea îi făcu semn s-o lase singură.

Rămase lângă fereastră urmărind-o pe Adrienne așezată pe o bancă aproape de grădină. Rochia ei verde umplea de invidie până și petalele margaretelor. Simon se așază lângă ea. Adrienne ridică privirea și-i zâmbi.

– Ai știut de întoarcerea lui Rorke?

– Da, am auzit c-a revenit.

– Stă în sat?

– Nu știu, răspunse Maggie.

– Știi pentru ce s-a întors?

Maggie ridică privirea spre ea.

– De ce ar trebui să știu? Poate că s-a săturat de Afganistan și a făcut un ocol pe aici.

– Poate s-ar fi dus la Londra, dar aici...?

– Uneori, bărbații devin sentimentali și simt nevoia să se întoarcă în orașul natal. Ce este rău în asta?

– Vorbești de sentimente? La Rorke? Îl cunoști bine, Maggie?

– Da, zise femeia. Îl cunosc de foarte mult timp.

Livvy se întrebă cum putea să-l cunoască altă femeie mai bine pe Rorke decât ea.

Își aminti apoi despre spusele cuiva, că Maggie fusese prima dragoste a lui Rorke; jucaseră tenis, înotaseră împreună, dar mai ales vorbiseră despre viață, despre viața lor împreună, despre posibilul viitor comun.

Uneori, Livvy și-i imagina stând pe plajă, între stânci, doi tineri de optsprezece ani ținându-se de mâini... Rorke și Maggie cu mult timp în urmă...

– L-ai văzut de când s-a întors? Nu cumva a revenit auzind de... Clive?

– Nu intră în planurile lui Rorke. Întoarcerea aici este o simplă coincidență. Dă-mi, te rog, salata; văd că nimeni n-a prea mâncat din ea.

Livvy ieși din bucătărie, lăsând-o pe Maggie cu gândurile sale. Se îndreptă spre pajiștea de lângă lac, unde se afla un stejar foarte bătrân, la poalele căruia creștea o mulțime de maci plantați de Keith.

La oarecare distanță, se vedea Larne House, o reședință tipică ridicată din cărămidă roșie, cu balcoane de lemn. Casa era înconjurată de o frumoasă grădină. Era casa pe care poate doar doamna Starr o îndrăgise, pentru că Livvy se simțea frustrată de căsnicia ei eșuată, iar Clive era preocupat doar să facă bani.

Livvy văzu o mașină care se apropia. Oare era inspectorul Marbin și ajutorul său, sergentul Saddle? Sau un taxi sosit s— o ia

pe doamna Starr și lucrurile ei? Ei bine, femeia era liberă să plece. Poliția notase noua ei adresă și o vor contacta când va fi nevoie. Oare o vor lăsa și pe Livvy să plece din Ardern? De ce nu? Nimeni nu dovedise nimic împotriva ei. Era nevinovată și liberă...

Realitatea o lovi din nou. Simți dintr-o dată că nu va putea suporta dacă i se va interzice să părăsească localitatea. Nu mai putea rămâne la Larne... nu singură.

Se întoarse și surprinse privirea Adriennei urmărind-o.

– M-am gândit mai bine și cred că voi veni să stau cu tine, Adrienne.

– Am sperat că te vei răzgândi. De fapt, chiar am o cheie de rezervă la mine. I-o întinse. Trebuie să mă duc la Borgen Galleries din Lingchester în seara asta; este ultima zi a unei expoziții. Trebuie să iau de acolo tablourile care nu mi s-au vândut. Probabil voi reveni târziu, așa că tu te poți duce acolo să te simți ca acasă. Se uită la ceasul de mână. Iar acum cred că este mai bine să nu mai stau la cafea, să mă întorc la slujbă.

– Să mai rămânem aici puțin, zise Simon. Mă simt ca în rai după acea sală de tribunal.

– Simon, am de terminat ceva.

– Acum eu sunt șeful tău și-ți cer să rămâi!

Adrienne renunță, zâmbind.

– Maggie nu pare tocmai prietenoasă astăzi, observă ea.

– Probabil ancheta a tulburat-o și pe ea, deși nu a fost martor.

De fapt, ea este de mult timp stresată de Keith.

– Se poate ca Rorke să-i facă o vizită.

Vezi, asta ar putea s-o facă fericită.

Livvy nu se uita la ei. Culese câteva fire de iarbă. Ar fi bine să pretinzi că nu-ți pasă că umbra lui Rorke este aici cu tine tot timpul...

Seara, Livvy se întoarse devreme la Larne, să-și ia câteva haine de schimb. Casa era mare și rece, deși înconjurată de o frumoasă grădină. Ușa dinspre camera doamnei Starr era deschisă. Reuși să se îndrepte spre ea ca să se uite. Toate lucrurile care aparținuseră acelei femei reci, care nu făcea nici un compromis, dipăruseră; fotografiile familiei, câteva chinezării, pernele decorative. Încăperea era curată și impersonală, ca și cum nu fusese locuită multă vreme.

Simon îi spusese că-i plătise ultimul salariu doamnei Starr și că va trebui să se intereseze în sat de o femeie care să facă menajul. Livvy refuzase, explicându-i că se putea descurca singură.

Odată ce ajunsese la etaj, se uită în jur oarecum uimită, privind cu alți ochi camera ei, în care predominau nuanțe de gri și verde.

Lipsise cam mult de aici, conchise ea. Totuși plecase de aici dimineață pentru a se duce la tribunal.. dar i se părea o eternitate. Se întinse pe patul cu cuvertură de mătase gri și rămase uitându-se în tavan.

Își aminti că prin intermediul lui Rorke îl cunoscuse pe Clive.... Cinau în oraș înainte de acea ceartă teribilă care-i despărțise, iar Rorke îl văzuse pe Clive la o masă învecinată și-l invitasă să li se alăture.

– Este de pe aici, îi explicase Livvyei.

Clive venise la masa lor, se făcuseră prezentările. Cei doi, care nu se mai văzuseră de mult timp, schimbă impresii.

– Cum îți merg afacerile? îl întrebase Rorke. În timp ce eu asud prin vreo piață din Damasc, sau urmăresc vreun șef detronat care este scos din palat, tu îți sporești constant averea cu olăritul tău! Cum îți merge?

– Grozav! spusese Clive, am început să export.

– Ar trebui să le vezi fabricile din Ardern, îi spusese Rorke lui Livvy. Le-au ridicat chiar înainte de plecarea mea.

Clive le spuse:

– De ce n-o aduci pe miss Farland într-o zi, să le vadă?

Și astfel se aranjase totul.

Dar ea nu s-a dus niciodată la Ardern – cu Rorke. Ultima lor ceartă a oprit-o de la acest pas.

Se certau întotdeauna din aceleași motive. Legionile de femei ale lui Rorke pe care acesta le cunoștea în călătoriile sale apăreau invariabil la Londra, căutându-l. Englezoaica aceea superbă cu părul tuns scurt care lucra în Hong Kong...indiana frumoasă din Calcutta, care-l ajutase cu cine știe ce problemă...acea avocată sofisticată din Istanbul...

Toate o examinau cu interes și curiozitate pe Livvy, lucru care pe ea o deranja. Și o înfuria. Ele aveau avantajul că erau inteligente, foarte frumoase, iar ea foarte nesigură pe sine.

Rorke le trata pe toate cu aceeași prietenie, dar asta nu însemna mare lucru pentru Livvy. Fiecare dintre aceste tinere aveau prea multe arme cu care-l puteau atrage pe Rorke, fără ca el să-și dea seama, iar ea avea prea puține atuuri cu care să-l țină lângă ea.

Prima lor ceartă a fost când el a amânat data căsătoriei pentru că fusese trimis într-o misiune ce nu suporta amânare. Era trimis la Roma. Rorke făcea eforturi disperate în vremea aceea să ajungă în vârful profesiei sale. Pe atunci, editorul său era dresorul, iar Rorke ursul care dansa după cum îi cânta acesta. Așa că ea îl sărutase, lăsându-l să plece. Mai apoi, aflase că Rorke fusese însoțit de o fotografie, care se întorsese la Roma cu el pentru a face reclamă la nu știu ce eveniment teatral.

Livvy fusese mândră, afectată și furioasă; Rorke avea și el destulă mândrie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Livvy, doar n-am invitat-o să ne distrăm! Șeful ei i-a ordonat să vină din Kuweit cu mine pentru că era considerată cea mai bună fotografie a noastră.

– Iar ea n-a ratat ocazia!

– A executat un ordin. Și tu dacă te-ai coace în Kuweit, n-ai ști cum să zbori mai repede de acolo.

– Da, asta înțeleg foarte bine. Sper că ați petrecut foarte bine!

– Livvy, eu trebuie să mă duc acolo unde mi se spune! ripostase el.

– Foarte bine, dar eu n-am de gând să las să mi se amâne data nunții, ori de câte ori acest șef al tău te trimite cine știe unde, cu cine știe ce...

Rorke o prinsese de braț și o scuturase; îi mai simțea și acum strânsoarea mâinii.

– Nu mă face să te urăsc, Livvy!

– Rămas– bun, Rorke Hanlan! spusese ea, eliberându-se. Scrie o cartea despre asta, într-o bună zi!

Numai când auzise ușa trântindu-se în urma lui, masca aceea batjocoritoare îi căzu de pe față. Realiză că nu se descurcase prea bine; știa că Rorke nu-i suportă acest fel de a fi. Ar fi trebuit să-și muște limba înainte de a fi prea târziu.

După ce se mai liniștise, realizase că tot necazul provenea din faptul că nu avea încredere în el. Ar fi trebuit să realizeze că la ea se întorcea de fiecare dată după misiunile pe care le primea.

Pendula din hol bătu ora fixă. Livvy se ridică de pe pat. De ce se întorsese Rorke chiar acum? Oare era doar coincidentă? Sau îl adusese curiozitatea?

Livvy închise valiza și începu să coboare scara, închizând luminile în trecere. Când ajunsese în sufrageria mare, privirea îi căzu pe acele piese de porțelan aflate în vitrine, pe care nu le spăla și ștergea de praf decât doamna Starr. Clive le prețuia, dar nu le și iubea...

Întoarse capul pentru a nu le mai vedea, dar tocmai în clipa aceea observă rama unui tablou.

Era pictura unui artist necunoscut la vremea la care îl pictase, dar care evoluase rapid în cei douăzeci de ani care trecuseră.

Reprezenta un bărbat aflat pe un câmp proaspăt arat, care privea spre răsăritul soarelui. Culorile arătau de parcă ar fi fost așezate pe pânză de mână unui om furios, un cer stacojiu, un câmp maro închis; un bărbat cu părul roșu, suflat de vânt, cu gura mare și ochii strălucitori. Bărbatul semăna la trup cu Rorke. Poate era ...

Întoarse privirea pentru a nu-l mai vedea.

Își aminti zilele când începuse să lucreze la Londra. Fusesse foarte ambițioasă, voind să ajungă șefa departamentului de fizioterapie a unui mare spital. Și mai visase o căsătorie...

Fuseseră destui bărbați, dar nici unul nu aprinsese acea scânteie care anunță dragostea adevărată, până când apăruse Rorke. Rorke, care parcă umpluse acea cameră de zi a apartamentului ei din Fulham; Rorke cunoscându-i prietenii; Rorke ducând-o la toate piesele; Rorke atât de diferit, parcă desprins dintr-o altă lume.

Ce liniștită era casa acum! Deodată, auzi soneria telefonului. Când ridică receptorul, o voce spuse:

– Doamna Berenger?

– Da.

– Sunt Guy Glazier, îți amintești de mine? Sunt reporter la Lingchester Echo.

– Da, îmi amintesc că ne-am cunoscut, dar acum ce dorești?
Nu dau interviuri, așa că nu încerca...

– Foarte bine, nu pentru asta te-am sunat. Vrei să ne întâlnim la Dellhanger Lane, în zece minute?

– Nu accept. Iar acum...

– Așteaptă, doamnă Berenger, înainte de a închide.

Livvy nu-și amintea vocea reporterului atât de bine pentru a fi sigură ce el era cel care-i vorbea.

– Doamnă Berenger, știi că ți se pare ciudat telefonul meu și mai ales invitația, dar crede-mă, este un act total lipsit de egoism....

– Domnule, dacă ai ceva să-mi spui, o poți face la telefon.

– Nu pot...dar te asigur că va fi ceva foarte interesant...

– Bine, domnule Glazier, voi veni. Ai reușit să mă faci curioasă.

– Nu poți ajunge până aici cu mașina, pentru că se lucrează pe Dellhanger Lane, dar vin eu să te iau de la poarta fermei Fowley.

Telefonul se închise, iar ea așeză receptorul cu grijă în furcă, realizând că dacă nu-și putea folosi mașina, își limita posibilitatea de a scăpa, dacă era cazul.

Doar când traversă păduricea de mesteacăn realizează că putea să meargă cu mașina până la un punct, apoi s-o lase acolo. Era încă o dovadă a reacțiilor ei întârziate, după șocul suferit cu cinci nopți în urmă.

Traversă destul de repede zonele întunecate, deși le cunoștea destul de bine de acum. Pe măsură ce se apropia de Dellhanger Lane, decise că putea merge cu grijă ca să se asigure că bărbatul

care o aștepta acolo era chiar Guy Glazier. Încercă să nu facă nici un zgomot, să nu calce pe nici o creangă ruptă, până când ajunse la poarta fermei. De la distanță, văzu mașina; se opri să-l privească pe acel bărbat sprijinit de portiera deschisă. Era, fără îndoială, Guy Glazier.

– Doamnă Berenger!

Probabil avea un sistem mai ciudat de recepție, de o sensibilitate deosebită, se gândi ea. Altfel cum s-o fi auzit?

– De ce mi-ai spus să vin fără mașină, dacă ai știut că puteam să ajung până aici?

– N-am vrut să afle nimeni că ai venit aici. Mașina dumitale este una deosebită, o recunoaște toată lumea.

Clive îi alesese acel model, cu acea culoare îndrăzneată, spunându-i că este ultima modă.

– Ei bine, acum că sunt aici...

– Urcă, te rog. Guy aproape o forță să urce în mașină. El se urcă repede și porni motorul.

Imediat, Livvy prinse volanul.

– Nu mă voi lăsa dusă nicăieri!

– Doar câțiva metri, doamnă Berenger. De fapt, până acolo, adăugă el arătând spre Back Gap Hill.

– Nici vorbă ! ripostă Livvy, acolo este plin de șerpi!

– Este un loc sigur, unde putem discuta.

Livvy i se spusese că acel loc este locul diavolului, plin de șerpi.

Mașina lui Guy avea un motor puternic și imediat ajunseră pe deal. Guy opri într-un luminiș.

– Poți coborî, doamnă Berenger, îi spuse. Ești în siguranță aici, doamnă Berenger, îi spuse Guy. El îi întinse mâna și după ce îi dădu haina să și-o pună pe umeri, o conduse spre luminiș. Să sperăm că șerpii, ca și păsările, se duc devreme la culcare, zise el. Dar cred că este mai bine să merg în fața dumitale. Deodată, el se opri și fluieră scurt.

– Ce faci?

– Ssstt... Guy asculta.

Și Livvy ascultă, cu inima bătându-i repede. Nu se mișca nici o frunză. Locul avea o frumusețe aparte; acest deal izolat era locul unde ziua sau noaptea nu cutezai să vii singur, un loc unde vrăjitoarele își puteau ține Sabatul, iar șerpii să intre sub pământ...

Dintr-un tufiș apărură un bărbat.

– În sfârșit! exclamă Guy, apoi dispărură în întuneric, lăsându-l cu un bărbat înalt, masiv, care-i spuse:

– Iată-te, Livvy!

– Rorke! exclamă ea.

Livvy oftă adânc, simțindu-se dintr-o dată eliberată de orice amenințare, de orice primejdie.

– Rorke! exclamă ea de ce această întâlnire gen capă și spadă? O, Rorke! exclamă din nou, apropiindu-se de el.

El nu făcu nici o mișcare pentru a o întâmpina.

– Îmi cer iertare, Livvy, dar a trebuit să organizez totul în acest fel pentru a preîntâmpina să fim urmăriți de poliție, eu sau tu.

– Nu-mi mai pasă de nimic! spuse ea. Acum te-ai întors și...asta este important!

– Nu face aprecieri greșite; după acea telegramă pe care mi-ai trimis-o, cum ai fi vrut să reacționez?

– Telegramă? Ce telegramă? Ce vrei să spui? N-am trimis nimic...

– Uite ce este, Livvy, te rog, suntem oameni maturi; nu are rost să ne ascundem după deget... și te rog să nu mai pari atât de surprinsă...

– Rorke, nu înțelegi... Nu ți-am trimis nici o telegramă! Jur! Ce-ar fi trebuit să scriu în ea?

– Ar trebui să-ți amintești! A fost o telegramă care spunea: "Sunt în mare încurcătură. A fost comisă o crimă. Te rog, vino. Livvy."

– Rorke, te rog, crede-mă...nu știu nimic despre această telegramă!

– N-ai trimis, nici n-ai rugat pe altcineva să mi-o trimită?

– Nu! Nu! Nu!

Rorke își trecu mâinile prin păr, un gest pe care i-l cunoștea prea bine. Însemna că este una din rarele ocazii în care este mișcat.

– Când ai primit-o?

– Cu patru zile în urmă.

– Clive a fost ucis cu cinci zile în urmă, murmură Livvy.

– Asta înseamnă c-a fost trimită chiar în noaptea aceea!

– Iar tu ai crezut că eu am trimis-o și ai venit!

– N-aș mai fi fost eu, Livvy, dacă n-aș fi venit! Telegrama a fost trimisă de aici.

– Din Ardern? Dar nu înțeleg cu ce scop.

El se încruntă tăcut o vreme. Apoi spuse, furios:

– Cineva a făcut un lucru condamnable și periculos, considerând că o telegramă mă va aduce înapoi.

– De ce periculos?

– Pentru că asta ar putea fi piesa care lipsește din puzzle-ul inspectorului Martin! Clive este mort, tu ești liberă, iar eu m-am întors. Trei fapte importante, cu care vor să te înfunde, Livvy!

Chiar atunci când cineva se așteaptă la ceva șocant, lovitura finală vine tot pe nepregătite. Moartea violentă a soțului pe care nu-l iubise; o telegramă menită să-i facă rău... Cineva voia să-l aducă pe Rorke înapoi din motive numai de el știute...

Nu se mișca nici o frunză. Rorke stătea cu spatele la zona din care străbăteau razele lunii și dacă n-ar fi fost culoarea roșcată a părului său a cărui intensitate n-o puteau atenua nici măcar razele lunii, ar fi putut trece drept un străin cu mască.

Livvy întrerupse tăcerea, starea de tensiune, făcând o observație melodramatică:

– Cred că exagerezi puțin, Rorke. Trebuie să existe o explicație mai simplă.

– Simplă, dar evidentă, răspunse el furios. Cineva care profită de disponibilitatea ziarului meu, de curiozitatea mea naturală, care știe de sentimentele mele pentru tine, acela a telegrafiat în numele tău. Cineva a vrut să mă aducă aici. Să fie oare prieten sau

dușman? Mi se pare normal să nu-mi fie prieten, așa că, vezi tu, Livvy, melodrama au alcătuit-o alții..

– Ce putem face?

– Nu putem face nimic.

– Rorke, eu sunt cumva implicată și mă tem. Ajută-mă, te rog...

– Mă tem că-mi este imposibil!

Livvy trase aer adânc în piept și se întoarse să-și sprijine un moment fruntea de trunchiul unui copac.

– Îmi pare rău, Livvy, zise el cu mai mult calm de data asta. M-am întors adus de acea telegramă și voi rămâne, dar mă voi feri din calea ta, pentru că sunt ultima persoană care te poate ajuta.

– Dar ai revenit, ceea ce înseamnă c-a mai rămas ceva din...

– Livvy, oprește-te! Nu este momentul să discutăm asta cum! Este vorba de siguranța ta...

Ea încercă în van să-i distingă trăsăturile. Ar fi trebuit să citească bunătate, înțelegere și compasiune în ochii lui, dar numai atât. Dreptul la dragostea lui și-l pierduse.

– Ai familia alături de tine, Livvy.

– Mă simt mai bine fără nici unul din ei! ripostă ea.

– Livvy, este o situație dificilă în care trebuie să gândești sănătos. Trebuie să înțelegi că eu nu te pot ajuta!

– Și atunci, de ce ai mai venit aici în noaptea asta?

– De ce acționăm din impuls? răspunse el printr-o întrebare.

– Foarte bine, răspunse Livvy. Ai vrut să mă întrebi despre acea presupusă telegramă. Ei bine, ai făcut-o, așa că nu mai este nimic de spus.

Livvy se întoarce să plece.

Rorke o prinse de braț, întorcând-o cu fața spre el. Se simți ținută de trupul lui puternic și-i păru bine. I se păru că el i-a rostit numele înainte de a o săruta.

– Ce este asta, Rorke? exclamă ea. Ce se întâmplă, de ce nu putem rezista unul altuia când ajungem împreună din diferite motive? Suntem atât de diferiți... și totuși...

– Probabil ne amintim că a mers destul de bine cândva. Livvyei i se păru că pe moment el a uitat gravitatea situației. Capricorn și pești... energie și vise.... astrologii ne vor spune însă că nu se potrivesc!

– Ce mare greșeală am făcut să ne despărțim! Rorke... stai lângă mine...

Brațele lui Rorke căzură pe lângă trup; se dădu câțiva pași înapoi. Când vorbi, ea simți că era exasperat.

– Nu înțelegi ce vreau să-ți spun, Livvy? Gândește-te, pentru numele lui Dumnezeu! Clive e mort, iar eu m-am întors....

– De ce să-mi pese că lumea din sat vrea să scoată o poveste din asta?

– Vorbele oamenilor ajung la urechile poliției. Vrei să fii arestată?

– Dar sunt nevinovată!

– Tu te gândești ca la o problemă de moralitate doar? Nu este doar atât! Este o chestiune de supraviețuire, iar tu trebuie să rămâi liberă!

– Cred că va trebui să am încredere în justiție.

– Nu consideri că unii oameni pot face greșeli? Lipsa de dreptate nu este ceva ieșit din comun, dar eu sunt dinamită pentru tine, în clipa asta. Vei fi în siguranță dacă vei considera că prin prezența mea te pun în primejdie.

– Te gândești la ce s-a petrecut doar sub aspectul moralității, nu? Ei bine, nu este așa! Este mult mai mult decât o problemă a ta personală de a supraviețui într-o lume liberă, iar accentul se pune, draga mea, pe cuvântul "liber".

Livvy zise, cu glas pierit:

– Cred că trebuie să cred în justiție.

– Nu te temi deloc de capacitatea bărbaților de a face greșeli? Nedreptatea nu este ceva obișnuit, dar se întâmplă adesea, iar eu pentru tine sunt dinamită în momentul acesta. Nu vreau să te sâcâi, dar ai fi mult mai în siguranță dacă ai înfrunta faptele. Rorke făcu o pauză. Dacă vei lăsa să se înțeleagă că mai este ceva între noi, oamenii vor începe să comenteze și unii poate chiar asta urmăresc. Se va spune c-am pus amândoi la cale totul. Francezii au un termen pentru asta: crimă pasională. Crezi că te voi lăsa să cazi într-o asemenea capcană?

Se aflau la mică distanță, doar doi pași. Livvy își ținea respirația.

Rorke vorbi din nou, pe un ton mult mai blând:

– Nu știu ce să cred despre tine, Livvy! Durează mult să te cunoști, dar fără să lași pe altcineva să-ți vadă strădaniile. Ți-a luat ceva timp, ai trecut peste durerea din trecut, la fel am făcut și eu.

În zilele noastre, oamenii se unesc și se despart destul de frecvent. Dar tu te-ai măritat cu Clive...

– Așa este.

– Când am primit telegrama, mi-am spus că în satul meu natal s-a petrecut o dramă și eram îngrijorat pentru tine. Chiar dacă dragostea moare, mai rămâne ceva ...

– Ceva... important...

– Ne-am reîntâlnit și am descoperit că mai există atracție fizică între noi. Dar tu nu mă mai iubești, și nici eu. Să nu ne amăgim...

– Eu nu mă amăgesc, Rorke...

– O, Livvy! Nici nu știi dacă dragostea există cu adevărat. Oamenilor le place să-și fixeze o imagine în minte, dar este doar o imagine. Când constată că nu se potrivește, asta îi distruge pe amândoi!

– Ce faci, Rorke, cauți să te convingi că între noi nu mai există nimic?

– Amândoi dorim același lucru, în acest moment: să facem dragoste. Dar asta este doar simplă dorință, o veche amintire; de fapt, este doar o amăgire. Nu este dragoste, Livvy!

– Pentru că lucrezi cu vorbele, crezi că poți examina viața fiecăruia, pentru a ajunge la propria ta concluzie. Ești întotdeauna atât de sigur...

– Tu ai suferit un șoc teribil, Livvy, dar când totul va trece și ucigașul lui Clive va fi descoperit, vei realiza că aici, cu mine, în seara asta, nimic din ce ai trăit nu este decât o himeră! O iluzie a dragostei...

– Și acum când ai aflat adevărul despre acea telegramă, ce vei face, te vei întoarce în Persia?

– Nu, voi mai zăbovi un pic pe aici, pentru că sunt curios; nu-mi plac aceste comploturi, iar dacă cineva a vrut să mă implice, voi afla și din ce motiv a făcut-o.

– Deci, vrei doar să afli sfârșitul poveștii!

Rorke își așează mâinile pe umerii ei firavi.

– Sigur că da. Ce trăim noi nu este poveste, Livvy, este realitate. Concentrează-te acum la un singur lucru, află cine l-a ucis pe Clive și cu ce scop. Apoi, vei putea să-ți refaci viața.

Livvy l-ar fi putut urî pentru logica lui rece și detașată.

Ceea ce simți pentru mine nu este dragoste, Livvy, îi spusese el. Numai Dumnezeu știa că era mai mult decât atât...

Se lăsa tăcerea. Livvy simți că lacrimile o podidesc, dar se luptă să și le rețină, nu voia să fie văzută plângând....

Deodată, el ridică încet capul, ascultând, de parcă simțea primejdia venind dinspre pădure. Și ea își ținu respirația.

– Ce este, Rorke?

Rorke îi astupă repede gura cu mâna, pentru a o reduce la tăcere. Nu se mișca nici o frunză.

Rorke se relaxă.

– Mi s-a părut că aud pași.

– Guy?

El scutură din cap.

– Guy ne păzește, dar nu se poate asigura că nu vine cineva din partea asta.

Îi ai pe Simon, pe Adrienne și pe Maggie, sprijină-te pe ei, Livvy. Uită-mă!

După ce o sărută, el îi mai spuse:

– Ai mare grijă. Amândoi avem un dușman!

Guy stătea lângă mașină, pe care în absența ei o întorsese, iar acum se afla cu fața spre deal. O auzi venind și aruncă țigara, apoi o stinse cu piciorul.

– S-a rezolvat, doamnă Berenger?

– Ai stat de pază?

– Da. În cazul în care poliția ne-ar fi putut urmări.

– Probabil au date destule ca să nu mai fie necesar să mă urmărească!

Guy urcă la volan și porni la motorul. O conduse până acasă și urmări cum intră.

Capitolul 4

De cum intră, Livvy își strânse câteva lucruri necesare într-un geamantan mic pe care-l duse la mașina sa. Rămase câteva minute astfel, gândindu-se că-i promisese Adriennei că se va duce la ea, apoi își aminti vorbele lui Rorke, sperând să găsească o speranță, să se agațe... Uită-mă ! fuseseră ultimele lui cuvinte. Livvy știa că nu era posibil....

Adrienne trăia într-un bungalou din Lingchester. Fusesse construit pentru fiica unui artist care se căsătorise de acum și locuia în Rhodesia. Era o clădire albă, joasă, cu două dormitoare, un living, o bucătărie și o baie modernă. Locul era în întuneric când ajunse Livvy. Aprinse lumina, găsi dormitorul destinat ei și despachetă. Admiră mobila de tec, perdelele și draperiile asortate. Observă două obiecte decorative, amândouă foarte frumoase. O panteră enormă de porțelan aflată pe un pedestal, cu fața spre

încăpere. Deasupra șemineului, Adrienne atârname unul din tablourile sale, un peisaj citadin.

Livvy tocmai îl admira, când sună telefonul. Se duse să răspundă și auzi o voce agitată:

– Livvy, ești bine? o întrebă Simon. Am mai sunat de câteva ori, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am sunat și la Larne și nu erai nici acolo. Am fost foarte îngrijorat.

– Sunt bine.

– Voiam să te invit să cinăm împreună, spuse el.

– Ești foarte amabil, Simon, dar sunt foarte obosită și aș vrea să mă culc devreme.

În pauza care urmă, Livvy știu că el aștepta să-i spună unde fusese.

– Ești singură, Livvy?

– Da. De ce?

– Vorbești de parcă ar mai fi cineva acolo. Ai nevoie de mine? Vrei să vin acolo?

– Nu, Simon, mulțumesc, aș vrea să mă culc devreme, sunt foarte obosită.

– După ziua asta grea, nici nu este de mirare. Ne vedem mâine. Te voi ajuta în tot ce este nevoie, așa că să nu-ți mai faci probleme. Moartea lui Clive trebuie să ne apropie. Du-te la culcare și amintește-ți că eu sunt aici, veghez asupra ta și te poți bizui pe mine.

Ea reuși să murmure ceva și închise telefonul. Se îndreptă spre veranda casei, unde se așeză pe un șezlong să inspire aerul curat

și parfumat al nopții, înmiresmat de florile minunate care creșteau în grădina dintre casa Adriennei și casa familiei Fortescue.

Rorke o respinsese... Simon o dorea... recepționase corect mesajul fiecărui bărbat. Zeii îi dăruiseră exact ce nu-și dorise. Închise ochii, chinuită de aceeași întrebare pe care și-o punea mereu în ultimul timp: să-l mai vad oare pe Rorke?

Observă printre crengile copacilor că era foarte multă lumină în casa învecinată. Clive îi considera plictisitori pe avocat și pe soția acestuia, dar ei îi plăceau. Încercă să se gândească la afecțiunea dintre ei, la felul în care avocatul își îngrijea soția invalidă, la atmosfera senină pe care o duceau cu ei oriunde ar fi mers.

Dar propria ei problemă era mult prea gravă și nu putea s-o dea uitării prea mult timp. Nici nu realiză când trecu timpul, până când nu se opri o mașină în fața casei, apoi se auzi zgomotul făcut de pașii unei femei care purta tocuri înalte. O văzu pe Adrienne oprindu-se o clipă în prag, de parcă ar fi ezitat. În cele din urmă aceasta intră și-și aruncă mantoul pe un scaun aflat la intrare. Se îndreptă spre birou de unde scoase o cheie și descuie o cutie mare cu model tibetan, aflată pe birou. Lăsa să cadă în ea colierul de la gât și cerceii mari, apoi își masă încet urechile, de parcă aceștia îi făcuseră probleme. Apoi, închise cutia și o puse la loc.

– Bună, Adrienne! spuse Livvy, aflată într-un colț al încăperii.

Adrienne se întoarse, speriată.

– Cine este acolo? O, Livvy m-ai speriat!

– Îmi pare rău.

– Ești de mult aici?

– Nu.

– A telefonat cineva?

– Simon.

– Oh.

Adrienne ieși pe veranda casei, se așază într-un scaun, ridicându-și picioarele pe un suport.

– Poate acum, că s-a terminat ancheta, voi putea să discut cu el, nu va mai fi atât de impulsiv.

– Bietul Simon...

Adrienne o privi lung, speculativ.

– Așa crezi? S-ar putea să te surprindă și chiar să-i placă noul său rol. Dacă ne gândim bine, el trebuie să ia acum deciziile. Sau poate când vei moșteni acțiunile lui Clive, vei deveni și tu interesată?

– Eu nu știu nimic despre afacerea asta; Clive nu discuta niciodată cu mine probleme de acest fel.

– Era normal, voia să dețină el toate frâiele. Mă întrebam adesea dacă Simon nu era afectat de situația asta. Dar poate se obișnuise să fie fratele mai mic al lui Clive. Apropo, zise Adrienne ca din întâmplare, l-am văzut în seara asta pe Rorke Hanlan.

Livy ridică privirea.

– Am trecut pe lângă casa lui Maggie și i-am văzut discutând foarte înfocat în grădină.

– Au fost foarte buni prieteni întotdeauna, nu?

– Cu ani în urmă, când Rorke trăia aici, Maggie era iubita lui. Mergeau împreună peste tot.

Livvy spuse încet:

– Ce mult mi-aș dori să fumez o țigară! Apoi să mă culc, pentru că am avut o zi teribilă.

– Biata Livvy! o auzi pe Adrienne.

Biata Livvy? De ce? Pentru că era atât de obosită, sau pentru că Rorke se întorsese și asta nu-i era de nici un folos? Dar Adrienne îi era prietenă, nu putea s-o suspecteze că pusese la cale un plan diabolic de a scăpa de Clive... apoi de a se reîntâlni cu Rorke...Livvy luă o țigară, o aprinse și se retrase în camera ei, pentru ca să scape de eventuale întrebări.

Într-o cameră asemănătoare celei în care se aflase Livvy când poliția venise să-i anunțe moartea lui Clive, Rorke fuma neîncetat și străbătea încăperea cu pași mari. Dedesubt se afla barul de unde se auzea muzică și voci, dar Rorke abia le auzea. Se gândea doar la Livvy și la felul în care razele lunii îi luminau chipul pe deal, când Guy i-o adusese să discute. Când primise telegrama, simțise cam la fel. Ei, tipule, nu te mai lăsa sub impresia amintirilor din nou! se admonestă singur. Abia ai reușit să uiți! Simțind că nu mai poate rămâne în cameră, ieșise din motel și

pornise cu pași mari spre un loc viran din preajmă. În trecerea prin holul motelului, luase un ziar vechi cam de o lună, lăsat probabil de vreun client al motelului. Veștile erau mult prea perimate pentru a prezenta vreun interes pentru el. Pentru că nu-și găsea locul, intră într-o cafenea. Din păcate, nici acolo nu era locul indicat pentru o persoană în starea lui, așa că se întorsese în cameră. Atunci găsisse telegrama. O citise repede și pornise spre un stand de ziare în speranța că va putea găsi ceva publicat despre ce-l interesa. Poate va putea suna și la Londra, eventual. Răbdarea nu era una din virtuțile lui Rorke. În cele din urmă, obținuse legătura cu Londra și MacFisher începuse să urle la celălalt capăt al firului.

— Salut! Cine naiba e?

— Hanlan, răspunse Rorke. Ascultă, Mac, ai aflat ceva despre crima Berenger?

-Știu doar comunicatul poliției.

— Spune-l repede, îl zori Rorke.

După ce ascultase, Rorke făcu imediat pregătirile pentru a părăsi Teheranul.

Odată întors în Anglia, cumpărase o mașină la mâna a doua și iată-l la motelul lui Bill Craig. Aici, cu nu prea mulți ani în urmă, fumase prima sa țigară, băuse prima sa bere. Iar acum c-o văzuse pe Livvy, ce urma? Livvy mai avea încă multă putere asupra lui, dar nu-și făcea iluzii. Dragostea murise, nu mai exista. Livvy era o femeie inteligentă, frumoasă, o femeie caldă, apropiată, dar toate astea nu mai aveau putere asupra lui. Își aminti zilele furtunoase

ale logodnei lor. Înțelesese atunci că nu-și putea trăi viața în certuri interminabile cu femeia iubită numai pentru că meseria îi cerea să fie când la est când la vest.... și întrucât în meseria lui erau implicate și multe femei, nu le putea evita.

Stejarii cu ramurile grele aproape atingeau casa în care locuia Adrienne, iar Livvy fu trezită de corul păsărilor de afară. Se ridică și privi pe fereastră.

La distanță se vedeau coșurile înalte ale fabricilor Berenger. Lăsa draperia să cadă la loc, se întinse în pat și încercă să gândească. Încercă să se reorienteze. Era miercuri, una din zilele în care ea lucra la Casa Montagne. Îi trimisese o adresă la Adrienne în care-i spuneau că au mare nevoie de ea. Ei bine, de ce nu? Ancheta era finalizată, era liberă să-și reia viața. Destul de curând, după ce se căsătorise, auzise că era nevoie de voluntari la această casă de copii, așa că se dusesese imediat să se ofere pentru trei zile pe săptămână. Chiar și acum, își amintea ce simțise văzând prima oară clădirea aceea de pe deal. Acolo o ajutase pe fizioterapeuta rezidentă, miss Hume, o tânără specialistă care făcea tot posibilul să îmbunătățească viața acelor copii defavorizați.

Faptul că se întorcea astăzi acolo la muncă era o ușurare pentru Livvy. Câteva ore va fi prea ocupată ca să mai gândească. Va avea de corectat piciorușe de copii; tratamente pe care le va face; copii speriați, care trecuseră prin tragedii, prin foamete, copii care trebuia readuși la o viață normală.

Când Livvy apărură în bucătăria Adriennei, în care predomina galbenul, aceasta tăia pâinea pentru a o prăji. Era îmbrăcată într-un halat verde de casă, cu părul ridicat în vârful capului. O privi curioasă.

– Arăți mai bine astăzi? Sau te-ai machiat?

– Ambele! exclamă Livvy. Am dormit de parcă n-aș avea nici o problemă.

– Dar nici nu ai, Livvy! S-a terminat totul, așa că poți să-ți reiei viața. Dar dacă vrei să iei micul dejun mă tem că va trebui să-ți pregătești singură ceva, eu am întârziat deja.

Peste vreo oră, Livvy conducea spre casa Montagne, unde era așteptată. Miss Hume o introduse direct în probleme, în cazurile cele mai dificile. Copiii îi demonstrară că îi simțiseră lipsa; după ce începu să se ocupe de ei, totul i se păru neimportant, lipsit de substanță ca un coșmar... îi ocupară toate gândurile. Zece ore mai târziu, revenind spre casa Adriennei, văzu o mașină și simți o strângere de inimă. Să fie oare inspectorul Marbin? Nu, era Simon, venit s-o ia la cină, fără să accepte un refuz.

– Nu cred că mersul cu mașina te va obosi mai mult decât dacă ai rămâne aici, să-ți pregătești singură masa. Nu admit scuze. Du-te și schimbă-te, ca să putem pleca. Te aștept pe verandă.

O să îmbrac singura rochie de mătase pe care am adus-o, îşi spuse Livvy. Îşi schimbă rochia, aplică puțin ruj şi se minună că începuse să manifeste interes pentru felul în care arăta.

Simon se ridică în picioare la vederea ei, impresionat de transformare.

– Ce schimbare! exclamă el, văzând-o. Acum începi să arăţi ca Livvy pe care o cunoaşteam.

– Înseamnă că nu mă plăceai cum arătam după acele jocuri la casa de copii. Ne-am tăvălit prin iarbă, am prins fluturi, am alergat după iepuraşi.

– Te plac oricum, Livvy, o linişti Simon. Dar trebuie să recunosc că arăţi mai bine aşa cum eşti acum.

Porniră spre restaurantul unui motel din zonă unde li se servi cina pe terasă şi discutară orice în afară de problemele comune. Livvy îl plăcuse dintotdeauna pe Simon, care avea un temperament mai blând, total diferit de al fratelui său.

– Ştii, Livvy, cu tot motivul oribil pentru care te-am scos la cină, mă simt foarte bine alături de tine. Trebuie să mărturisesc că abia aşteptam acele seri în care Clive mă chema să-ţi țin de urât. Uneori nu puteam să nu mă gândesc că el a avut totul: afacerea familiei, casa, o soţie minunată... Simon o privi lung şi o întrebă: Livvy, mi-ai răspunde sincer dacă te-aş întreba dacă l-ai văzut pe Rorke?

Livvy fu descumpănită pe moment.

– Da, în ziua anchetei era acolo, în Market Square.

– Nu la asta mă refeream...

- De ce mă întrebi, Simon?
- Pentru că lumea din sat vorbește... este de datoria mea să te previn...m-au întrebat... dar mi-e greu să-ți spun!
- În acest caz, voi spune eu în locul tău. Se întreabă de ce s-a întors Rorke, nu? Ei bine, de ce n-ar fi făcut-o, doar este satul lui natal!
- Știu că nu este important atâta timp cât nu ia legătura cu tine.
- De ce ar face-o? Întrebă Livvy, cam cu jumătate de gură.
- Da, cred că dacă ar fi vrut să discute cu tine, ar fi făcut-o până acum. Doar ai fost logodnica lui!
- Asta nu-l transformă pe Rorke în dușmanul meu! ripostă Livvy. De ce îți displace atât de mult, Simon?
- Știu și eu? Poate pentru că nu-l cunosc prea bine. În copilărie, fiind cu doi ani mai mare, Rorke avea un aer de superioritate. Eu mă supuneam ordinelor lui, așa cum am făcut în continuare cu fratele meu, Clive, pe care l-am ascultat ca un cățeluș supus. Dar acum rolurile s-au schimbat și cel de pe urmă a ajuns cel dintâi. Deși majoritatea acțiunilor îți aparțin, simt că voi face multe transformări în firmă, că voi înfăptui lucruri pe care înainte nici nu le-aș fi visat.
- Simon, te rog, să nu vorbim acum despre afaceri!
- Am crezut că vei fi interesată.
- Livvy îl privi lung cu ochii ei mari.
- Simon, n-a trecut nici o săptămână de la moartea lui Clive! Cum poți să faci planuri?

– Sunt idei pe care le gândesc de mult timp.

– Atunci, păstrează-le, spuse ea scurt. Simon, aş vrea să mergem, mă simt foarte obosită.

– Eu sperasem că ne vom bucura din plin de această seară frumoasă.

– Te rog să mă scuzi, dar am avut o zi plină la casa de copii şi aş vrea să mă odihnesc puţin.

Simon o privi indulgent şi se ridică, aşezându-i şalul pe umeri.

După câteva minute de mers, Simon îi spuse:

– Am uitat ce era mai important, Livvy, astăzi am fost căutat de poliţie.

Livvy simţi o strângere de inimă. Nu spuse nimic, aşteptând ca el să continue.

– Voiau să mai arunce o privire prin biroul lui Clive.

– Dar i-au răscolit biroul deja! ripostă ea.

– Ştiu, dar...

– Simon, ce vizează aceşti oameni?

– Nu ştiu, dar... i-au luat toate registrele personale. Ce ţinea în ele? Livvy, ştii că soţul tău păstra copii după orice document? Chiar şi după cele scrise de mână?

Livvy se întoarse spre el, cam descumpănită.

– Desigur, te întrebi dacă sunt acolo şi acte ale mele. Livvy se opri brusc, pălind.

– Ce este, Livvy?

Ea ezită.

– Te rog, lasă-mă să mă gândesc, Simon.

Își aminti că scrisese o scrisoare chiar în ziua în care Clive o ceruse în căsătorie. La vremea aceea, ea îi explicase în scris ce credea despre cererea lui și-l refuzase politicos:

"Mai curând sau mai târziu mă voi căsători, pentru a avea un soț și copii. Dar ar fi o greșeală să mă mărit, cu sentimentele pe care le am acum. Parcă aş face-o din necaz pentru Rorke. Știi totul despre ce s-a întâmplat cu noi, presupun. Când voi reuși să trec peste asta, poate voi putea să am sentimente pentru tine."

Ce imprudență să-și pună pe hârtie sentimentele atât de cinstite și de deschise!

Se mai afla acolo o scrisoare scrisă de Clive după o ceartă cu patru luni în urmă. Cearta începuse pentru că el obiectase împotriva zilelor pe care ea le lucra la casa de copii. Clive îi spusese atunci cu dispreț:

– Chiar nu poți să uiți că ai muncit pentru a-ți câștiga existența?

– Nu vreau să uit, Clive. De ce aş face-o? Toată lumea muncește, iar mie îmi place ce fac acolo. Iar dacă nu m-aș mai duce la casa de copii, cum mi-aș petrece timpul? Avem menajeră, bucătăreasă...

– Trebuie să-mi cer scuze că am vrut să-ți fac viața foarte ușoară, Livvy?

– Eu aş prefera să am o familie adevărată, copii, Clive!

– În acest caz, draga mea, vei fi condamnată la o dezamăgire perpetuă, pentru că eu nu suport copiii. Ei înseamnă zgomote, plânsete, dezordine în casă. Dacă tu crezi...

– Îți voi spune imediat ce cred, intervenise ea. Știu că m-ai amăgit. Știai dinainte de căsătorie că-mi doresc o familie adevărată, copii, iar că tu nu voiai acest lucru!

– Și de asta te duci la casa de orfani să-ți pierzi vremea pe acolo? Văd că m-am înșelat în privința ta, Livvy!

– Afirmi încă o dată că nu vrei să avem copii?

– Nu vreau, Livvy.

Ea se întorsese și ieșise din încăpere. A doua zi îl părăsise.

Din Londra, îi scrisese că nu avea de gând să se mai întoarcă. Răspunsul lui o umpluse de mânie și furie.

"Nu mi-am făcut false speranțe în ceea ce te privește Livvy. Îmi este foarte clar că vrei să mă atragi în divorț, dar nu vei reuși. Dacă tot după Rorke Hanlan alergi, mai bine dă-l uitării. Desigur, dacă vrei atât de mult copii, îi vei avea".

Ea se întorsese acasă numai pentru a descoperi că scrisoarea fusese o minciună; nu aveau să fie copii în familia lor.

Probabil printre hârtiile confiscate de poliție se afla o copie a acelei scrisori. Iar poliția citise cele două scrisori în care ea admisesese dragostea ei pentru Rorke, și pe cea în care Clive spunea că n-o va elibera niciodată. Iar acestea, împreună, puteau constitui motivul unei crime.

Simon, care o privea lung, intuind că în mintea ei se derula ceva ce nu-i făcea plăcere, îi spuse:

– Livvy, hai să trecem câteva clipe pe la Maggie. Vii cu mine? Nu stăm decât câteva minute.

Apropiindu-se de casa lui Maggie, o văzură pe aceasta în grădină cu ... Rorke. Erau aplecați împreună asupra uni strat de flori.

– Lui Rorke nu i-a trebuit prea mult să reînnoiască vechile cunoștințe! Cred că este curios asupra celor întâmplare. Pe mine nu mă putea întreba, așa c-a abordat-o pe Maggie!

Livvy nu spuse nimic. Rămase liniștită cât timp Simon parcă mașina, deși inima îi bătea puternic. Îl va vedea din nou pe Rorke, va vorbi cu el!

Simon începu să strige de la distanță:

– Bună, Maggie, bună, Rorke! Reporterul nostru rătăcitor s-a întors acasă!

Livvy simți cum încep să-i tremure genunchii; nu îndrăzne să-l privească pe Rorke.

– Ce bine c-ai trecut pe aici, Simon! exclamă Maggie, cu chipul radios. Am vești minunate. Keith a început să-și miște degetele de la picior, de parcă ar fi vrut să tragă cu ele covorul. Nu este grozav?

– Este un lucru minunat, o mare realizare, draga mea!

– Încep să cred că mintea lui a funcționat normal tot timpul și că a dus o luptă fantastică pentru a-și reveni!

– Ar putea să mai dureze destul, dar masorul va trebui să lucreze și mai atent cu el.

Rorke își aprinse o țigară.

– Este atâta liniște și pace aici, Maggie. Nu te mai îngrijora, totul se va rezolva cu bine.

– Crezi, Rorke? Maggie se întoarse spre el, radiind de fericire.

Urmărindu-i, Livvy simți o durere puternică de inimă, gândindu-se că cei doi, Maggie și Rorke, aveau destule amintiri comune...

– Am o întâlnire cu Guy Glazier, așa că trebuie să plec, zise Rorke. Ți-l amintești, Maggie?

– Da, ne-a fost coleg, zise ea, apoi îi puse o mână pe braț. Mi-aș fi dorit să mai stai.

– Voi mai veni, poate mâine.

– Oricând dorești, spuse Maggie, casa este deschisă pentru tine. Întotdeauna va fi, sublinie ea și-l sărută pe obraz.

Keith începuse să-și miște puțin degetele și Maggie radia de fericire. Sau o parte din fericirea ei se datora revenirii lui Rorke?

– Unde vei locui cât stai aici? îl întrebă Simon.

– La Lebăda, răspunse acesta pregătindu-se de plecare. După ce-și luă rămas–bun plecă, iar Simon privi lung în urma lui, apoi remarcă:

– Se pare că nu i-a făcut plăcere apariția noastră, Livvy!

– De ce faci afirmații fără o bază reală, Simon? sări Maggie. Rorke era pe plecate. Iar acum, că ești aici, vino să-l vezi pe Keith. L-am dus în pat deja, pentru că a venit asistenta mai devreme ca de obicei. Mă tem că Livvy nu va putea merge la el...

– Nu este nici o problemă, zise Livvy.

– Livvy, așteaptă-mă câteva minute, o rugă Simon.

Pentru ea, era evident pentru a nu știu câta oară că nu avea voie se mai apropie de Keith, pentru a nu-l tulbura amintindu-i

cumva că din cauza calului pe care i-l împrumutase se afla acum paralizat. Oricum, dacă el gândea corect, dacă mintea îi funcționa bine, putea să înțeleagă și singur că ea nu avusese nici o vină pentru comportamentul necontrolat al calului. Keith fusese destul de apropiat de ea întotdeauna. Comunica mult mai bine cu ea decât cu soțul ei, care, de fapt, îi era rudă de sânge.

Livvy intuit că ea fusese motivul plecării lui precipitate. O singură dată li se întâlniseră privirile...

Ieși să faci câțiva pași prin grădina lui Maggie și atenția îi fu atrasă de o umbră. Era Rorke.

– Am crezut c-ai plecat...

– M-am întors, Livvy. Dar acum, după ce am făcut-o, se vede că n-am prea avut un motiv! Rorke întinse mâna și-i ridică încet bărbia, pentru a o privi în ochi. Curaj, Livvy! Iar acum, chiar trebuie să plec, am o întâlnire de afaceri. Apropo, Livvy, te pasc multe primejdii, încearcă să fii foarte precaută. Încă o dată, fii atentă...

El dispăru în noapte, iar Livvy realizează că rămăsese chiar după plecarea lui în aceeași poziție... cu bărbia ridicată.

Simon apăru din casă.

– Keith este epuizat! Nu-ți imaginezi ce efort trebuie să depună un om paralizat pentru a-și mișca un deget! Dar am observat o lumină nouă în ochii lui, de parcă ar ști că se va însănătoși.

Livvy se aștepta ca Simon sau Maggie să comenteze în vreun fel întoarcerea lui Rorke, dar nici unul nu deschise subiectul. Pe drumul spre bungaloul Adriennei, Simon vorbi doar despre Keith și însănătoșirea lui.

– Ar fi minunat pentru Maggie, după aceste luni de așteptare. Ar mai elibera-o și pe ea. A devenit un fel de prizonieră a lui Keith.

Poate dacă acesta se înzdrăvenește, Maggie mă va ierta, se gândi Livvy. Sau poate șocul a fost mult prea mare pentru ea, astfel că nu va putea ierta niciodată?

Ajunseră la casa în care locuia acum Livvy și Simon o însoți pe treptele verandei.

– Livvy, începu el, nici nu-ți imaginezi cât de fericit sunt să fiu cu tine! De fapt, prezența ta mi-a produs întotdeauna fericire în suflet.

Livvy îi evită privirea, simțind primejdia.

– Livvy, draga mea, Clive a murit, dar nu ești singură. Voi fi întotdeauna aici pentru tine. Simon întinse mâna mângâindu-o ușor pe umăr. Livvy se retrase instinctiv.

– Simon, am peste douăzeci și unu de ani, și-mi pot purta singură de grijă. Noapte bună, Simon, zise ea și porni în grabă spre poarta casei.

Noapte bună se gândi ea și lasă-mă să-mi port singură de grijă. Intră repede în camera ei aprinse lumina și-și lăsa jacheta pe pat.

Spera ca acea apropiere a lui Simon să nu fi însemnat că voia s-o sărute. Nu cu Clive mort recent și într-un mod atât de violent! Încercă să nu mai fie atât de suspicioasă. Să zicem că Simon își imaginase că se simte singură, că se teme și poate acesta fusese modul său de a o consola. Un mod bărbătesc...

Auzi cum mașina lui se pune în mișcare și răsuflă ușurată, plimbându-se prin încăpere, adunând câte un lucru aruncat la întâmplare, aprinzându-și o țigară, oprindu-se în cele din urmă în fața tabloului la care lucra Adrienne. Aceasta îi explicase că era destinat unei expoziții care va avea loc iarna, la Lingchester. Era interpretarea pe care o dădea ea celor trei Magi. Un rege, un țigan și un cerșetor stăteau laolaltă, ieșiți dintr-o lume ciudată de culori stranii. Era lumea realizată de culorile darurilor făcute de Magi Adriennei; galbenul aurului, chihlimbăriul ambrei, maroul mirtului.

Este minunat, își spuse Livvy, să poți picta, să poți scăpa de gânduri și temeri. Oare Adrienne se folosea de pictură ca de un mod de a evada din lumea cotidiană? Sau picta doar pentru că-i plăcea s-o facă? Și eu am o cale de scăpare, se gândi ea răsuflând ușurată. Își privi mâinile bronzate, expresive, puternice dar și sensibile, mâini care puteau vindeca. Numai verigheta strălucea pe degetul ei. Inelul de logodnă cu diamante, inelul cu safire de la mama ei, dispăruseră.

Era o noapte înăbușitoare și Livvy simți că pereții casei o apasă, că trebuie să iasă să se plimbe. Ieși pe verandă, apoi coborî treptele casei și porni spre lac.

Apa părea întunecată, pentru că luna nu se ivise, ascunsă probabil de nori; doar la distanță se vedeau câteva luminițe de la casele din apropiere.

La un moment dat, cărarea pe care pornise o lua printre copaci înalți și tufe de rubarbă, apoi ajungea la lac.

Auzi cum trezise din somn niște păsări, care, după ce fâlfăiserăperate din aripi și se ridicaseră văzând că nu era cineva care să le facă rău, reveniseră la cuiburile dintre trestii. Rămase câteva clipe nemișcată, urmărind plantele de apă care creșteau din abundență în această zonă. Locul era cufundat într-o tăcere deplină.

Deodată, simți din instinct că nu mai este singură. Aerul se tulburase brusc și înainte de a realiza ce se întâmplă, ceva trecu razant pe lângă capul ei. Se sperie și țipă.

Apoi, din instinct, se afundă în ramurile unei sălcii plângătoare. În clipa aceea, o piatră îi trecu pe la ureche și căzu între trestii.

Se lipi de trunchiul salciei, părul i se încurcă în frunze. Inima îi bătea puternic plină de teamă, o durea umărul unde fusese atinsă, abia mai respira, știind că fusese ținta cuiva.

Încordându-și auzul, simți ceva mișcându-se dincolo de gardul acela gros care despărțea lacul de casa lui Maggie.

Adesea, puștii din sat aruncau cu pietre în lebedele de pe lac, dar poliția îi controlase atent în ultimul timp, iar la ora asta și lebedele se culcaseră. Nu încăpea îndoială că fusese chiar ea ținta.

Oare atacatorul dispăruse, temându-se de țipătul ei? Orice ar fi fost, nu mai putea rămâne în acest loc, unde viața îi era în pericol. Dar nici nu se putea mișca, fiind paralizată de teamă. Cu toate acestea, trebuia să scape cumva, să se miște foarte repede, pentru a nu mai deveni țintă. Oricine ar fi fost atacatorul, nu avea curajul s-o mai atace în teren deschis, așa că dacă evita cărarea putea scăpa nevătămată.

Ieși din ascunzătoare, trecu de tufele de rododendron, de cele de iriși, foarte atentă pentru că orice pas necontrolat o putea face să-și piardă echilibrul.

Umărul o durea și parcă începuse s-o ardă. Dacă ar fi țintit mai sus, piatra i-ar fi spart capul. Probabil dacă ar fi căzut sub lovitura pietrei, acel cineva ar fi apărut din întuneric și-ar fi împins-o în lac, pentru ca moartea ei să pară naturală. Fugi cu disperare, căutând să se depărteze de locul acela și când ajunse acasă formă numărul lui Simon. El nu răspunse imediat și se temu că nu era acasă. Dar apoi îi auzi galsul.

– Livvy? Și el respira greu de parcă ar fi alergat.
 – M-am temut că nu ești acasă... începuse ea.
 – Am fost în pod, am căutat niște acte... Dar ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea îi spuse totul.

– Stai acolo unde ești, vin imediat!

– Să sun la poliție?

– Vorbim când ajung acolo. Nu va dura mai mult de zece minute. Nu deschide ușa nimănui. Nimănui, m-ai auzit?

Livvy lăsă jos receptorul și-și aprinse o țigară cu mâinile tremurând.

Cineva voise s-o rănească! Sau poate chiar mai mult, s-o omoare! Acum nu se mai îndoia că fusese un atac deliberat, pentru ca după ce o doboră s-o arunce în lac. Probabil, acel cineva voise ca totul să pară o sinucidere, pe motiv că nu putuse trăi cu vina că-și omorâse soțul. Probabil că data viitoare omul nu va mai da greș. Își și imagina un titlu cu litere mari din ziarul satului: a fost găsită înecată în lacul ...

Cel care-l omorâse pe Clive o vâna pe ea acum. Rămase să-l aștepte pe Simon știind de acum cu certitudine că este în pericol de moarte.

Rorke avusese dreptate, acea telegramă fusese expediată tocmai pentru ca să facă lucrurile și mai concludente. Cine putea fi acela?

Auzi pași pe aleea pietruită din fața casei. Apoi vocea lui Simon:

– Livvy, eu sunt!

Când intră în încăpere cu mâinile întinse spre ea, Simon exclamă speriat:

– Ești rănită la umăr!

– Am fost doar lovită.

N-o mai durea ca la început.

– Sângerezi, Livvy... Lasă-mă să-ți curăț rana.

– Dumnezeu, Simon, nu este nevoie. Mă duc sus să-mi schimb rochia. Până atunci, puneți ceva de băut.

Livvy urcă în camera ei, își curăță rana, apoi schimbă rochia, dar se surprinse că nu-și mai poate coordona mișcările, că scapă lucrurile din mână. Când coborî în livingul de la parter, Simon o aștepta încordat.

– Povestește-mi, Livvy, spune-mi în detaliu ce ți s-a întâmplat. Spune-mi și cel mai mic lucru pe care ți-l amintești, Livvy...

Ea începu să-i povestească în detaliu...

– Nu poate fi vreunul din băieții satului, Simon, pentru că aceștia ar fi aruncat cu piatra și ar fi fugit; le cunosc prea bine manierele. Dar acesta, după ce m-a lovit, a rămas în continuare să mă urmărească, măsurând distanța ca să mai lovească odată fără să dea greș. Și m-a lovit, așa cum vezi.

– Nu l-ai zărit, nu?

– Cred că scopul lui a fost să mă lovească în cap, apoi să mă arunce în lac, după ce-mi pierdeam cunoștința, pentru ca să pară că m-am sinucis.

– Livvy, cine ar fi avut interesul ca totul să pară un accident?

Simon păru descumpănit câteva clipe, apoi sorbi din băutura pusă în pahar.

– Din ce motiv? Din cauza șocului provocat de moartea lui Clive?

– Simon, nu înțelegi! Cineva vrea să mă vadă moartă! Vrea să pară că din cauza conștiinței încărcate m-am sinucis!

După o clipă de tăcere, Simon puse:

– Livvy, dragă... nu da frâu liber imaginației...

– Nu mi-am imaginat nimic! izbucni ea cu vehemență. Am trecut printr-o experiență dureroasă, violentă, marcantă. Pot spune că astfel de lucruri cumplite nu li se întâmplă oamenilor obișnuiți... Cel care l-a omorât pe Clive și-a imaginat că voi fi judecată și condamnată. Dar n-au fost probe împotriva mea. Asta l-a pus pe gânduri pe ucigașul lui Clive.

Simon dădu paharul peste cap și se ridică.

– Nu este posibil! exclamă el, sprijinindu-se de șemineul din încăpere.

– Cu o săptămână în urmă, n-ai fi spus că în familia ta ar putea fi ucis cineva, dar asta s-a întâmplat. S-a întâmplat, Simon, s-a întâmplat! Livvy își duse mâinile la frunte, scuturându-și capul, de parcă ar fi vrut să scape de umbra unui dușman nevăzut. Cineva trebuie să mă creadă...

Simon îi spuse:

– Iartă-mă, Livvy, n-am vrut să spun că nu te cred...

Ea îi împinse brațul cu violență.

– O să discut cu inspectorul Marbin.

Nu știu însă când este mai bine să iau legătura cu el.

– Cred că înainte de a o face ar fi bine să mai discutăm.

– Ce să mai discutăm, Simon? Ți-am spus tot ce s-a întâmplat.

– Știu. Dar ai vreo dovadă?

– Rana de la umăr și ... cuvântul meu. Asta , desigur, ar trebui să fie de-ajuns... deodată, Livvy se opri brusc. Simon, ce-ar trebui să fac?

– Lasă-mă să mă gândesc, Livvy. De fapt, nu este nimic suspect...

Nimic în afară de telegrama despre care Rorke îi interzisese să vorbească! se gândi ea.

– Ai trecut prin evenimente teribile care te-au marcat, te-au șocat, iar unii oameni reacționează mai ciudat la șocuri.

– Cu alte cuvinte, consideri că inventez! Nimeni n-a aruncat cu pietre în mine, poate mi-am rănit umărul trecând pe sub crengi. Desigur, n-au fost martori, eram doar eu și atacatorul, care în mod sigur nu se va duce la poliție să spună: am încercat s-o ucid pe Livvy Berenger în noaptea asta. Ai dreptate, Simon, rămâne doar cuvântul meu. Și cine știe dacă spun adevărul, dacă nu sunt o mincinoasă, sau chiar o ucigașă...

Vocea începu să-i tremure. Simon o luă în brațe.

– Livvy, înțelege, vreau să te ajut!

– Mă tem că mi-am cam pierdut rațiunea în seara asta, Simon; te rog să pleci acum, ca să mă pot odihni.

– Livvy, nu mă respinge; nu încerc decât să văd lucrurile în aceeași lumină în care le-ar vedea și poliția. Îmi amintesc una din

noțiunile de bază care li se predă polițiștilor de la Scotland Yard: nu te lăsa atras de detalii, indiferent cât sunt de dramatice sau pline de savoare...

– Așadar, poliția ar putea crede că încerc s-o atrag pe o pistă falsă?

– Știi, Livvy, m-am tot gândit și am ajuns la concluzia că până își face poliția investigațiile, ar fi mai bine ca noi toți, familia, prietenii, să ne continuăm viața obișnuită. Dacă ne gândim mai bine, cel care te-a atacat este deja foarte departe de acest loc...

– Cel care m-a atacat nu este departe deloc și tu știi asta prea bine. Trăim într-o cutie a Pandorei, căreia i s-a ridicat acum capacul.

– În acest caz, Livvy, lasă-mă să am grijă de tine, nu vezi că asta doresc? Lasă totul în seama mea, lasă-mă să iau decizii pentru tine.

-Fără să-i spun inspectorului Marbin ce s-a întâmplat?

– Nu înțelegi, Livvy...

– Simon, de ce nu vrei să afle poliția despre asta? De ce să nu considerăm că mă vor crede?

Privirile li se înfruntară o clipă, apoi el îi spuse aproape cu violență:

– Pentru Dumnezeu, Livvy, știi prea bine! Ți-am spus adesea, vreau să am grijă de tine, să te apăr. Și știi prea bine din ce motiv. Știi, Livvy, nu? Simon făcu un pas înapoi; pentru că te iubesc, Livvy. Acum că fratele meu a murit, nu mai contează, și pot să-ți spun. Știu că nu l-ai iubit! Crezi că n-am suferit destul văzându-vă de atâtea ori împreună?

– Oprește-te! strigă Livvy, nu mai vreau să te aud! Nu pot...
Se întoarce și pornește spre ușa pe care o deschise în viteză.

Simon o prinse din urmă.

– Îmi pare rău, Livvy, nu era momentul să-ți declar dragostea mea, numai că nu m-am putut abține! Te iubesc de atâta timp! Livvy, te rog, nu fi supărată pe mine. Nu mi-am ales bine momentul, știu. Iartă-mă!

– Să nu mai vorbim despre asta.

Simon insistă:

– Te conduc la Adrienne, nu te las să te duci singură.

– Mulțumesc, spuse ea indiferentă.

– Livvy, suntem cumnați, am trecut printr-o experiență dureroasă amândoi.

– Bine, Simon, să nu mai discutăm despre cele întâmplate!

Capitolul 5

Curând, ajunseră la casa Adriennei, unde văzură luminile aprinse.

Se apropiară în tăcere de casă. Adrienne purta o rochie delicată, de culoarea violetei de Parma. Când ajunseră aproape de verandă, Adrienne auzind scârțâitul scândurilor și se întoarse rapid, cu agilitatea unei pisici.

— Cine e acolo?

— Nu te speria, sunt eu, Simon. Livvy este cu mine.

— Oh! Adrienne se relaxă. M-ai speriat. Intrați. Făceam puțină ordine prin casă, dar am motiv să mă opresc. Vreau să vă ofer ceva de băut.

— Ar fi bine să știi, o opri Simon, că Livvy a trecut printr-un șoc teribil.

Adrienne îi privi pe amândoi încruntată, apoi uimită.

Simon îi povesti totul.

– Fantastic! exclamă ea. Cine ar vrea să-ți facă rău, Livvy? Probabil băieții din Lingchester, care caută necazul cu lumânarea.

– Și eu gândesc la fel, Adrienne, spuse Simon repede, mult prea repede.

– Scoateți din cap ideea că a fost un atac împotriva ta! Cine l-a ucis pe Clive nu are nimic cu tine.

Livvy observă după expresiile lor că amândoi încercau s-o convingă de același lucru. Adrienne zâmbea chiar.

– Nu-ți face probleme, te vom păzi noi. Nu crezi c-ar trebui să afle și John Montesque de asta? Doar este avocatul familiei!

– Nu văd ce-ar putea face, interveni Simon.

– Livvy, ce vrei să bei? o întrebă Adrienne.

Îi spuse, peste umărul lui Simon:

– O oranjadă, te rog, apoi se îndreptă spre ușile care dădeau spre terasă, privind în întuneric. Se întreba mereu oare unde este Rorke? La han? Cu Maggie?

Se trezi că este întrebată de Simon:

– Apropo, Livvy, ai fost informată că se va ține comitetul director de la Berenger?

Livvy clipi des de câteva ori înainte de a-i răspunde.

– Comitet director? O, dar nu pot merge!

– Livvy, trebuie să vii, am nevoie de sprijinul tău. Și apoi, viața trebuie să continue.

– Firma Berenger este ceva necunoscut pentru mine, Simon. Nu știu nimic despre această afacere.

Clive m-a numit director împotriva voinței mele.

– Atunci, lucrurile stăteau altfel. Acum, noi doi controlăm Berenger și vreau să te implici în toate planurile. Clive este mort. Acum doar ideile mele contează.

– Ai fi putut învăța multe de la el, Simon. Clive a pus pe picioare o afacere foarte profitabilă.

– Dar limitată, pentru că era prea prudent! Eu voi merge mai departe, mă voi extinde. Sper să mă susții, Livvy.

– Nu pot susține ceea ce nu știu.

– Livvy, sper că n-o să-mi faci probleme! Trebuie să colaborăm.

– Trebuie să ne amintim că două sute de oameni depind de salariile de la Berenger și nu voi fi de acord cu nimic care să le afecteze viețile!

Simon o privi vădit nemulțumit.

– Nu-ți face probleme, Livvy. Trebuia să aleg un moment mai prielnic pentru discuție. A, iat-o pe Adrienne!

– Îmi cer scuze c-a durat atât, spuse ea. O, dar este teribil de cald aici. Mai bine să ieșim pe verandă.

Dar nici acolo nu găsiră răcoarea după care tânjeau. Adrienne, care nu era liniștită și se așeza și se ridica tot timpul, le spuse:

– Să mergem să ne așezăm pe iarbă. Acolo măcar vom simți răcoarea pământului la tălpi!

Adrienne plecă din nou să aducă niște biscuiți, iar Simon se apropie de Livvy.

Ea respinse în continuare orice propunere de colaborare în privința firmei, iar Simon într-un târziu se ridică.

– Este târziu și Livvy trebuie să fie foarte obosită, îi spuse el Adriennei. Ai grijă de ea pentru mine.

Livvy se duse în camera ei, unde somnul întârzie să apară. Își aminti discuția cu Simon despre firma Berenger. Oare tragedia unui frate devenise avantajul celui alt? Livvy nu se putea obișnui nici cu confesiunea lui Simon în privința iubirii pe care i-o purta, nici cu purtarea ciudată a Adriennei. Toate acestea o ținură trează peste nopate. Stătea cu ochii deschiși în întuneric, tânjind din toată inima după Rorke...

Când Adrienne plecă la lucru a doua zi, Livvy rămase singură. Pe la unsprezece, se hotărî. Îl sună pe inspectorul Marbin, spunându-i că vrea să-l vadă într-o chestiune foarte importantă.

Acesta sosi într-o jumătate de oră, însoțit de ajutorul său, sergentul Saddle, un tip cu un aer veșnic mirat. Plecară împreună spre locul unde fusese atacată Livvy, ea le spuse povestea cu onestitate, cu detalii. I se puseră întrebări, o făcură să revină de multe ori asupra vreunui detaliu, iar în timpul acesta Livvy începu să se convingă că Simon avusese dreptate când se îndoise de eficiența poliției și implicării acesteia. La lumina zilei, povestea ei părea lipsită de substanță, un pic cam ireală și neconcludentă. Ploaia ștersese orice urmă, și oricum, prea mulți oameni trecuseră pe acolo, spre cabanele de pe plajă.

Livvy încercă disperată să descopere un semn pe fața inspectorului, că o credea. Nimeni n-ar fi putut fi mai politic, mai profund ca acest domn, atât de puțin comunicativ...

După plecarea poliției, Livvy vru să pornească spre casa Larne, în ideea de a vedea dacă totul era bine. Plecase în grabă cu o seară înainte; porni motorul, dar în loc s-o ia spre Larne, se trezi pornind spre casa Adriennei. Aceasta era acasă, făcea ultimele retușuri la tabloul lui Maggie, pe care trebuia să-l expună a doua zi.

– Vreau recunoaștere, Livvy! mărturisi ea.

– Dacă ai primi-o, ai părăsi Berenger.

Adrienne se întoarse și o privi ciudat.

– Să părăsesc Berenger? Da și nu! Cred că trebuie să mai adaug puțin galben aici.

Livvy se întrebă ce voise să spună Adrienne prin acel da și nu.

Sună telefonul; era Simon, care părea foarte agitat.

– Livvy, nu știu ce s-a întâmplat, dar privind pe fereastră, l-am văzut pe inspectorul Marbin, care se ducea acasă la Maggie. Ce s-a întâmplat? Știi ceva?

– Cred că da. L-am sunat astăzi și i-am spus ce mi s-a întâmplat aseară.

Livvy îl auzi cum exclamă disperat:

– Livvy, am crezut că ne-am înțeles...

– Nu ne-am înțeles nicicum, replică ea. Mi-ai dat un sfat pe care eu nu l-am urmat, asta-i tot.

– Ar fi fost bine să-l fi ascultat, Livvy.

– Nu văd ce am făcut rău spunându-i inspectorului Marbin.

– Rezultatul este că mișună pe aici și inoportunează oamenii cu tot felul de întrebări.

- Dacă sunt nevinovați, de ce să-i deranjeze?
- Livvy ar fi vrut să-i strige: de ce-ți pasă atât de mult de ce crede poliția? Știi ceva? Ascunzi ceva? Dar n-o putea face.
- Dacă Maggie este nevinovată, are doar de spus ceea ce știe.
- Maggie nu știe nimic. Este în afară de toate acestea.
- Chiar așa?
- Ce vrei să spui, Livvy?
- Nu poate să nu fie implicată, doar face parte din familie!
- Maggie și-a devotat viața lui Keith, nu știe nimic din ce se întâmplă în jur...
- Simon, de ce îți pasă așa de mult de Maggie? De ce vrei s-o protejezi?
- Cineva trebuie s-o facă. Nu suport ca Marbin s-o hărțuiască mereu cu întrebări.
- Casa ei fiind foarte aproape de locul acela, este firesc să-i pună întrebări.
- Livvy, spuse Simon, ce ți-a răspuns inspectorul Marbin după ce i-ai povestit ce ți s-a întâmplat?
- Nimic. Simon, spune-mi, tu nu vrei să se afle cine ți-a ucis fratele?
- Livvy, ce este cu tine în dimineața asta? Nu te recunosc!
- Încerc să înțeleg de ce nu vrei să se afle adevărul, să discut cu poliția, să fie chestionată Maggie... Te vor chestiona și pe tine, Simon, așa că fii pregătit!
- Am ce să le răspund. Eram în casă. Iar acum, Livvy, trebuie să închid, plec spre Maggie.

Livvy realizează încă o dată că vizita inspectorului Marbin îl afectase pe Simon. Adrienne apărură în cadrul ușii, îmbrăcată într-o pelerină de culoarea mandarinei.

– Livvy, mă duc la Maggie. M-a rugat să-i cumpăr câte ceva de la Lingchester.

– În acest caz, ar trebui să fii pregătită: poliția este la ea!

– Pentru ce?

– După cum știi, i-am spus inspectorului Marbin despre atacul asupra mea. Presupun că acum îi chestionează pe cei din jurul meu, dacă au văzut ceva suspect.

– Înțeleg. Și ce a spus?

– Din cât i-am spus lui Simon, Marbin n-a avut nici o reacție! Aș vrea să cred însă că nu-și închipuie c-am inventat ceva!

– Niciodată nu poți să știi ce gândește poliția, răspunse Adrienne. Poate că mă va interoga și pe mine. Hai, Livvy, puneți jacheta și vino cu mine, cred că va începe furtuna.

După câteva minute, tăind peste câmp, ajunseră la Maggie.

– Cred c-am ajuns prea târziu, remarcă Livvy, mașina poliției nu mai este aici.

– Iar Rorke a mirosit cumva că va veni poliția, observă Adrienne.

La intrarea în casă, observă cele trei persoane care stăteau de vorbă; Maggie, Rorke și Simon.

– Ți-am adus fructele pe care m-ai rugat să ți le cumpăr, începu Adrienne.

– Mulțumesc, răspunse Maggie, indiferentă.

Simon, sprijinit de șemineu, spuse fără a o privi pe Livvy:

– Inspectorul Marbin ne chestionează pe toți și ne cere alibiuri pentru ce-am făcut noaptea trecută. Chiar și pe Rorke !

– Și pe Maggie?

– Exact. Nu știu de ce nu lasă în pace oamenii serioși ai satului, și să se concentreze asupra ticăloșilor!

– Să însemne oare că m-a crezut și chiar face cercetări?

– Scuză-mă, Livvy, dar nu vreau ca Maggie să fie terorizată. Desigur, a fost cu Keith azi noapte și n-a văzut nimic!

– N-am stat cu Keith toată seara! interveni Maggie. Inspectorul știa asta înainte de a veni aici. M-au văzut doi săteni, ăstora nu le scapă nimic din spatele perdelelor. Am fost la poștă să expediez niște scrisori.

– Ți le puteam expedia eu dacă-mi spuneai de ele, o opri Simon.

– Te-am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Am fost acasă, dar... apoi se opri. Am ieșit pentru scurt timp.

– Asta înseamnă că am ieșit amândoi.

– Ai văzut pe cineva pe pajiște, Maggie?

– Nu.

Tot timpul, Rorke a stat cu spatele spre ei, privind pe fereastră, de parcă n-ar fi fost deloc interesat de discuție. Sau oare în pofida acelei indifferențe afișate, înregistra fiecare inflexiune, fiecare gest, fiecare mișcare? Era conștient de prezența Livvyei în încăpere? Sau nu? Numai dacă ar fi privit-o odată, dacă i-ar fi zâmbit...

Se auzi o mașină oprind afară.

Maggie exclamă:

– Doamne, s-a întors!

Inspectorul Marbin sună la intrarea din față a casei.

– A sosit și miss Charles? întrebă imediat ce i se deschise.

– Da, este aici.

Nimic nu se schimbă pe figura Adriennei, nici un mușchi nu tresări.

– De ce aș fi fost tocmai eu lăsată deoparte? zise ea, strângându-și jacheta în jurul umerilor.

Nimeni nu părăsi casa lui Maggie cât inspectorul o chestionă pe Adrienne, într-o altă încăpere. Rorke răsfoise o revistă, Simon bătuse tot timpul darabana în masă, iar Maggie stătuse cu mâinile în poală, cu ochii lipsiți de expresie. Dar asta era doar aparent; privirea ei o țintuia pe Livvy amintindu-i de o meduză...

Adrienne reveni în mai puțin de zece minute.

– Gata! exclamă ea aparent veselă, deși cu chipul livid. Se pare că trebuie să ținem în fiecare minut o evidență strictă a celor făcute! La ce oră am urcat treptele casei, la câte minute am introdus cheia în broască... cum să ții minte toate prostiile astea? I-am povestit cu amănunte inspectorului cum am fost la Lingchester, și cred că m-am întors destul de repede după ce s-a petrecut incidentul tău, Livvy. Dar m-am oprit la garajul Crowther, să umplu rezervorul.

– Și eu i-am spus lui Marbin că nu am alibi, mărturisii Simon. Eram acasă, citeam.

– O, dar... începu Livvy, apoi se opri când văzu că toți ochii o fixau.

- Ce-ai vrut să spui? o întrebă Maggie.
- Că nu este nevoie să fie chestionată toată lumea de aici, încheie Livvy lamentabil.
- Simțise că nu este bine să vorbească impulsiv; să nu protesteze că Simon ajunsese cam fără suflare la telefon, explicându-i că se afla în podul casei unde sorta niște acte.
- Simon se uită la ceas.
- Aș fi vrut să mai stau, Maggie, dar trebuie să mă întâlnesc cu cineva la Lingchester.
- Și eu merg în oraș, spuse Adrienne. Mașina mea este la garaj. Mă duci tu?
- Sigur că da, spuse Simon cam fără chef, însă.
- De la distanță, se auzi un tunet.
- Vine furtuna! exclamă Maggie. Lui Keith o să-i placă. Nu se mai dezlipește de geam.
- Adrienne o privi lung:
- Chiar urmărește desfășurarea furtunii?
- Da, de ce te surprinde? întrebă Maggie.
- Ei bine.... mi se pare o persoană prea calmă, imperturbabilă, pentru ca să se bucure de ceva violent cum este o furtună.
- Uneori oamenilor le plac lucrurile ciudate, interveni Simon.
- Eu sunt gata, Simon, zise Adrienne. Ar fi mai bine să ajungem la Lingchester înainte de izbucnirea furtunii.
- Vii cu noi, Livvy? Te las acasă la Adrienne.
- Mulțumesc, îngăimă ea privindu-l fără să-și dea seama pe Rorke. Prefer să merg pe jos.

– Crezi că este bine după ce ți s-a întâmplat?

-Cred că poliția veghează, nu mă tem.

Rorke reacționează.

– O conduc eu pe Livvy acasă.

Trei perechi de ochi se întoarseră spre el.

– Dar... explodează Maggie... spuneai că rămâi la masă. De asta ai venit... te-am invitat...

-Așa este; o conduc pe Livvy până acasă, apoi mă întorc.

– Dar nu este necesar, spuse Simon, m-am oferit eu deja s-o conduc.

– Tu mergi la Lingchester și nu are rost să faci un ocol.

– M-am gândit că ar fi bine să stai departe de ea. Nu-i ești de ajutor stându-i în preajmă.

– Asta a fost făcut evident de cel care m-a vrut aici. Rorke era pe punctul de a se înfuria. Dar dacă plec acum, o ajut și mai puțin; cineva a vrut să mă implice...

Rorke le așteaptă reacțiile. Ele nu întârziară prea mult; mâinile lui Maggie începură să tremure în poală, deveni lividă de parcă ar fi urmat doar leșinul.

Cu toate acestea numai Livvy îi observă reacția.

Simon explodează:

– Cum adică? Ce vrei să spui? Cine te-a implicat?

– Poate cineva din încăperea asta știe ceva.

Din nou tăcere. Apoi, ca din senin, Maggie strigă:

– N-am putea discuta despre altceva, pentru numele lui Dumnezeu?

N-o luă nimeni în seamă. Livvy simțea privirea lui Rorke asupra ei. Ochii lui îi transmiteau un mesaj secret: ai încredere în mine!

Dar cu voce tare, el spuse doar:

– Ei bine, o să vă spun eu; Livvy, eu și poliția avem câteva informații. M-am gândit c-ar fi mai bine să nu le discut; dar după ce s-a întâmplat azi-noapte, se pare că întregul scenariu s-a schimbat și ar fi bine să facem totul cunoscut. Poate nu credeți că Livvy a fost atacată azi-noapte lângă lac. Nu știu și nici nu-mi pasă prea mult. Pentru că sunt sigur c-a fost atacată. După cum văd eu lucrurile, totul face parte dintr-un plan....

Se auzi pendula bunicului care vestea ora fixă, apoi un tunet puternic.

– Despre ce plan vorbești? Despre ce informații pe care le ai tu, Livvy și poliția, vorbești? îl întreabă Simon, curios. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă știi ceva nu ne mai ține pe jar!

– O voi face. Și-mi voi asuma responsabilitatea de a vă fi spus eu, chiar dacă poliția nu este de acord. El făcu o pauză de parcă ar fi așteptat ca vorbele sale să pară și mai dramatice. În noaptea morții lui Clive, cineva mi-a trimis o telegramă, ca și cum ar fi venit din partea Livvyei. Vorbea despre crimă și-mi cerea să mă întorc în Anglia.

Nimeni nu scoase o vorbă. Patru perechi de ochi îl priveau pe Rorke; Livvy reuși prima să-și desprindă privirea de pe chipul lui, întrebându-se care dintre cei prezenți o ura așa de tare...

– Noi de ce n-am știut de asta? întreabă Simon.

Rorke ridică din umeri.

– Nu era de datoria Livvyei, nici a mea să vă spunem.

– Vrei să spui c-ai renunțat la misiunea pe care o aveai în străinătate ca să te întorci, doar pentru că ai primit o telegramă ca venind din partea Livvyei?

– Da, îi răspunse Rorke lui Simon, fără însă a-i oferi vreo explicație.

– Dar asta presupune că tu și Livvy...

– Nu presupune nimic în afară de faptul că s-a săvârșit o violență și că o prietenă a mea este în primejdie!

Maggie întrebă cu glas stins:

– Poliția a aflat cine a trimis telegrama?

– Știu doar că a fost trimisă în noaptea morții lui Clive de la firma Berenger.

– Dar nimeni nu știe cine ...?

Rorke scutură din cap.

Adrienne interveni.

– Dar dacă a trimis-o cineva de la Berenger a acționat panoul pe timp de noapte. Paznicul...

– Telefoanele fiind automate, cine a trimis telegrama ar fi putut s-o facă foarte simplu fără a fi văzut.

– Dar de ce nu ne-a chestionat și pe noi poliția?

Rorke replică:

– N-au știut până acum patru zile când am venit.

– Asta înseamnă că te-ai întâlnit cu Livvy și ai întrebat-o? zise Simon privind-o. Te-ai asigurat că n-a trimis-o ea.

– Da, zise Rorke am făcut asta.

– Dar ea nu mi-a spus, zise Simon mirat. Nimeni nu mi-a spus nimic! Berenger este firma mea, iar Livvy cumnata mea! explodă el. De ce nu mi s-a spus?

– Era datoria poliției s-o facă. Eu și Livvy am decis să nu spunem nimic, ca să nu dăm naștere la comentarii. Dar acum Livvy a fost atacată, și nici unul din voi nu vrea s-o creadă.

– Presupun că poliția va chestiona personalul firmei și-i va speria pe toți.

– Nu cred. Nu cred că telegrama a fost trimisă de cineva din personalul tău, Simon.

– Nu înțeleg. De ce afirmi asta?

– Cineva este interesat de noi, mai ales de Livvy, și vrea să mă folosească pentru a-i face ei rău!

Adrienne făcu un pas înapoi, se lovi de un scaun pe care-l trânti.

– Realizezi, zise Simon, că ne acuzi pe unul din noi? Te întorci aici la Ardern ca o furtună, intri cu picioarele în viețile noastre, apoi începi să ne acuzi.

– Simon, interveni Maggie, te rog pentru numele lui Dumnezeu, nu înțelegeți? Suntem cu nervii încordați la maximum, ne suspectăm unul pe altul de crimă. Să zicem că acceptăm faptele așa cum le spune Rorke. Cineva i-a trimis o telegramă în numele Livvyei. Ea susține că nu i-a trimis nici o telegramă.

Maggie închise ochii.

– Iar tu ai venit cât ai putut de repede înapoi, Rorke!

– Da, zise el foarte simplu, am făcut-o, Maggie.

Simon interveni.

– Știi, Rorke, nu avem decât cuvântul tău c-ai primit acea telegramă. Ai adus-o cumva ca dovadă?

– Nu, am distrus-o. Dar aveți cuvântul meu de onoare. Chiar credeți că mă amuză să fiu implicat? Credeți că mă voi mulțumi să stau cu brațele încrucișate? Aici, în Ardern, se află un ucigaș în libertate, mă voi strădui din răsuferință să-l descopăr. Apoi mă voi întoarce la Isfahan sau Elephanta, nici nu-mi mai pasă unde, atâta timp cât voi scutura praful acestui sat de pe picioarele mele!

– Dar nu înțeleg de ce te-ai mai întors, zise Simon, pentru că dragostea ta pentru Livvy ține de domeniul trecutului, iar ea s-a măritat cu fratele meu.

Rorke îi spuse scurt:

– Nu cred că trebuie să-ți dau vreo explicație. Livvy știe și înțelege.

– Pe naiba!

Adrienne spuse și ea:

– Simon, este târziu, cred c-ar trebui să mergem. Acum că am spus fiecare versiunea noastră poliției, putem lăsa ca aceasta să găsească o rezolvare.

Simon și Adrienne pleacă fără o vorbă.

Maggie le spuse:

– L-am dus pe Keith într-o încăpere alăturată, văzând că poliția vine din nou.

– Eu o voi duce pe Livvy acasă, spuse Rorke.

– În câteva minute, voi pune masa. Te rog să nu întârziezi. Livvy se poate duce și singură.

– Îmi pare rău, dar nu risc s-o las singură la ora asta. Nu va dura prea mult. Te deranjează?

Maggie ezită o clipă, apoi izbucni:

– Da, Rorke, mă deranjează! Mă deranjează pentru tine. Sunt sigură că Livvy nu va avea probleme. Tu nu ești în siguranță!

– Eu? Întrebă Rorke râzând.

Maggie îi spuse:

– Știu ce se vorbește în sat.

– Și ce se vorbește, Maggie? Nu mai este nevoie să-mi spui, pentru că-mi imaginez și singur. Se spune că m-am întors pentru c-o iubesc încă pe Livvy. Ciudată afacere! Soțul doamnei Berenger moare, iar Rorke Hanlan apare și el! Tu ai putea fi mesagerul nostru, Maggie.

– Ce-aș putea să le transmit eu?

– Le poți spune că o consider o femeie foarte atrăgătoare pe Livvy, iar ei nu-i displace să-mi vorbească; chiar dacă am rupt logodna cândva, nu mai este nimic între noi. Nu este nici o poveste de dragoste! Nu m-am întors pentru că n-aș putea trăi fără ea. Nimic din ce satul ar putea să exploateze, din care să facă subiect de scandal. Și acum, mai crezi că Livvy se poate duce singură acasă în siguranță?

– Ți-am mai spus; la siguranța ta mă gândesc, zise Maggie. Spune-mi că te vei întoarce repede.

– Bine, Maggie, îți promit.

Capitolul 6

Rorke conduse în tăcere pe scurta distanță până la casa Adriennei. Acolo, opri motorul.

– A trebuit s-o fac, Livvy! Să-i spun despre telegramă. Când ai apărut cu Adrienne, m-am decis să le dau o dovadă concretă că ești în primejdie.

– Chiar și așa, Simon nu te crede.

– Cred că nu vrea s-o facă! După cum ți-am mai spus, vestea că ai fost atacată aseară nu m-a surprins. Dar acum că suntem singuri, vreau să aud versiunea ta asupra celor întâmplate.

Erau foarte aproape unul de altul, în întuneric. Rorke își ținea mâinile pe volan. O singură mișcare spre dreapta și Livvy se putea sprijini de umărul lui. Dar n-o făcu și se rezemă de portiera mașinii, spunându-i ce se întâmplase.

– Poate cei care mă ascultă mă consideră un pic isterică, sau că-mi imaginez totul.

Nici pe tine nu te-au crezut când le-ai spus de telegramă. Nu știi însă ce crede poliția despre ce am spus.

– Poliția este plătită ca să nu te creadă până nu primește o dovadă palpabilă.

– Rorke, mă tem!

– Va trebui să fii în gardă tot timpul, Livvy, să nu faci greșeli.

– Dar nu pot trăi temându-mă de toată lumea.

– Nici nu trebuie. Este ceva trecător dar până ce se consumă acest incident, va trebui să te temi de toată lumea, să-i consideri pe toți dușmanii tăi. Pentru că printre ei se află dușmanul tău! Cine l-a ucis pe Clive, a început să intre în panică pentru că n-a fost arestat nimeni încă.

– Dacă atacatorul ar fi reușit azi-noapte și aș fi fost găsită înecată în lac, poliția ar fi considerat că n-am mai putut trăi cu vinovăția de a-mi fi omorât soțul. Ce să fac, Rorke, să plec de aici?

– Nu cred că ți se va permite. Nici nu te-ar putea opri, pentru că n-ai fost acuzată, dar ar începe să te bănuiască. Atunci poate ai fi și mai vulnerabilă ca acum, pentru că n-ai mai avea nici prietenii în jur.

Rorke îi cuprinse obraji în palme:

– Ai slăbit mult, Livvy. Ai grijă de tine, știu că sună prostește ce-ți spun! La început, când m-am întors am crezut că ești în siguranță, că ai familia alături, dar acum nu știu ce să mai cred. Nici nu știu în cine să-ți spun să ai încredere.

– Numai tu...

El o privi lung.

– Nu ți-aș putea face rău, Livvy! După cum ți-am mai spus, chiar dacă doi oameni care s-au iubit se despart, întotdeauna va rămâne ceva între ei.

– Ceva? Ce?

– Prietenie. Nu...Ceva total diferit sentimentul că ai iubit cândva pe cineva, de care îți pasă încă... Livvy, chiar dacă te-aș lua acum în brațe și te-aș săruta...dar nu... nu poți repara ceva ce s-a rupt odată. Pentru că s-ar rupe din nou, continuă el. Ce ne-a despărțit atunci, ne va despărți din nou. Noi tocmai ne-am salvat, draga mea, de acel ceva ce ar fi putut deveni o căsnicie dezastruoasă.

– Chiar trebuie să analizezi dragostea noastră acum, cu atâta detașare, de parcă am vorbi despre altcineva?

– Da, Livvy, când sunt cu tine trebuie să fac asta, pentru a-mi păstra capul pe umeri; să-mi spun că am făcut lucrul cel mai bun despărțindu-ne, că dragostea nu este de-ajuns într-o căsnicie. Mai trebuie să existe ceva— ceva care să dureze chiar și atunci când atracția fizică dispare.

– Întotdeauna încerci să găsești explicații logice! Dar tu ca om nu ești logic, ești impulsiv și-ți pierzi capul ușor...

Livvy îl auzi râzând.

– Semănăm foarte mult!

– Eu m-am schimbat.

– Iar faptul că semănăm atât de mult ne împiedică să fim împreună. Este ca și cum ai purta doi pantofi stângi... Dar spune-mi, Livvy, cum te înțelegeai cu Clive?

– Nu ne înțelegeam.

– Am fost convins că nu aveți nimic în comun. El era un tip prea rece și nu mi te imaginam nici o secundă fericită alături de el.

– Nu vreau să discut acum despre Clive!

– Da, ne vom opri aici. Hai, du-te în casă, te urmăresc să văd că intri în siguranță.

Livvy coborî, dar rămase lângă mașină, părându-i-se că-l vede zâmbind. Dar când îi rosti numele, Rorke o luă de umeri și o întoarse cu fața spre casă.

– Noapte bună, Livvy.

Ea plecă, descuie, intră în casă, aprinse luminile și rămase la fereastră, făcându-i semne cu mâna.

El o salută, urcă în mașină și plecă.

Livvy stătea în fața oglinzii. Purta un costum negru de mătase și o pălărioară verde, iar părul castaniu deschis îi strălucea în lumina soarelui. Cu trei ani în urmă, își aminti, mai avusese un costum negru tot de mătase, dar acela fusese unul ieftin, cumpărat de la magazinele populare. Avusese și atunci o pălărie verde cumpărată tot așa de pe rafturile cu reduceri ale unui magazin universal. Acum purta acest costum foarte scump

cumpărat de la un magazin șic din Paris. Livvy Farland visase cândva să aibă într-o zi o mașină la mâna a doua, dar nu-și putea cumpăra atunci nici măcar un televizor. Olivia Berenger avea acum o casă încântătoare, era director la firma cu același nume și avea putere în firmă, dacă voia s-o folosească. Totul legat de ea era acum la superlativ. De parcă ar fi fost vorba de două femei diferite.

Dar aceeași femeie se privea acum în oglindă, observând că deziluzia, durerea și teama lăsaseră urme adânci pe chipul ei. Clive, soțul ei, o făcuse director la firma Berenger imediat după căsătoria lor, tocmai pentru a putea păstra controlul asupra acțiunilor companiei.

În trecut participase doar ocazional la întrunirile comitetului director, pentru că tot ce se întâmpla acolo îi era străin. Clive nu se străduise niciodată să-i explice. Pentru ea era pierdere de timp, nu putea fi cu copiii de la casa de orfani, să-i ajute să facă progrese.

Alese o pereche de cercei mici cu perlă din colecția de bijuterii gândindu-se la ce mai avea de făcut după— amiază. S-ar fi putut ocupa de Iona, fetița cu care trebuia să lucreze foarte mult în bazin, pentru a o ajuta să se recupereze după poliomielită. Pe Boogie va trebui să-l maseze ca să-și poată îndrepta brațul contorsionat, cine știe cum, în acel sat african uitat de lume, unde fusese găsit. Dacă n-ar fi fost această ședință, s-ar fi putut bucura de această după— amiază în mijlocul copiilor, învățându-i jocuri englezești, iar ea repetând toate vorbele învățate din limbile pe

care le vorbeau micuții. Abia aștepta să se lase corectată de aceștia dacă greșea vreo vocală.

Închise cutia cu bijuterii și o puse la loc, spunându-și că nici măcar nu se mai recunoștea în oglindă. Părea elegantă și sofisticată, nu ca o femeie căreia îi murise de curând soțul. Ceva, un for lăuntric o anunța că n-ar fi trebuit să meargă la această ședință a comitetului director. Dar Simon insistase și presupusese că el știa mai bine ce trebuie făcut.

Trebuia să se confrunte cu faptul că indiferent de cele întâmplate, afacerea trebuia să continue: "regele a murit, trăiască regele..."

Începu să se gândească la ceilalți directori, la ce credeau aceștia despre moartea lui Clive. Oare printre ei se aflau și unii care puneau la îndoială nevinovăția ei?

Câți dintre ei îl plăcuseră pe Clive? Era sigură că fusese respectat. Clive era singurul care știa afacerea pe dinafară, de la acel amestec de luturi, până la realizarea obiectelor, ambalarea și expedierea lor. În mod intenționat, Simon nu fusese lăsat să treacă prin toate fazele, pentru că nimeni nu prevăzuse că s-ar putea să preia controlul afacerii într-o bună zi. Era doar fratele mai mic al lui Clive, secundul acestuia, care lua parte din când în când la ședințele comitetului director unde avea un rol ... decorativ.

Clive se înconjurase doar de specialiști, de oameni care se supuneau orbește deciziilor lui, de cei care nu-l contestau în vreun fel. Iar aceiași oameni care-l aprobau în toate pe Clive se

vor aduna acum în jurul mesei cu Simon, știind că de acum înainte el va fi conducătorul afacerii.

Era încă destul de devreme și Livvy se duse în grădină să privească cerul și florile, să-și adune puterile ca să mai treacă peste o zi grea pentru ea. Cerul era limpede, dar vara fiind pe trecute, florile aveau acel aer bogat de toamnă, acea strălucire specială. Își dori să fi fost mai puternică, pentru a refuza să se ducă la această întâlnire după- amiază.

După ce începuse să se pregătească pentru această întrunire, fusese sunată de una din secretarele de la Berenger, care o anunța că ședința programată la ora trei și jumătate se amâna la patru și jumătate, pentru că unul dintre directori fusese chemat de urgență la Lingchester. Asta însemna că mai putea petrece încă o oră aici, înainte de a porni spre Larne. Privi casa, spunându-și că părea foarte liniștită acum; de câteva zile nu mai venise nimeni pe aici, nici măcar inspectorul Marbin și văzând acestea s-ar fi putut lăsa atrasă de un fals sentiment de siguranță, de liniște; asta dacă Rorke n-ar fi prevenit-o să fie foarte atentă.

În cele din urmă veni și timpul să plece spre firma Berenger.

I se păru că paznicul firmei o privise ciudat, dar îi zâmbi și trecu de el. Ușa spre surprinderea ei era încuiată, dar dinăuntru se auzeau glasuri. Când i se deschise, bărbații se ridicară, iar secretara adăugă imediat numele ei pe lista celor prezenți la întrunire.

Simon o întâmpină:

— Livvy, ce s-a întâmplat?

– De ce întrebî? Ce trebuia să se întâmple? Ea privi uimită la chipul lui îngrijorat.

– Ai întârziat atât!

Se așeză pe scaunul care-i fusese oferit și spuse:

– Am fost sunată pentru a mi se spune că ședința va începe la ora patru și jumătate.

– Dar a fost programată la trei și jumătate, spuse Simon privind-o pe secretară. Miss Perason, dumneata ai sunat să anunți această modificare?

– Amintiți-vă că mi-ați spus să iau legătura cu doamna Berenger, apoi ați fost foarte ocupat, iar eu am crezut că trebuie s-o sun.

– Da, am fost informată că ședința este programată la ora patru și jumătate, spuse Livvy.

– Înseamnă că telefonista a făcut o greșală, conchise Simon. Păcat că nu te-am sunat eu! De fapt, am așteptat câțva timp înainte de a începe...

– Nu mai contează, zise Livvy. Voi prelua discuția din punctul în care se află acum.

Simon privi spre bărbatul din stânga sa.

– Ce spuneai, Jock?

Jock Mansfield, al cărui cuvânt fusese întrerupt de venirea Livvyei, continuă să vorbească.

Livvy, care nu asculta ce spunea omul, ci privea biroul directorial în care fusese organizată ședința, amintindu-și cum era pe vremea când Clive conducea ședințele, auzi vag că Simon i se adresase.

– mă tem că primele două puncte de pe ordinea de zi au fost aprobate fără consimțământul tău. Am avut majoritatea.

Livvy se ridică. Ceva din privirea lui Simon o pusese pe gânduri. Privi repede în jur la chipurile preocupate, aflate în jurul mesei.

– Ce a fost aprobat? întrebă Livvy.

– Bugetul pentru cheltuielile interne, publicitate în țară, în afara țării, crearea unui birou pe continent...

Nu ceea ce spuse Simon o șocă, ci felul în care o făcu. Simon continuă să vorbească, să-i explice, să-i prezinte cifre, vorbind repede, de parcă ar fi vrut să scape de explicații, pentru că primise deja aprobarea. Explicația pentru ea era mai mult din curtoazie, o formalitate.

Ascultându-l, Livvy își aminti discuția lor de acum două săptămâni din studioul Adriennei. Ea protestase atunci la planurile ambițioase ale lui Simon. Dar dacă din greșeală cine știe cui ajunsese astăzi prea târziu, nu mai putea să i se împotrivescă lui Simon și celorlalți, care aruncau profitul firmei Berenger pe lucruri inutile, dar foarte costisitoare.

Oare existase vreun vot împotrivă?Privi din nou toate figurile aflate în jurul mesei.

Livvy începu să spună:

– După cum văd... dar se opri. Nu știa nimic despre această procedură, nici măcar dacă avea dreptul să dea glas protestului ei. Se mai uită la figurile din jur și îngheță.

– Ce spuneai, Livvy? începu Simon.

El îi zâmbea, sau mai precis schița un zâmbet, pentru că privirea lui începuse să capete ceva din răceala privirii lui Clive. Acum, aflat pe scaunul președintelui, era un stăin pentru ea.

— Nu mai contează, spuse Livvy, continuă ședința.

Ar fi fost mai bine să nu fi venit. Se uită pe fereastră la cerul albastru, întrebându-se din nou de ce insistase Simon să vină la această ședință.

Dacă telefonista nu făcuse nici o greșală? dacă Simon pusese totul la cale ca să ajungă numai după ce se discutau problemele cele mai importante?

Îl privi din nou, constatând că arăta mai mult sau mai puțin ca umbra lui Clive. Simon, care mersese atâta timp în urma fratelui său, iar acum avusese ocazia să-i ia locul...

La terminarea ședinței, Simon se apropie de ea:

— Nu-ți face probleme, Livvy, îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Dar totul este sub control.

— Sub controlul tău, îi strecură ea printre dinți.

— Livvy, arăți minunat.

— Mulțumesc, zise ea și plecă.

Pe drum, se întrebă dacă nu cumva ultimele săptămâni o făcuseră mai suspicioasă.

Capitolul 7

Pornind spre casă, Livvy observă că ferestrele erau deschise. Se auzeau glasuri. Mai multe, sau doar unul? Apropiindu-se, o auzi pe Adrienne care se răstema la cineva:

— Îndrăzniți să-mi faceți asta mie, voi judecători de doi bani? Ignoranților! Ați stat în fața picturii mele, ați scuturat din cap, ați bombănit nu știu ce...Apoi, pentru că nu i-ați înțeles mesajul ați respins-o! O să vă arăt eu! Sunt o artistă strălucită! Dar voi nu înțelegeți... trăiți în lumea voastră de mult apusă...

Livvy rămase la ușă, transfigurată. O văzu pe Adrienne cum ridică brațul în care ținea un cuțit și-l înfipse cu putere în pânză, de parcă ar fi fost o săgeată aruncată spre inamic. Apoi, duse mâna spre o foarfecă aflată pe o masuță lângă tablou, pe care o împlântă într-un colț al acestuia. După aceea încă suspinând, se aplecă să ia cuțitul când o zări pe Livvy. Se ridică și rămase privind-o.

– De ce ești atât de șocată? Este tabloul meu! Dacă vreau să-l distrug, o fac și gata, nu mă poate opri nimeni! Apoi, de parcă ar fi realizat ce făcuse, duse mâinile la frunte, disperată. Se prăbuși pe scaunul pe care stătea când îl pictase.

Livvy veni lângă ea.

– Este un tablou frumos, de ce vrei să-l distrugi? o întreabă cu blândețe.

Adrienne nu-i răspunse. Își încleștă pumnii.

Livvy privi lung tabloul pe care Adrienne începuse să-l distrugă. Era Magii, cel pe care-l trimisese la expoziția de la Lingchester. Văzu acel semn urât provocat de cuțit și cel de foarfecă.

Adrienne își ridică fața marcată de acel moment de rătăcire; chipul îi era livid, ochii acum lipsiți de expresie. Spuse, cu jumătate de glas:

– Mi-au respins tabloul.

– O nu, exclamă Livvy. Nu mă pricep la pictură, dar acesta îmi place.

– Știu că este un tablou bun, dar a fost refuzat ca neînscrisându-se în standardele impuse de ei. Ei! Un grup de pseudo-experti care nu deosebește un Picasso de Pissarro! Ei mi-au refuzat tabloul! Aș fi vrut să le strivesc tabloul de mutrele lor stâlcite! Iar acum... uite ce am făcut!

– Dar pânza nu este tăiată, observă Livvy examinând-o atent. Vei putea picta peste aceste semne.

Adrienne se ridică. Era ceva mai înaltă decât Livvy.

– Dacă n-ai fi intrat, l-aș fi făcut bucăți.

– Ar fi fost mare păcat...

– Așadar, trebuie să-i mulțumesc că mi-ai salvat tabloul...îl voi duce la Londra anul viitor la expoziție, acolo unde sunt adevărații experți și va participa la expoziția de vară a Academiei Regale. O să-i fac pe cei din Lingchester să-și muște mâinile.

Livvy îi spuse cu blândețe:

– Vino să fumăm o țigară, să ne liniștim.

Adrienne păru că aude ce i s-a spus, dar din privirea ei Livvy înțelese că se mai războia încă în privința tabloului cu cei de la galeria din Lingchester. Nu depășise șocul provocat de respingerea tabloului.

Se așezară față în față la măsuta pentru cafea și Adrienne deschise cutia cu țigări turcești pe care le prefera.

– Ești foarte elegantă în seara asta.

– Am fost la ședința comitetului. Vreau să mă asigur că totul va merge așa cum era pe vremea lui Clive. Nu-mi plac schimbările.

– Livvy, spuse Adrienne, te-ai gândit vreodată să vinzi și să-ți faci o altă viață?

– Poate o voi face.

– Îi vinzi lui Simon?

– Așa cum scrie în testamentul lui Clive, doar lui îi pot vinde, dar deocamdată nu sunt sigură ce vreau să fac.

– Biata, Livvy! exclamă Adrienne. Ai atâtea bani, ești tânără, frumoasă...

– Nu cred că ai pentru ce să mă invidiezi...

– Nu te invidiez, ci îți spun că nu trebuie să te temi de nimic, mai ales când ai prieteni...

– Nu toată lumea îmi este prietenă, murmură Livvy.

– Te referi la Maggie? De ce nu te place?

– Ai observat și tu?

– Cred că din cauza lui Keith.

Adrienne se așează cu picioarele strânse sub ea, mai trase un fum din țigară, apoi îi spuse:

– Dar nu este vina ta că băiatul s-a accidentat pe calul tău.

Livvy își mai aprinse o țigară, conștientă că fuma cam mult.

Adrienne o privea lung, cu paharul în mâinile ei delicate.

– De ce s-a certat cu Clive cu câteva zile înainte de moartea acestuia?

– Nu am nici cea mai vadă idee.

– Poate din motive pecuniare.

– Clive nu mi-a spus nimic despre discuția asta. Se pare că numai Simon știe de ea.

– Maggie mi se pare o tipă ciudată. Prea introvertită. Nu este prea atrăgătoare și nici viața nu-i oferă prea mult... nu este de mirare că...

– Ce vrei să spui?

Adrienne își dădu capul pe spate, privind în tavan.

– Mă întreb dacă-l vrea înapoi pe Rorke.

– Vrei să spui că ea a trimis după el? O, nu...

– Cineva a făcut-o și acela n-a fost Simon, care nu-l suportă.

Livvy se gândi la o întrebare care o chinuia.

Se ridică ducându-se spre fereastră, unde urmări o vreme un nor mare, alb, care traversa spre vest.

– Tu îl cunoști mai bine pe Simon. Crezi că ar putea conduce firma Berenger?

– De ce mă întrebi?

– Nu mi s-a spus ora exactă la care era programată întâlnirea. Când am ajuns acolo, o chestiune importantă în privința căreia am avut discuții cu Simon, fusese dezbătută și aprobată.

– Și asta te-a afectat?

– Da.

Adrienne o privi dintr-o dată cu mult interes.

– Ce chestiune interesantă, Livvy! Se pare că Simon vrea să preia controlul la Berenger.

– Și tu ești convinsă că Simon nu m-a vrut la discutarea acelui punct important?

Adrienne zâmbi.

– Toți bărbații ambițioși se folosesc de tertipuri pentru a-și atinge scopul.

– Chiar și de înșelăciune? întrebă Livvy.

– Am sentimentul, zise Adrienne întinzându-se, că Simon va face totul să pună cât mai repede mâna pe bani.

– Sau să-i piardă!

– Știi, Livvy, tata obișnuia să spună că bătrânul Berenger făcuse o adevărată pasiune pentru această firmă, pasiune moștenită de Clive. Mai spunea că, dacă prin absurd, Simon ar prelua controlul, firma ar rămâne ceva neînsemnat, care ar

produce vase de lut ars. Dar mama avea altă interpretare; spunea că sub aerul lui de gentilețe, Simon este la fel de Berenger ca și ceilalți. Iar acum, Simon are ocazia să-și dea arama pe față! Se pare că vorbele mamei mele se vor confirma.

Livvy nu-i răspunse, iar Adrienne se ridică repede și începu să străbată încăperea cu pași mari.

Livvy rămase în același loc, lăsându-se asaltată de miile de întrebări cărora nu le găsea răspuns. Oare Simon visa că va ajunge singurul moștenitor al firmei Berenger? Iar visul acesta devenise pentru el o obsesie? Oare Simon nu se va da în lături de la nimic pentru ajunge la puterea de care-l privase Clive? Nici de la crimă? Ideea i se păru exagerată și încercă să nu se mai gândească la ea.

Privirile îi alunecară pe cutia cu motiv tibetan, aflată pe măsuta din fața lor.

– Ce păstrezi în ea, Adrienne? o întrebă, pentru a schimba discuția.

– Bijuteriile.

– Arată-mi-le, te rog!

Adrienne începu să râdă.

– Sunt niște fleacuri, comparate cu ale tale. Doar nu vrei să vezi mărgelile... ei, bine, uite, ți le arăt. Se duse spre fereastră și trase draperiile. Este o seară rece, așa că să ne simțim bine. Scoase dintr-un sertar o cheie cu care descuia cutia și scoase din ea un medalion cu un cap de cal; o brățară persană, filigranată, șiruri de mărgelile din cristal, perle, cercei de aur și argint de toate felurile,

inele cu diamante. Pe fundul cutiei se aflau obiecte desperecheate. Adrienne începu să râdă, trecându-și mâna peste ele.

– Am pierdut cerceii, dar pentru că mi-au plăcut, le-am păstrat perechea. Le păstrez aici în ideea că într-o zi le voi repara, dar până acum n-am ajuns s-o fac. Nu este nimic grozav aici, dar n-ai idee cât le iubesc! Apoi închise cutia și o puse la loc.

În clipa aceea, pendula bătu ora fixă.

– Rorke iar a întârziat!

-Rorke? repetă Livvy.

– Nu ți-am spus de dimineată? L-am invitat în seara asta să bem ceva.

– Și a spus că va veni? Livvy o privi cu îndoială.

– De ce nu? Ne cunoaștem de mult timp și a fost de multe ori în această casă. Livvy dragă, spuse Adrienne zâmbindu-i. Nu-ți face probleme! Știi că nu te poți ascunde de mine.

– Ce presupui că aș ascunde de tine?

– Rorke... chiar și după atâta timp...

– S-a terminat totul cu mult timp în urmă, spuse Livvy, încercând să nu se lase să vadă că era tulburată.

– Adevărat, Livvy? Nu cumva Rorke s-a întors pentru că, de fapt, între voi mai este ceva?

– Cred că multă lume gândește așa, își ieși Livvy din minți. Asta ar duce la un scandal de toată frumusețea, exact cum spunea Rorke, atunci seara, la Maggie! Dar te asigur că nu mai este nimic... chiar și el a spus.

- Draga mea, tu crezi tot ce se spune?
- Rorke nu minte, ripostă sec Livvy.
- Poate a spus-o doar așa, ca să nu existe bârfe. Cred că, de fapt, amândoi pretindeți că nu...dar tu ai putea fi cinstită cu mine!
- Nu am ce să-ți spun, Adrienne, chiar dacă te dezamăgesc.
- Un bărbat ca Rorke nu vine de la o asemenea distanță numai pentru că a primit o telegramă... decât dacă... Adrienne începu să râdă. Așa este, Livvy! Și vrei să-ți dau un sfat? Nu-l mai lăsa să-ți scape: Rorke este un bărbat pe cinstel!

Livvy simți că râsul Adriennei o înfurie. Încercă să găsească ceva cu care să-i taie cheful de râs. Dar înainte s-o facă, se auziră pași pe verandă.

- Este cineva acasă? strigă Rorke de pe verandă.

Adrienne îi spuse Livvyei:

- Primește-l tu; eu mă duc să aduc niște gheață.
- Așadar, Livvy îi deschise lui Rorke, invitându-l să intre.

- Bună seara, spuse el. Eram așteptat cumva?
- Da, Adrienne s-a dus să aducă gheață.
- Ești sigură că eram așteptat, Livvy?

Ea începu să râdă.

- Nu te mai încrunta așa, Rorke! Erai așteptat! Am simțit nevoia să bem ceva înainte de venirea ta, asta este tot. Iar Adrienne chiar se va întoarce, nu te teme c-a fost un plan pentru a ne lăsa singuri.

De data asta, Rorke zâmbi și el.

- Continui să-mi citești gândurile.

- Nu este foarte greu.
- Observ că nu mai ești așa de palidă.
- Poate că nu mai sunt așa de speriată.
- De ce?

– Ce vrei să spui prin acest de ce? Sunt mai puțin speriată, pentru că lucrurile par să se fi așezat un pic. Mă simt mai sigură pe mine.

Adrienne apăru pe hol, fredonând o melodie, cu bolul de gheață în mâini.

– Rorke! exclamă ea. Ce bine c-ai venit! Știi la ce mă gândeam? La ziua în care am mers cu toții la picnic și am găsit un măgăruș. Eu și Maggie ne-am certat care să-l ia, iar tu i-ai dat zahăr. Apoi a început să zbiere și a plecat....

– Da, ne-am distrat destul de bine atunci.

– Tu, Maggie, Simon și eu, zise Adrienne. Apoi am crescut și viața ne-a despărțit. Ei, asta este viața .. și dragostea, adăugă ea. Stai jos, să-ți pregătesc ceva de băut. Dar mai bine rămâi la masă.

– N-ar fi mai bine să vă scot undeva să mâncăm? se oferă Rorke.

– Eu te-am invitat prima. Și pot să-ți ofer ceva mai bun de mâncare decât ce ni se dă la Swan. Am somon rece cu asparagus și o mulțime de piersici.

– Asta mă face să rămân! declară Rorke solemn.

– În acest caz, luați-vă băuturile și plimbați-vă jumătate de oră prin grădină, în timp ce eu fac pregătirile. Este invitația mea și vrea să fac totul singură.

– Hai, Livvy, să mergem, zise Rorke plin de voioșie.

Coborâra treptele verandei și ajunseră printre mesteceni.

– Cum vă înțelegeți? o întrebă Rorke, sorbind din whiskyul cu gheață.

– Nu știu. De fiecare dată când îi spun c-aș vrea să mă întorc acasă, ea insistă să mai stau, iar eu cedez până la urmă.

– Ți-ai reluat munca la orfelinat?

– Da, stau pe acolo cât mai mult posibil. Îmi place să lucrez cu copiii și asta mă ajută să nu mă mai gândesc la problemele mele. Copiii sunt surprinzători și mulți dintre ei abia au venit în acest cămin, dar sunt interesanți și-mi face plăcere să fiu cu ei.

– Cred că seamănă cu cei care umblau tot timpul după mine în Afganistan, zise Rorke.

Livvy îi spuse, veselă:

– Astăzi am învățat un proverb arab: cămila nu-și vede cocoașa.

– Nu l-am știut, este interesant. Ar putea fi tradus în multe feluri. De exemplu: „nimeni nu-și vede propriile greșeli.“ Sau "este greu, dacă nu chiar imposibil să-ți vezi umbra".

Livvy deveni brusc serioasă.

– Chiar trebuia să faci afirmația asta, Rorke? Tocmai când am reușit să depășesc momentul, tu trebuie să răstălmăcești sensurile...

– Iartă-mă, Livvy, nu mă pot opri să mă tem că mai ești încă în pericol.

Ea se întoarce repede.

– Nu pot continua să trăiesc cu sentimentul că sunt urmărită. Trebuie să trec și peste asta.

-O vei putea face, Livvy, dar încă nu este momentul. Poliția dă încă târcoale și asta înseamnă că există cineva care tremură la acest gând.

— Și s-ar putea să cedeze?

— Aș fi vrut să fie cineva cu tine în perioada asta, Livvy. Cineva care să te însoțească peste tot!

— Nu mi-ar plăcea! Și de fapt, nu sunt singură deloc. Dacă nu sunt la cămin, sunt aici cu Adrienne, sau ies cu Simon. Mi-ar plăcea s-o ajut pe Maggie cu Keith, dar nu vrea să mă lase, nu m-a iertat pentru acel accident.

— Dacă asta te consolează, n-a spus nimic rău în prezența mea.

— Asta face lucrurile și mai complicate, Rorke! Dacă măcar odată am fi avut o explicație, o discuție deschisă, în care să-mi dea ocazia să mă justific, să mă apăr. Se consumă ca o lumânare și...

— Să nu facem digresiuni acum, Livvy. Las-o pe Maggie cu ale ei. Să ne întorcem la tine. Spui că ești mereu în compania cuiva, dar părerea mea este că ai fi mai în siguranță cu cineva străin, pentru că toți cei pe care i-ai numit l-ar fi putut omorî pe Clive.

— Mă faci să mă simt foarte singură!

Rorke o prinse de umeri, trăgând-o mai aproape.

— Fiecare dintre noi este aproape singur, Livvy.

— Numai că unora le place să fie singuri. Ție, de exemplu.

— Ar putea exista și pentru mine o viață mai bună, dar nu eu sunt acum subiectul discuției. Să nu mai discutăm același lucru de zeci de ori— cicatricile s-au vindecat, să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Când toate astea se termină, pleacă de aici, Livvy, fără să te

gândești la partea de moștenire de la Berenger. Refă-ți viața. Sunt sigur că vei putea; ești plină de curaj și inițiativă.

Rorke făcu o pauză, privind-o lung. Apoi, se aplecă și o sărută pe buze.

– Ai aceeași gură superbă, Livvy. Să ne întoarcem, ne așteaptă Adrienne!

Porniră spre casă, Livvy cu sentimentul că poate acel sărut fusese lipsit de semnificație, dar continua să-i ardă buzele ca un foc la care să se încălzească într-o zi friguroasă.

Cum se apropiară de casă, auziră voci.

– La naiba! exclamă Rorke, sunt vizitatori. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fim văzuți împreună.

– Ce putem face? Adrienne ne-a trimis la plimbare prin grădină. Este mai bine să nu ne pese.

– Dacă tu te-ai hotărât să fii curajoasă și deschisă, altcineva trebuie să aibă grijă de tine, ripostă Rorke. Ți-am spus de când ne-am reîntâlnit că sunt ca dinamita pentru tine.

– Nu-ți mai face atâtea probleme; Adrienne vorbește la telefon. N-a venit nimeni, nu ne-a văzut nimeni plimbându-ne în această postură romantică.

Rorke o prinse după umeri și intrară astfel împreună pe veranda Adriennei. De cum intrară, aceasta exclamă:

– Dar n-ați stat prea mult! Nu mai aveți ce discuta?

– Ne era foame, zise Rorke.

– Foarte bine, poftiți aici. Livvy, tu poți pune masa. Am cam discutat la telefon și am rămas în urmă cu treaba. Simon vine să ia masa cu noi. O, apropo, adăugă ea întorcându-se spre Livvy cu un zâmbet ciudat, i-am telefonat doamnei Slater, știi cea care-mi lucrează rochiile. Fiica ei, Nina, cea care mi-a răspuns, este telefonistă la Berenger. În timpul discuției a venit vorba despre tine, iar ea își amintește că Simon a spus să fii sunată să ți se comunice schimbarea orei. Probabil a fost atât de entuziasmat că era președinte de ședință pentru prima oară, că a încurcat orele.

Livvy știa de acum să interpreteze zâmbetul Adriennei. Însemna că nu prea credea în ce spunea...

În timp ce Livvy așeza masa, Rorke o întrebă în șoaptă:

– De ce a fost nevoie să-l invite și pe Simon?

– Nu știu, presupun că patru sună mai bine ca trei.

Imediat, auziră motorul unei mașini .

Adrienne strigă din bucătărie:

– Acesta trebuie să fie Simon. Primiți-l voi.

Simon intră cu un aer de mare director de companie, foarte corect îmbrăcat.

Adrienne sosi cu băutura lui Simon. Acesta luă paharul, spunând:

– Să toastăm! Pentru viitor!

– Al cui viitor, Simon? îl întrebă Rorke.

Simon păru dezorientat.

– Al nostru, al tuturor, pentru felul în care fiecare dorește să-i meargă în viitor. Este bine?

– Bine.

– Eu și Livvy avem un viitor extraordinar.

Rorke îi privi pe sub sprâncene pe amândoi.

– Vom face lucruri grozave cu firma Berenger. În special exporturi... dar nu are rost să mă lansez acum în explicații...

– Atunci n-o face, îl temperă Rorke.

-V-aș ruga să nu vorbim despre muncă în seara asta, îi opri Adrienne. Simon, chiar dacă-mi ești șef cinci zile și jumătate pe săptămână, acum te rog, să uităm asta.

Simon îi zâmbi cam fără chef.

Livvy, care nu participa la discuție, aprecia această întâlnire ca pe un spectacol cu conversație planificată, râsete și glume politicoase, dar cu ceva negativ în sufletul fiecăruia, de parcă fiecare din ei ar fi pândit ceva...

La cafea, Adrienne spuse fără nici o introducere:

– Ce gafă ai făcut, Simon, că i-ai dat Livvyei altă oră pentru sedință!

– Nu da vina pe mine. Telefonista nu mi-a ascultat corect instrucțiunile. Va primi ceea ce merită pentru asta.

– Adevărat? Livvy îl privea de pe scaunul ei, îmbrăcată cu o superbă rochie de culoarea violetei de Parma.

– Doar nu-ți imaginezi c-aș lăsa nepedepsită o astfel de greșeală? Doar nu crezi că....

– Că-ți place să fii șef la Berenger? zâmbi Livvy de sub sprâncenele arcuite.

Rorke se sprijini de spătarul scaunului fără a se gândi la nimic special.

– Ai întârziat tocmai la ședința comitetului director, Livvy? o întreabă el.

– Da, a fost o neînțelegere în privința orei.

– Am așteptat-o doar zece minute, zise Simon, pentru că aveam subiecte foarte importante pe agendă.

Rorke îi zâmbi Livvyei.

– Vezi ce importantă ai devenit deodată?

– Nu prea, zise Livvy, s-au descurcat foarte bine fără mine.

Rorke îl privi pe Simon.

– Vorbeai despre extindere, despre exporturi. Când eram la Paris, la Martillon, am văzut vasele voastre de lut expuse în hol. Arătau grozav!

– Ne vom extinde foarte mult, zise Simon, am luat deja legătura cu câteva televiziuni pentru campanii publicitare.

– Țsta da progres! exclamă Rorke.

Livvy observă că Simon nu înregistrase sarcasmul.

– Mi-ar plăcea să călătoresc așa de mult ca tine, Rorke.

– Vei avea multe ocazii, acum.

– La Paris mergi des, Rorke? îl întreabă Adrienne.

– Era o vreme când cunoșteam Parisul mai bine ca un șofer de taxi; aveam un apartament în rue Des Colones Renards.

-Este interesant, spuse Simon, că după atâta vreme la Paris te stabilești aici în sătucul ăsta, monocolor.

– Ardern nu este un sătuc monocolor! Întotdeauna te atrage satul în care te-ai născut! Să-ți mai citez din Stevenson, care spunea că...

– Știi foarte bine ce spunea Stevenson! sări Simon.

Adrienne scăpă ceașca din mână; aceasta se sparse în mii de bucăți de podea. Adrienne rămase pe scaunul ei, foarte încordată, dând senzația că dacă cineva ar atinge-o în clipa aceea, ar exploda. Nu făcu nici o încercare de a aduna cioburile.

Simon se ridică și le adună el. Livvy îi aruncă o privire lui Rorke. El se ridicase de pe scaun și se dusesese spre pantera de porțelan, părând să nu găsească nimic deosebit în scăparea ceștii.

Livvy se ridică ducându-se la bucătărie să aducă un mop cu care să curețe cioburile. În timp ce era acolo, Simon apărui și aruncă cioburile la gunoi.

– Adrienne a început să-și distrugă casa piesă cu piesă. zise Livvy. Ieri o farfurie, azi o ceașcă....

– Livvy, știi prea bine că nu-mi place deloc acest Rorke! De ce naiba nu pleacă din Ardern? Nu observi că vă tulbură pe amândouă?

– Rorke nu are cu ce să mă tulbure! minți Livvy, îndreptându-se spre ușă.

– Pentru numele lui Dumenzeu, nu-ți mai imagina că oamenii sunt orbi! Simon aproape strigă aceste ultime cuvinte. Nu ești o actriță bună, și știi asta, Livvy.

Ea ieși din bucătărie fără a-i răspunde. De unde putea să știe Simon că ea îl mai iubea încă pe Rorke?

Adrienne stătea încă nemișcată, iar Rorke spunea că trebuie să plece.

– Am de lucru, trebuie să aștern câteva gânduri pe hârtie, atâta timp cât sunt încă proaspete în minte.

Adrienne murmură:

– Noapte bună, Rorke.

Înainte de a ieși, el o privi pe Livvy și murmură:

– Ți-ai vărsat cafea pe rochie; ar fi bine s-o cureți până nu se usucă pata.

Livvy se îndreaptă spre bucătărie și încercă să curețe pata cu apă caldă, curioasă ce se întâmplă în camera de zi. Era evident că Rorke o neliniștise pe Adrienne. Se întrebă ce-și spusese el și Adrienne cât ea și Simon fuseseră la bucătărie. O explicație? O scuză?

Simon veni s-o ajute.

– Ce— a fost tot acest spectacol, Simon?

– Rorke știe.

– Se pare că și tu știi foarte bine, Simon. Așa că, te rog, spune-mi și mine. Și fii atent cu acel pahar, să nu-l spargi!

– Aș vrea ca asta să fie gâtul lui Roreke!

– Ai putea să-mi explici despre ce vorbești. Ce s-a întâmplat în seara asta?

– Foarte bine, cedă el. De fapt, de ce n-ai afla? Dar nu vreau ca Adrienne să știe că ți-am spus. Știi că ea a studiat artele la Paris?

– Da.

– Acolo s-a îndrăgostit de un bărbat. Un scriitor în plină ascensiune, care a scris o piesă "Casă, dulce casă". S-a reprezentat și aici. Adrienne a fost cu el în seara premierei. Mai apoi, întorcându-se la Neuilly, unde locuia și unde prietenii îi organizau o petrecere, a murit într-un accident de automobil. Adrienne și cei doi prieteni care stăteau în spate au scăpat. Se pare, însă, că ea n-a reușit încă să depășească acel moment.

– Simon, ce-mi spui este teribil! N-am știut...

– Tu ai venit aici la câțva timp după ce Adrienne a trecut prin acest incident, în perioada în care n-a mai vrut să discute cu nimeni despre asta. Într-o zi, mi-a spus însă că se simte foarte deprimată. Rorke știa toate acestea și trebuia să fie foarte atent!

– Cum să știe Rorke dacă acest eveniment s-a petrecut la Paris?

– Livvy, observ că nu vrei să-l vezi pe Rorke așa cum este. Totuși, ar trebui să-l cunoști bine, pentru că ai fost la un pas de a te mărita cu el! Dar probabil ai observat că este un individ necruțător și de asta ai renunțat. Livvy, nu trebuie să-ți placă acest individ.

Ea îi spuse încet:

-Iar tu ai putea să nu-l mai urăști. În fond, nu ți-a făcut nimic.

– Ura este un cuvânt prea puternic.

– Știi, dar este singurul care exprimă adevărul.

Livvy și-ar fi dorit ca Simon să plece.

– Știi bine că te iubesc, Livvy, și de aceea sunt gelos.

– Simon, nu trebuie să fii gelos pe Rorke!

– Dar mi-ai spus foarte clar că...

– Că Rorke nu este un bărbat așa cum susții tu. Iar acum, să schimbăm subiectul!

– Te rog, Livvy, fii cinstită cu mine!

– Așa cum ai fost tu în după-miaza asta?

Cuvintele fuseseră rostite înainte ca ea să-și fi dat seama și văzându-i reacția, realizează că ar fi fost mai bine să nu le rostească. Dar văzându-i figura uimită, realizează că trebuia să continue.

– Ai vrut să vin mai târziu, tocmai ca subiectele cele mai importante de pe agendă să treacă fără votul meu?

– Nu ți-ai ales un moment prea bun pentru a pune întrebarea asta, Livvy.

– Era o întrebare care trebuia pusă cândva.

El scutură din cap.

– N-ar fi trebuit pusă niciodată, dacă ai fi avut încredere în mine.

Ea nu zise nimic.

– Hai să ne lămurim, Livvy, continuă el. Tu și cu mine deținem majoritatea acțiunilor. Unul se pricepe la afacere, celălalt nu știe nimic. Iată răspunsul : lasă totul în seama mea!

Nu era un răspuns la întrebarea ei, dar ea îi răspunse doar atât:

– L-am ascultat pe Clive la toate ședințele. El întotdeauna spunea că este periculos să vrei să faci prea mult deodată.

– Clive este mort! Cu el a murit și această politică; de altfel, ce i-a adus mai mult decât o înmormântare?

– Aș putea să-ți amintesc că a fost soțul meu.

– Și ce multă fericire ți-a adus! Livvy, să nu ne certăm. Trecutul este trecut, am rămas doar noi. Simon întinse mâinile spre ea, dar Livvy îl evită. Trebuie să începi să trăiești din nou, Livvy. Tocmai despre asta este vorba.

– Nu grăbi lucrurile. Ai grăbit afacerea și acum vrei să mă grăbești și pe mine, spuse ea supărată. Sunt încă suspectă de crimă. Nimic din ce s-a întâmplat de la moartea lui Clive nu mă poate absolve de vina aceasta. Pentru mine, este destul de greu de suportat.

– Mă comport prosteste, nu? Dar ca fiecare bărbat, vreau să-mi cunosc viitorul.

– Și eu aș vrea să arunc măcar o privire în ce-mi rezervă viitorul, zise Livvy cu amărăciune. Sau poate n-ar trebui să vreau asta. Nu sunt destul de curajoasă să fac ceva, ci doar să trăiesc de pe o zi pe alta.

– Cu fiecare zi care trece îți va fi tot mai ușor, draga mea, spuse Simon. Apele se vor liniști, vei vedea. Cred că nu se va afla niciodată cine l-a ucis pe Clive; acela a fost un om foarte deștept, n-a lăsat nici cel mai mic indiciu.

– Este eșarfa galbenă și acel inel verde.

– Și vorbele doamnei Starr...

– Doamna Starr n-a mințit, Simon. Poliția nu știe însă dacă femeia aceea l-a ucis, sau a fost aici din întâmplare.

Dar acum du-te la Adrienne, am lăsat-o prea mult timp singură.

– Adrienne nu are chef de companie, acum.

– Oricum, ar fi mai bine să te duci, voi termina singură farfuriile.

Când Simon deschise ușa să iasă, Livvy observă cu coada ochiului, poala fustei Adriennei, care se pare că se aflate tot timpul în camera vecină bucătăriei, trăgând cu urechea la discuția lor. Oare cât reușise să audă? Peretii erau foarte subțiri, niște despărțituri formale, așa că mai mult ca sigur auzise totul. Chiar și discuția despre episodul de la Paris...

Când se duseră împreună în camera de zi, Adrienne nu se afla acolo. Stătea afară, pe marginea verandei, privind în gol.

– Ce-ați zice să mai bem ceva? spuse Simon doar pentru a o face să se ridice de acolo.

– Dacă ai chef de băut, găsești ce-ți trebuie în dulapul din camera de zi.

În clipa aceea, Simon o prinse pe Livvy de mână.

Adrienne văzu mișcarea și se întoarse spre ei.

– Acum vă țineți de mână! Ce sunteți voi?" Copiii din Pădure"?

– Nu, ripostă Simon, "Copiii din bucătărie". Am spălat toate vasele.

– Mulțumesc.

– Nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți.

– Tu ai pregătit cina asta minunată!

– Seara a început frumos, dar s-a terminat oribil. Oribil, oribil! Adrienne coborî de pe balustrada verandei și fugi în casă.

– Adrienne? o strigă Simon.

– Poftim?

– Nu ești supărată pe mine, sper?

– Ce mai contează, acum, Simon? Ești un bărbat în toată firea, nu ai nevoie de consolare. Și oricum, pentru consolare o ai pe Livvy.

Auziră cum se trânti ușa de la camera Adriennei.

– Te rog să mă conduci până la mașină, Livvy, o rugă Simon.

– Nu, mai am de strâns scrumierele din sufragerie, apoi mă duc la culcare.

– Rorke a supărat-o mai rău decât mi-aș fi închipuit.

– Vrei să nu mai discutăm despre asta, Simon? Noapte bună!

– Mai bine mi-ai da un sărut.

– Nu am chef de săruturi frățești.

Cu aceste cuvinte, Livvy se întoarse și închise ușile în urma ei. Lui Simon nu-i rămase decât să pornească pe întuneric spre mașină.

Livvy scutură scrumierele, apoi închise lumina și se duse la culcare. Din camera Adriennei nu se auzea nici un sunet, nu se vedea lumină.

Capitolul 8

Livvy începu să se răsucească pe o parte și pe alta în somn, simțind ceva ciudat, o prezență nedorită, ceva care o amenința. Încercă să se împotrivească acestui gând, pentru că nu voia să se trezească, dar acel ceva era mai puternic decât voința ei.

Deschizând ochii, lăsa să-i scape un strigăt de teamă și puse mâna pe pernă.

În lumina lunii care străbătea în încăpere, o văzu pe Adrienne la capul patului, îmbrăcată într-un capot, alb, lung.

– Ce este? întrebă Livvy, înfiorându-se. Cât e ceasul? Ce s-a întâmplat?

– Și eu mi-am pus aceeași întrebare. Mă bucur că te-ai trezit. Adrienne se apropie și aprinse veioza aflată la capul patului. Lumina acesteia o făcu să arate mai puțin cadaverică. Puse un pahar cu lapte pe noptieră.

– Plângeai și strigai, Livvy, de asta am venit să văd ce s-a întâmplat. Numai după ce am deschis ușa, am realizat că probabil ai un coșmar. Mi-am închipuit, zise ea privind spre fereastra deschisă, că te-a speriat cineva.

– Am avut un coșmar? Ce ciudat! Nu-mi amintesc nimic!

– Uneori, când te trezești, nu-ți mai amintești nimic. Uite, dacă am văzut că nu s-a întâmplat nimic, mă duc la culcare. Ți-am adus un pahar cu lapte, în caz că ai avea nevoie.

– Mulțumesc, dar...

– Bea-l, îți va face bine. Îmi pare rău că te-am trezit atât de brusc. Știu că-ți va lua câțva timp ca să adormi la loc. Laptele te va ajuta. Bea-l. Adrienne se aplecă și o sărută pe frunte. Să știi că m-ai speriat. Era să vin înarmată în camera ta, dar am descoperit că nu am nimic de acest gen. Nici măcar un vâtrai.

– Dacă am început să am coșmaruri și să plâng în somn, mai bine mă întorc la Larne.

– O să discutăm mâine, dacă vrei, despre asta; în nici un caz la ora trei noaptea. Acum, bea laptele. Și lasă deschisă partea de sus a geamului, este mai bine decât să-l lași pe tot. Nu că m-aș teme de hoți, dar s-ar putea ca vreo pisică să prefere patul tău și să te sperie. Bine, acum te las.

– Adrienne, îmi pare teribil de rău...

– Nu-ți face probleme, eu adorm imediat la loc.

Adrienne se ridică și, ajungând la ușă, ieși și o închise în urma ei.

Livvy se ridică, scuturând din cap ca să se trezească. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu-și putea aminti să fi visat ceva urât.

Se uită ciudat la paharul cu lapte de pe noptieră, apoi lăasă capul pe pernă și închise ochii.

A doua zi dimineată când se trezi, Livvy văzu paharul cu lapte și-l vărsă în chiuvetă. Adrienne nu va ști că laptele pe care i-l oferise cu cine știe ce scop, era irosit.

Intră în bucătărie destul de devreme și se confruntă cu privirea uimită a Adriennei.

— Bună dimineată, spuse Livvy cu voioșie. De ce mă privești așa? o întrebă pe Adrienne care rămăsese cu sticla de lapte în mână, privind-o de parcă ar fi văzut o nălucă.

— Mi-am imaginat că vei dormi mai târziu astăzi. Nu mă așteptam să te văd așa devreme.

— Este ora opt și...

— Știi, Livvy, noaptea trecută ți-am pus un sedativ ușor în lapte, de asta am fost convinsă că vei dormi mai mult. Voiam să-ți aduc micul dejun în cameră. Nu te simți amețită?

— Nu mai mult ca în orice altă zi, răspunse Livvy.

— Ești extraordinară! exclamă Adrienne. Dacă iau un somnifer, ceea ce se întâmplă foarte rar, sunt amețită toată ziua. Livvy, draga mea, ești unică! Ei bine, așa nu va mai trebui să-ți aduc micul dejun pe celebra mea tavă verde, pictată de mână. Iar acum, dacă tot ești aici, du-te să vezi dacă a venit ziarul de dimineată.

Mașinile treceau pe lângă ea, în timp ce Livvy se oprise să privească în vitrina unui magazin cu antichități din Ardern. În vitrină, își zări chipul obosit și palid. Se simțea epuizată, pentru că nu se cruța deloc la casa copiilor, tocmai pentru a obosi peste măsură și a nu mai avea putere să gândească după ce termina programul și nu avea ce face.

-Bună dimineța, doamnă, auzi o voce cu accent cockney.

Livvy se întoarce și zâmbi acelei figuri cu pomeți puternici, cu părul încăruntit, ascuns sub o glugă de impermeabil.

– Doamnă Groom!

– Eu sunt, doamnă, zise femeia, lăsând jos coșul cu salată. Abia așteptam să vă întâlnesc și să vă întreb dacă nu aveți nevoie de ajutor la menaj.

– Voi decide asta la întoarcerea acasă.

– Mi-ar plăcea să lucrez pentru dumneavoastră, doamnă, desigur, dacă nu vreți să angajați pe altcineva.

Livvy îi spuse:

– Iar eu am crezut că-mi va fi greu să găsesc un ajutor! Oamenilor nu le place să vină să muncească într-o casă unde...

– Unde a fost omorât cineva? Am văzut prea multe în viață doamnă, ca să mă mai sperie ceva...

– Atunci, doamnă Groom, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai veni. În prezent, locuiesc la miss Charles.

– Da, dar vă veți întoarce, nu? Larne este o casă superbă, doamnă. Îmi amintesc cum mă lăsați să-l aduc pe Charlie cu mine, să stea în grădină. Bietul de el, dacă ar putea să gândească, v-ar

spune ce mult îi place acolo. Grădina și lacul.... Dar nu vă mai rețin, doamnă.

Livvy îi spuse cu prietenie:

– Mă bucur foarte mult că ne-am întâlnit, dar mă bucur și mai tare că veți veni să lucrați pentru mine.

– Dați-mi de știre când va trebui să încep. Aveți adresa mea, nu? Locuiesc lângă doamna Grant, spălătoreasa.

După ce se despărți de doamna Groom și-și continuă drumul, Livvy se simți dintr-o dată reconfortată. Această femeie îi indusese în mod ciudat o stare de bine, de echilibru; era o femeie puternică și făcea față necazurilor vieții cu o forță de invidiat. Soțul ei, care fusese șofer la Berenger, murise într-un accident; fiul cel mic, Charlie, era mongoloid, iar Livvy o lăsase să-l aducă în fiecare zi cu ea la slujbă, ca să stea în grădină, femeia având astfel posibilitatea de a-l supraveghea.

Clive se împotrivise și se certaseră și pe acest motiv, dar Livvy argumentase că oricum până se întorcea el acasă, doamna Groom își termina treaba și pleca acasă luându-și fiul cu ea, așa că nu existau impedimente.

De aceea, sau poate tocmai de aceea, când se reîntâlni seara cu Adrienne, Livvy îi spuse foarte hotărâtă că voia să se întoarcă la Larne.

– M-am temut că va veni și acest moment; îmi vei lipsi mult, Livvy.

– Și tu îmi vei lipsi, dar vezi, trebuie să-mi reiau viața.

– Nu-ți va fi urât să stai singură la Larne?

– Poate, nu știu. Dar voi fi în casa cu care sunt obișnuită, voi intra în programul meu zilnic, care va fi foarte încărcat... iar Simon este foarte aproape.

– Da, așa este! Întări Adrienne ridicându-și în sus mâinile ciudat de subțiri. Și Maggie...

– Cu ea nu mă văd deloc.

– Da, presupun că nici pe viitor lucrurile nu se vor schimba prea mult. Adrienne o privi lung, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva. M-am tot gândit la ce mi-ai spus despre felul în care se poartă Maggie cu tine. M-am întrebat dacă știi de cearta ei cu Clive... poate se teme că știi prea mult și...

– De ce se teme? Ce să știu prea mult?

– Presupun c-a fost ceva legat de bani.

– Dar Maggie nu are probleme financiare. Are acțiuni la Berenger și cred că de la accidentul lui Keith, Clive i-a atribuit și acestuia niște acțiuni. Nu știu sigur, pentru că el nu discuta niciodată problemele astea cu mine.

– Atunci, zise Adrienne brusc, poate între voi este o problemă de ordin... emoțional.

– Te referi la Keith?

– Sau la altele...la dragoste, de exemplu.

– La dragoste? repetă Livvy, uluită peste măsură. Dacă te referi la Rorke, Maggie știe prea bine că între noi nu este nimic, totul este de domeniul trecutului.

– Maggie știe că a fost trimisă o telegramă semnată cu numele tău și că el s-a întors imediat.

Poate crede că...vocea Adriennei pieri brusc.

– Crede la fel ca toată lumea din Ardern, că Rorke s-a întors din dragoste pentru mine. I-am mai spus și lui Simon că nu este adevărat. Rorke stă aici doar până se află cine l-a ucis pe Clive.

Adrienne o privi lung.

– Asta este de durată, după cum se desfășoară lucrurile. Nu știu dacă ucigașul lui Clive va fi aflat prea ușor. Inspectorul Marbin are și alte probleme de rezolvat. Uite, mai bine ia ceva dulce, zise ea întinzându-i cutia cu bomboane de ciocolată. Vrei un sfat prietenesc, Livvy? Vinde-ți acțiunile de la Berenger și cu banii pe care-i poți obține, pleacă departe de aceste locuri.

– Adrienne, există și posibilitatea să nu fiu lăsată să plec.

– Atunci, rămâi și încearcă să dai uitării trecutul. Nu mai amplifică lucrurile.

Să amplific lucrurile? Cineva încercase s-o înlătore cu totul, de două ori. Cu asta nu era de glumit.

"Calcă totul în picioare, îi spusese Rorke, dar fii foarte atentă cum calci. Calci pe propria mea viață..."

Livvy nu se întoarse într-o casă goală. Când ajunse la Larne două zile mai târziu, doamna Groom își pusese deja amprenta asupra bucătăriei. Își lăsase acolo un șorț viu colorat, galben cu

portocaliu, deschisese toate ferestrele aerisind casa, ștersese praful peste tot, și făcuse asta fredonând un cântec vesel.

După o zi lungă și fără a se cruța la casa copilului, Livvy se întoarse și o găsi pregătindu-i o masă bună. Peste tot erau aranjate flori în vase.

Dormitorul liber pentru musafiri era camera ei de acum. Cel pe care-l împărțise cu Clive ținea încă prea multe amintiri ale lui. Își aminti relația lor, care fusese una rece, lipsită de afecțiune, de căldură, de sentimente. Felul în care o trata ca și cum ar fi fost un obiect din casă. Priviți, parcă spunea el, priviți ce am făcut din această femeie, care înainte de căsătorie era doar frumoasă; acum este sofisticată, este marca succesului meu. Clive, cel care avea un sloi de gheață în loc de inimă...

După ce mâncă, Livvy făcu duș, se aranjă puțin și rămase în fața televizorului. Poate cineva își va aminti de ea; Simon o va invita undeva, sau poate inspectorul Marbin va avea noutăți pe care să i le comunice. Sau pur și simplu o va invita la sediul poliției din Lingchester...

Scoase o pereche de cercei cu perle din cutia de bijuterii. Lumina căzu brusc pe acel frumos inel cu briliant, pe care doamna Starr avusese impresia că l-a văzut strălucind în noaptea când fusese ucis Clive. Îl luă și-l studie cu atenție. Își aminti când sunase poliția la Lebăda să-i spună că soțul ei fusese ucis. Atunci, avusese inelul pe deget. Nu-și imaginase că ar putea fi condamnarea ei... dacă poliția ar demonta alibiul lui Bill Cray...

Capitolul 9

Dacă angajații casei copilului nu i-ar fi reamintit că duminică era cea de a treia aniversare a casei, ar fi uitat.

Le promisese daruri și desigur le va duce vasele firmei Berenger, care să decoreze locul în care acei bieți copii își petreceau viața. Făcuse comanda la fabrică și abia ștepta să le poată ridica pentru a le duce personal la casa copilului, dintr-o dorință aproape firească de a le vedea micuților bucuria pe chipuri. Tocmai se pregătea de plecare când sună alarma la casa copilului și din toate direcțiile apărură chipuri îngrijorate, anunțând că acel micuț băiat arab, ultimul sosit, dispăruse! Bougie Souraya fusese găsit abandonat și foarte speriat cu o lună în urmă, într-un sătuc din Africa de Sud. Nu-și știa numele și nici nu putea da numele de contact al unor persoane cunoscute, așa că fusese numit după locul în care fusese găsit: Souraya.

Nimeni din casa de copii nu-l mai văzuse de o oră, când copiii avuseseră timp liber de joacă. Desigur, se organizează căutarea lui. Îl găsiră puțin înainte de ora șapte, învelit într-un șal de cașmir al directoarei, pe craca unui copac din curtea școlii.

Livvy s-a dus să-l vadă după ce a fost găsit, hrănit și dus la culcare. I-a spus câteva vorbe bune, l-a mângâiat, l-a învelit bine, explicându-i că aici în Anglia începe ploaia din senin și este mai bine să te prindă în interior, ca să nu răcești.

– Este mai bine să nu te mai ascunzi din nou în copaci, încheiase ea. Apoi îi murmurase o altă vorbă auzită de la un alt băiat arab din casa copiilor:

– Salam Aleikoum.

Copilul se ridică mirat, o privi lung, apoi schiță un zâmbet, după care începu să turuie în arabă, sigur că ea îl înțelegea în sfârșit.

Livvy îi repetă aceste cuvinte pe un ton blând, asigurându-se că fusese înțeleasă de micuț.

Porni apoi pe acel coridor lung, cu sentimentul că vorbele "Salem Aleikoum" – Dumnezeu fie cu tine – îi aduseseră și ei pacea în suflet.

Pentru prima oară de la moartea lui Clive, avu sentimentul că iese din întuneric spre lumină. Acele săptămâni teribile de teamă, de întuneric, trecuseră pentru ea.

Acest moment frumos fu întrerupt de sora Black, pentru că era căutată la telefon.

Primul ei gând zbură spre inspectorul Marbin; dar când ridică receptorul și auzi glasul lui Simon, răsuflă ușurată.

– Sper că nu muncești până târziu, Livvy! Te invit să luăm masa împreună.

Ea ezită, încercând să găsească o scuză.

– Te rog să vii, Livvy. Țiți promis că nu voi discuta nici o temă interzisă. Știi ce vreau să spun.

Livvy știa.

– Simon, mă tem că...

– Știu că vei încerca să găsești scuze. N-o face! Să revenim la vechea noastră prietenie. Dacă doar asta vrei acum, ce să fac decât să accept, deși nu pot spune că-mi convine.

– Oricum, o să mai întârzii, zise Livvy. Am întârziat deja și i-am promis Adriennei că-i voi cumpăra niște legume. Apoi trebuie să iau niște vase. Va fi destul de târziu când voi termina, așa c-o să vin doar la o cafea.

– Abia aștept să te văd! exclamă Simon.

Acceptase invitația lui Simon din lașitate. Voia să fie cu cineva, să se asigure că acel incident de la întrunirea comitetului director fusese greșeala telefonistei; ar fi vrut să aibă din nou încredere în el.

Când trecu pe lângă casa lui Maggie, o văzu în grădină. Încetini și coborî geamul portierei.

– Cum se simte Keith? o întreabă.

– Este bine. A încercat și astăzi să-și miște degetele de la mână, iar masorul a spus că-i va prelungi tratamentul la o oră pe zi. Dar tu ai întârziat cam mult astăzi, îi spuse Maggie, apropiindu-se.

Livvy îi spuse despre Bougie și felul în care fusese găsit.

Maggie se încruntă.

– Știi că Rorke vrea să se întoarcă la Londra?

Ea încercă să răspundă cu calm.

– Am crezut că va sta aici până...

– Nu este genul de bărbat care să piardă vremea pe aici, prin Ardern.

Rorke este un gazetar mult prea bun.

– Spunea că va rămâne aici până este prins asasinul, pentru că se consideră implicat în toată afacerea asta din cauza acelei telegrame pe care a primit-o.

– Cred că exagerezi importanța telegramei pentru Rorke.

– Din ceea ce-mi spui, se pare c-o fac, răspunse Livvy mai încet.

Tocmai când voia să închidă portiera mașinii, realizează că Maggie voise cu tot dinadinsul să-i spună acest lucru.

– Apropo. O mână bronzată se așează pe portiera mașinii. Adrienne a sunat azi dimineață. Eu eram la cumpărături, așa că masorul a vorbit în locul meu. Adrienne s-a oferit să vină să stea cu Keith, pentru ca să pot ieși când am nevoie. Vrei să-i mulțumești din partea mea și să-i transmiți c-o voi suna eu când va fi cazul?

Era în zadar ca Livvy să încerce să-și ofere și ea ajutorul. Spuse doar că-i va transmite mesajul Adriennei.

Privirea lui Maggie zăbovi asupra rochiei verzi cu care era îmbrăcată Livvy.

– Nu mai porți doliu?

Întrebarea neașteptată o luă prin surprindere pe Livvy.

– Nu, am purtat doar în ziua înmormântării. Clive nu suporta doliul, mi-a spus asta în ziua în care a murit mătușa Jennifer.

– Mi se pare, începui Maggie, că în condițiile date ar fi mai bine să ... dar mai apoi, am realizat. Cum să porți doliu după cineva pe care-l... urai?

– Ce des folosești cuvântul acesta, Maggie! L-ai folosit în relația dintre Simon și Clive, iar acum... Maggie, n-am fost fericită în adevăratul sens al cuvântului cu Clive, dar nu l-am urât. Și tot negrul din lume nu mai poate readuce la viață un om mort.

– Și nici pe Rorke nu-l poate ține aici? spuse Maggie cu duritate. Ce-ai crezut, Livvy, că va rămâne aici doar pentru că ești văduvă? Sau numai pentru că te-a plăcut cândva? Ai considerat că trebuie să ridici degetul mic și va fi din nou la picioarele tale?

– De ce crezi că poți fi atât de insolentă cu mine, Maggie?

– Consider că pot să... să spun ce gândesc! ripostă Maggie. De ce nu? Ai provocat deja multă confuzie aici!

– Dacă-ți displac atât de mult, de ce în ziua anchetei mi-ai spus că este mai bine să rămân la Ardern, decât să plec?

– Nu vedeam de ce să nu stai ca să te confrunți cu comentariile oamenilor, cu suspiciunea.

– Legate de sosirea lui Rorke? Dar tu te-ai bucurat de întoarcerea lui, Maggie?

Livvy o văzu clipind; își mișcă mâinile în susul și-n josul rochiei, de parcă ar fi vrut să și le ștergă de ea.

Livvy oprise motorul mașinii și acum liniștea era întreruptă doar de strigătele pescărușilor, care plonjau în mare după pește.

— Să fiu bucuroasă de întoarcerea lui Rorke? De ce aș fi? Nu-și ridică privirea din pământ. Ce bine mi-ai făcut vreodată, Livvy, ca să-ți spun ce gândesc?

— Aș fi vrut să-ți pot face un bine, Maggie. Aș vrea să te ajut și acum cu Keith. De asta nu mă placi deloc, nu? Din cauza lui? Sau din cauza lui Rorke? Dacă așa este, află că nu mai este nimic între noi. Nu va mai fi nimic, niciodată. Livvy îi evită privirea pentru că abia își mai stăvilea lacrimile, văzând neîncrederea și disprețul atât de deschis afișate pe chipul lui Maggie. Îmi pare rău că ți-am provocat atâta nefericire și durere din cauza lui Keith, Maggie. Înțelege însă că am încercat să-l opresc să se urce pe calul acela! Numai Dumnezeu știe că am făcut-o! Ce-aș fi putut face mai mult, Maggie?

Cu aceste cuvinte, Livvy porni motorul.

Maggie se aplecă spre ea.

— Livvy!

Ea așteaptă.

— Indiferent ce se va întâmpla, Keith nu trebuie să afle că între noi există niște resentimente, să le zicem așa. Trebuie ferit de toate astea. Starea lui evoluează spre bine, dar trebuie ținut departe de tot ce-i poate tulbura liniștea. Așa că poți veni la noi în continuare ca o prietenă.

— O prietenă nedorită! remarcă Livvy pe un ton amar.

— Pentru Keith. Ca să-l ajuți.

M-ai întrebat ce-ai putea face pentru el.

– Aș fi putut sta cu el.

– Nu este nevoie, pe urmă se va întreba de ce nu te mai vede.

– Maggie, dacă îi funcționează creierul normal, crezi că nu se întreabă de ce nu-l mai vede pe Clive?

– Clive n-a fost niciodată binevenit aici.

Când rosti aceste cuvinte, Livvy observă o umbră adâncă în privirea ei, apoi mâinile i se încleștară de portiera mașinii.

– L-am urât pe Clive. Acum, știi. Eu...brusc, Maggie se crispă, pe figură i se întipări teama. Spusese ceva ce nu trebuia. Folosesc cam mult cuvântul ură, nu-i așa, Livvy? Apoi se întoarse spre locul unde lăsase furtunul cu care uda grădina.

Livvy închise portiera mașinii și porni. Simți că mâinile îi cam tremură din cauza acestei discuții în care se spusese prea multe, într-un mod prea brutal.

Maggie chiar îl urăse pe Clive. Deodată, Livvy realizează acest lucru într-un mod care o duse la cu totul alte realizări. Oare-l urăse de-ajuns ca să-l ucidă? Livvy știa că, de fapt, Clive îl batjocorise pe Keith convingându-l să urce pe acel cal. Își aminti vorbele Adriennei: Maggie și comportamentul ei straniu...

Deodată, își aminti ceva. Cu mult timp în urmă, într-o seară în care erau cu toții împreună, Maggie admisesese că-i plăcea călăria. Îi spusese lui Livvy:

– În acea perioadă ținteam foarte bine. Puteam nimeri ținta cu precizia lui Wilhelm Tell.

Pe atunci, râseseră cu toții.

Dar acum Clive era mort, mort prin împușcare!

O teamă ducea la alta. Pe drumul spre casa Adriennei, căreia trebuia să-i ducă legumele, se gândi cum o îndemnase Maggie să rămână, să vină pe la ei ca întotdeauna, pentru ca nu cumva Keith să simtă ceva...

Rorke îi spusese să fie mereu vigilentă, să se păzească ...

Adrienne era acasă când ajunsese.

– Livvy, îți mulțumesc mult pentru aceste cumpărături, îi spuse de cum o văzu. Sper că rămâi să mâncăm împreună, nu?

– Îmi pare rău, Adrienne, Simon m-a invitat înaintea ta.

În clipa aceea, Adrienne luă o salată în mână cu o mișcare bruscă, în care Livvy observă că-și vopsise unghiile în roșu strident, o culoare neobișnuită pentru ea, care o făcea să aibă mâini ca niște gheare de pasăre răpitoare.

– Ei bine, zise ea, în acest caz o să iau o gustare doar, și deși este sâmbătă seara ,voi lucra la un model nou pe care mi l-a cerut Simon. Asta înseamnă că voi putea cere și o mărire de salariu, glumi ea. Dar dacă tot ești aici, să bem un sherry împreună, măcar.

– Aș rămâne cu plăcere, dar asta mă va face să întârziu sau să renunț la duș.

– Poți face duș aici cât pregătesc eu băuturile.

Livvy cedă. Luă un halat de baie curat, dădu drumul la muzica lui Bach și se bucură din plin de prospețimea dușului. Când ieși, observă că se întunecase deja, dar tot nu putuse să-și alunge din minte discuția cu Maggie.

O găsi pe Adrienne pe sofa, cu picioarele strânse sub ea, poziția ei preferată.

— Te simți mai bine acum? o întrebă.

— Mult mai bine.

Adrienne era bine dispusă. Îi povesti despre o petrecere la care fusese cu o seară în urmă. Livvy îi transmise mesajul lui Maggie, dar nu-i spuse nimic despre restul discuției. Apoi, după ce termină băutura se ridică, sub pretext că era așteptată de Simon.

Adrienne își privi unghiile lungi:

— Ai observat ce mult s-a schimbat Simon de la moartea lui Clive?

-Da.

— Parcă ar fi revenit la viață! remarcă Adrienne zâmbind.

Livvy nu voia să discute despre Simon; ar fi vrut să continue să aibă încredere în el. De aceea, spuse, îndreptându-se spre ușă:

— Cred că după ce s-a consumat șocul acestei întâmplări nefericite, a realizat responsabilitățile care-i revin și mai ales că nu trebuie să dea greș.

— Tu ai încredere în oameni, Livvy, nu?

Întrebarea pusă brusc o uimi. Se opri și o privi pe Adrienne.

— Dacă am încredere în oameni? În Simon? Sigur că am.

Adrienne, care se ridicase de pe sofa, spuse încet, urmărind contururile panterei de porțelan din încăpere.

— Biata, Livvy!

— Ai mai spus-o odată. De ce ?

– Dacă vei să știi, zise Adrienne oprindu-se din mângâierea animalului de porțelan, pentru că e periculos să ai atâta încredere. Poți fi ușor rănită, draga mea.

– Foarte bine, spuse Livvy, atunci să fiu rănită! Livvy își continuă drumul. Când ajunse la verandă, se opri. Mulțumesc pentru baie și pentru băutură, Adrienne. Mă simt mai bine acum. La revedere.

– La revedere, răspunse Adrienne cu același glas stins.

Livvy urcă în mașină și porni.

Adrienne îi spusese "tu ai prea multă încredere în oameni, Livvy". Și ea avusese cândva, dar un accident teribil și propria-i viață pusă în primejdie schimbaseră toate astea. Livvy știa că în sinea ei nu avea încredere în nimeni, nici în Simon, nici în Adrienne, sau în Maggie.

Capitolul 10

Livvy parcursese deja jumătate din distanța până la sediul firmei Berenger când mașina se opri brusc. Neștiind mare lucru despre partea mecanică a unei mașini, încercă toate butoanele a căror semnificație le cunoștea folosindu-le zilnic. Ultimul lucru pe care-l făcu fu să verifice indicatorul de benzină. Arăta ca nu mai era nici o picătură. Dar dimineață, când îl verificase, acesta indica un galon, iar în timpul zilei nu făcuse decât acest drum scurt până la Adrienne, care nu avea cum să consume atâta benzină. Însemna că indicatorul era defect. Ajunse pe jos până la cea mai apropiată benzinărie, cumpără încă un galon, iar când îl turnă, mașina porni imediat, fără probleme. Întoarse spre blocul administrativ al fabricii și văzu luminile de la distanță. Una era la expoziția de vase realizate de Berenger, unde se aflau și vase din porțelan rar: Sevre, Limoges, Ming. Acest muzeu fusese mândria

bătrânului Joseph Berenger, iar Simon spusese o dată în glumă că exponatele de acolo ar trebui păzite de îngeri.

Livvy coborî din mașină și se îndreptă spre birourile care aveau în față câteva straturi de flori. Era o clădire cu un singur etaj. Ridicându-și privirea, Livvy observă că nu era nici o lumină aprinsă. Vara, personalul de aici lua masa sus pe terasă, uneori. Iarna aveau acces la sala de gimnastică ridicată special pentru ei.

Livvy se opri o clipă ascultând. Era o liniște perfectă. Paznicul de noapte își făcea rondul și probabil lăsase lumina aprinsă la muzeu doar din greșală.

Căută cheile în poșetă. Descuie ușa de la biroul principal, intră într-un hol pătrat unde se afla și cușeta portarului. La sala de consiliu ușa fusese lăsată deschisă. Aprinse lumina și încăperea reveni brusc la viață, cu masa cea mare în mijloc și dulapurile cu exponate pe ambele părți. Pe o măsuță laterală se aflau mai multe pachete cu numele ei și luă câteva, ducându-le cu greu spre mașină. Era uimită că paznicul de noapte nu apăruse s-o ajute cu pachetele. Dar Joe îmbătrânise și nu avea agilitatea de altădată. Sediul firmei Berenger nu fusese atacat niciodată, așa că nu fusese nevoie să angajeze un alt portar mai tânăr.

După primul transport, aprecie că vor mai fi necesare încă două pentru a duce tot ce i se lăsase acolo pentru comanda de la casa copilului. Când ajunse în dreptul liftului auzi un zgomot ciudat, ca un ciocănit care venea de undeva de sus. Era intermitent dar foarte slab și inima ei îngheță dintr-o dată.

Dacă cumva bietul Joe urcase pe acoperiș și căzuse de acolo? Dacă era rănit și nu avea cine să-l ajute? Dacă avusese un infarct? Acel ciocănit se auzi tot mai clar, tot mai disperat, așa interpretează ea.

Lăsa jos pachetele și se duse în hol. Urcă scara spre acoperiș. Când ajunsese acolo se opri o clipă, se prinse cu mâna de balustrada din fier și întrebă:

– E cineva acolo?

Nici un răspuns.

Dar ochii ei obișnuiți de acum cu întunericul deslușiră ceva lângă partea de jos a balustradei. I se păru că acolo se află fără suflare o ființă omenească.

Reuși să strige:

– Joe?

Acea făptură nu se mișcă. Porni spre scară, dar fiind foarte întuneric se împiedică și nu reuși să facă prea mulți pași. În același moment se simți violent împinsă din spate și lovită cu putere. Căzu lovindu-se tocmai de acea masă diformă pe care o crezuse a unui trup omenesc întins la picioarele scării. Rămase acolo câteva secunde, apoi își regăsi suflarea și începu să strige după ajutor cu mâinile ridicate, ca pentru a para o lovitură care urma să vină. Dar acest lucru nu se întâmplă. Masa aceea fără formă era prea moale ca să fi fost corpul lui Joe și în cele din urmă realizează că era doar un sac cu paie.

Se ridică, nevenindu-i să creadă că se va putea salva; își spuse că va fi lovită din nou, dar dacă va reuși să întoarcă puțin capul

care o dureau cumplit din cauza loviturii, îl va vedea pe ucigașul lui Clive și... al ei. Întoarse capul, dar nu văzu nimic. Așa cum venise în liniște deplină, tot așa și plecase. Se sprijini cu spatele de balustradă, epuizată. Se uită în jos și în jur, realizând că acela care o împinsese, plănuise s-o facă să cadă pe scară, unde sigur n-ar fi supraviețuit până jos.

– Joe! Joe! continuă să strige.

Nici un răspuns.

Se uită din nou în jur în întunericul acela cumplit, imaginându-și că acel cineva aștepta să se ridice, pentru a o lovi din nou. Apoi, neînregistrând nici o mișcare, se ridică brusc în picioare și o porni în fugă pe trepte, cu inima bătând nebunește. Când ajunse jos în fața clădirii, unde se aflau straturile cu flori, reuși să respire. O luă la fugă spre locul în care-și lăsase mașina, conștientă că pericolul pândea din orice colț. Când găsi mașina căreia nu-i încuiase portiera, urcă în grabă cu mâinile tremurând și porni spre Simon, unde să fie în siguranță. Îi era atât de teamă, încât nici nu observă că o mașină pornise imediat după ea. Apoi o văzu în oglinda retrovizoare și întoarse din scurt ieșind de pe șoseaua spre Ardern. Mașina care o urmărea întoarse și ea.

Livvy știu în acel moment că era urmărită. Drumul pe care mergea acum era plin de hârtoape și destul de îngust. Mașina care o urmărea se apropie tot mai mult, iar ea accelerează dar la scurt timp caroseria mașinii se ridică de parcă ar fi lovit un teren mai ridicat. Livvy își ținea ochii doar pe retrovizoare, intuind că planul

urmăritului era să ajungă cumva înaintea ei, s-o forțeze să oprească. Dar Livvy opri în mijlocul drumului pentru a bara drumul mașinii care voia s-o blocheze. Din nefericire, accelerase prea mult și mașina ei se răsuci pe drum, iar cel care o urmărea reuși să ajungă atât de aproape, barându-i calea.

În orice clipă, se gândi ea, voi afla cine l-a ucis pe Clive și cine vrea să mă omoare, dar din nefericire nu voi mai trăi ca să pot spune.

Numai dacă ar fi blocat toate ușile mașinii pentru ca urmăritorul să nu poată ajunge la ea! Dar era prea târziu să se mai gândească la asta acum. Apăsă cu putere pe claxon, sperând să trezească localnicii care se aflau probabil în fața televizorului. Dar nimeni nu reacționă.

Livvy se întoarse și-i aruncă urmăritului o privire disperată.

Chipul lui era în întuneric, iar marca mașinii îi era imposibil s-o deslușească. Dar acesta era bărbatul care o urmărise de la Berenger. În clipa aceea, îl văzu pe Rorke la volan.

Livvy își simți lacrimile curgându-i pe obraji. Nu vedea nimic, nu simțea nimic. Numai undeva, în adâncul sufletului ei, dăinuia ideea șocantă că Rorke fusese acela care...

– Livvy, pentru numele lui Dumnezeu! Livvy! striga Rorke. Livvy, mă auzi? Striga atât de tare că-l putea auzi prin ferestrele închise.

Ea își ținea mâinile înțepenite pe mânerul portierei pe care acest bărbat puternic ar fi putut s-o deschidă fără prea mare efort. Nu se putea uita la el. Privea undeva în întuneric, așteptând ca acel lucru cumplit de care se temea să se întâmple.

Deodată, simți cum i se smulge mânerul portierei din mână, iar Rorke, care părea acum un uriaș îi bloca trecerea.

– Livvy, începu el.

Ea își auzi propria voce slabă, pierdută.

– De ce mă urmărești, Rorke? De ce m-ai oprit?

– Pentru că mergeai aiurea și ai fi putut avea un accident, dacă ar fi fost circulație intensă.

– Un accident! se înfioră ea.

Rorke întinse mâna, dar ea se retrase speriată, neînțelegând de ce o urmărise. Ea făcea exact ce-i spusese el; nu avea încredere în nimeni, se temea de oricine.

– Hai, Livvy coboară, îi spuse el pe un ton care nu suferea contradicție.

– Nu!

– Știi că nu-mi este greu să te scot de acolo!

– Dacă ai ceva să-mi spui...

Rorke se aplecă și o scoase din mașină. Apoi o sprijini de un pârleaz.

Livvy rămase unde o pusese el, incapabilă să se împotrivească.
Rorke îi bloca trecerea cu ambele brațe.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Unde ai fost? Unde m-ai văzut prima dată?

– Eu tocmai treceam, iar tu ieșeai de la Berenger. Când am văzut cum conduceai, mi-am dat seama că ți s-a întâmplat ceva, așa că m-am luat după tine. Ce este, Livvy, ce s-a întâmplat?

– Am fost atacată pe acoperișul clădirii de birouri.

Rorke așteptă; acum se mai calmase. O lăsa să-i spună în liniște ce se întâmplase chiar de la început, apoi se opri pentru că ea izbucnise în plâns.

Rorke fusese în trecere.

– Toți aveți impresia că mi-am imaginat ce s-a întâmplat acolo, la lac. Dar n-a fost așa. Și nici asta nu este rodul imaginației mele! Rorke, reuși să mai spună, a reînceput totul.

– Adică nu s-a terminat cu adevărat, Livvy, asta încerc să-ți spun. Livvy, dacă mai umbli singură noaptea o să te împușc cu mâna mea în picior ca să nu te mai poți mișca, să te știu într-un loc, unde ești în siguranță.

– De unde să știu cum aș putea fi în siguranță? Peste tot este numai primejdie.

– Te duc acasă, acum, apoi îl sun pe inspectorul Marbin.

– O să vrea să-l ducem la fabrică, spuse ea. Asta înseamnă că va trebui să merg și eu.

– Ar fi mai bine, pentru că astfel vei fi în siguranță.

Voi avea eu grijă să-ți iau mașina din locul ăsta. Ai lăsat cheile în contact?

– Cred că da. Dar va trebui să-mi dai un răgaz să-l sun pe Simon; trebuia să cinez cu el.

– Lasă-l să aștepte, zise Rorke și porni spre mașină.

Când se întoarse, își aprinse o țigară.

– Mergem direct la firmă când vei simți că poți face față unei discuții cu inspectorul Marbin.

– Cine ar putea să-mi vrea moartea, Rorke?

– Cineva care știa că te vei duce acolo după căderea întunericului.

– Dar tu ce căutai la Berenger noaptea?

– Te căutam, Livvy. Cei de la casa copilului mi-au spus despre evenimentul de mâine, despre inițiativa ta de a le aduce veselă nouă și m-am gândit să le fac și eu mici daruri. Tu erai cea care știa cel mai bine ce le-ar face bucurie micuților, așa că te-am sunat acasă, apoi la Adrienne, la Maggie, dar nici una nu era acasă și asta mi-a dat de gândit. Sau poate intuiția de reporter.... Cine știa că te vei duce la Berenger după lăsarea serii?

– Cei de la casa copilului, Adrienne și Simon... și Maggie...

– Dar ce-ai făcut, ai folosit un megafon ca să afle tot satul?

– Dar ce motiv aveam ca să fiu ultrasecretă?

Se întoarseră la Berenger și-l sunară pe inspectorul Marbin. Acesta nu era de găsit, dar în locul lui veni sergentul Saddle, care

după ce ascultă tot ce -i spuseră, o privi speculativ pe Livvy, apoi îi mulțumi pentru informații.

Livvy realizează din nou că nu exista decât cuvântul ei că fusese atacată și că din nou putea fi suspectată că inventase, pentru că la fața locului nu se găsi nimic suspect, în afară de sacul de care se împiedicase, dar care nu putea constitui o probă. Firma Berenger folosea acest fel de material pentru a izola produsele înainte de a le livra.

– Aș vrea să nu te mai duci la Simon în seara asta, îi spuse Rorke.

– De ce? îl întreabă ea, surprinsă.

– Pentru că vreau să te știu în siguranță. Nu ești în siguranță cu nimeni, în conjunctura actuală, de fapt.

– Simon este cumnatul meu; îl cunosc de atâta timp! Mi-a spus că vrea să aibă grijă de mine.

– Da, înțeleg, putea să găsească un alt moment ca să-ți facă declarații... dacă tu crezi că te poate face fericită, este bine.

Sufrageria lui Simon era decorată cu piese vechi de mobilier, pe care Clive, care avea alte concepții în privința decorării casei, le refuzase.

Simon, care o aștepta, îi oferi imediat un loc comod pe unul din fotoliile din încăpere.

– Cum a ajuns Rorke să te aducă aici? o întrebă.

– Trecea prin fața firmei și m-a văzut ieșind de acolo, într-o stare care i-a dat de gândit. M-a urmărit și m-a oprit tocmai pentru că era îngrijorat.

Livvy îi povesti tot ce i se întâmplase.

– Și astfel l-ai lăsat pe el să sune la poliție în loc să apelezi la mine. Te-ai dus cu el la Berenger, în loc să vii aici!

– Era acolo, Simon.

– Dar ce ți se întâmpla ție este probleme mea, Livvy, nu a lui Rorke!

– Simon, am fost atacată pe acoperișul firmei Berenger, n-am avut timp de gândire! Am vrut să luăm imediat legătura cu poliția, asta a fost.

– Dar ce căutai pe acoperiș?

– Nu ți-a spus poliția?

– Da, dar vreau și versiunea ta. Inspectorul mi-a spus c-ai alunecat din cauza unui sac.

– Nu crezi c-am fost împinsă?

– Cine mai știa că te vei duce acolo noaptea?

– După cum am declarat și poliției, toată lumea.

Simon rămase pe gânduri.

– Livvy, cine ar avea de câștigat dacă ți s-ar întâmpla ceva?

Ea nu putu să nu se gândească la testamentul lui Clive, în care scria clar că dacă ei i s-ar întâmpla ceva, acțiunile ei i-ar reveni lui Simon...

Sună telefonul; era Adrienne.

– Da, Adrienne, îl auzi pe Simon. Livvy este aici. Ai auzit ce i s-a întâmplat? Apoi se întoarse spre Livvy transmițându-i ce-i spunea Adrienne; detectivul ți-a verificat mașina și a observat că pierdea combustibil. Poate cineva ți-a perforat rezervorul. Ce crezi, Livvy?

– Nu știi ce să cred, știu însă că aveam destulă benzină.

– Adrienne întreabă dacă vrei să te duci să dormi la ea, ca să nu-ți fie teamă.

– Nu, mulțumesc. Vreau să dorm în patul meu, doar asta îmi mai doresc acum. Apropo, Simon, ai fost acasă toată seara?

– Sigur, doar te-am așteptat! Am declarat asta și poliției!

– M-am gândit că poate ai lipsit câteva minute, poate te-ai dus la Maggie.

– De fapt, chiar am fost la ea! Dar nu era acasă.

– Îmi pare rău că ți-am stricat seara, Simon.

– Nu-ți face probleme! Trecând prin ce-ai trecut...

Livvy deschise ușa și văzu afară mașina lui Rorke.

Când ajunseră acasă la ea, văzură de departe luminile aprinse.

– Poliția... începu ea.

– Poliția n-ar intra în casa cuiva....

– Poate au mandat, începu Livvy.

- Înseamnă că tu ai lăsat luminile aprinse.
- Dar eu n-am mai fost casă de dimineată, Simon! Oare cine mă așteaptă acolo?
- Vom vedea imediat.
- Nici nu ajunseră pe treptele din fața casei, că apărură imediat doamna Groom.
- Sper că nu vă supărați, doamnă, dar domnul Hanlan a venit și m-a rugat să stau aici pe timpul nopții. Mi-a spus c-ați suferit un șoc teribil.
- Ar fi trebuit să te întrebe înainte să facă asta, sări Simon, revoltat.
- Doamnă Groom, vă sunt recunoscătoare că ați venit îmi spuse Livvy.
- Intrați, doamnă Berenger, sunteți epuizată.
- Vreau să intru și eu, interveni Simon, trebuie să discutăm.
- Nu am chef de discuții în noaptea asta, Simon. Doamna Groom are dreptate, mă simt epuizată.
- Atunci, te sun mâine să vorbim!
- Să vorbim? Nu mai vreau să vorbesc niciodată!
- Livvy!
- Noapte bună, Simon!
- După ce intrară și încuiară bine ușile, Livvy izbucni în plâns, iar doamna Groom, după ce o alină, îi dădu să bea un ceai fierbinte cu multă lămâie.

– Fiți liniștită, doamnă, poliția va afla cine face toate astea, spuse doamna Groom.

A doua zi, sosi inspectorul Marbin care, de data asta păru să dea crezare spuselor Livvyei. În același timp, omul se arătă uimit de unele puncte ale povestirii ei. De ce nu se dusesese să-l caute pe paznicul de noapte, în loc să se repeadă pe acoperișul clădirii? Pentru că, fu răspunsul ei, crezuse că acolo l-ar putea găsi pe Joe Manders.

– Nu v-ați gândit nici un moment că în contextul dat ar trebui să fiți mai prudentă?

– Nu s-a mai întâmplat nimic de câteva săptămâni și m-am simțit ceva mai sigură.

Cu aceste cuvinte, inspectorul Marbin plecă, iar Livvy rămase cu ochii ațintiți pe fereastră, de unde vedea casa și curtea lui Maggie. O văzu pe aceasta îmbrăcată într-o rochie gri, iar pe Adrienne, aplecată asupra lui Keit. Maggie plecă, iar Livvy se gândi cu strângere de inimă, să facă tot ea primul pas și s-o ajute pe Adrienne.

Când ajunse în dreptul casei lui Maggie, la intrarea dinspre lac, îl văzu pe Rorke; acesta rupea buruienile de pe marginea care ducea la lac.

– Bună, Livvy, îi spuse. Ce păcat că sunt buruieni! Vezi ce culoare frumoasă au? Parcă ai avut o rochie în culoarea aceasta....

Ea își aminti rochia de satin pe care o purta atunci când el îi spusese că ar fi mai bine să... dar alungă acest gând.

– Cum se simte Keith?

– Se pare că evoluează spre bine. Își mișcă degetele de la mâini, iar Maggie susține c-ar fi observat că mișcă și piciorul stâng. Am venit aici la rugămintea lui Maggie și am simțit, chiar dacă o să râzi, un fel de chemare a pământului și am început să rup buruienile. Livvy, aș vrea să te întreb ceva, însă nu sunt sigur că mi-ai răspunde.

– Despre ce este vorba, Rorke?

– Ce prevede testamentul lui Clive, în privința afacerii de familie?

– În cazul în care moartea lui Clive ar precede moartea mea, și n-am avea urmași, totul i-ar reveni lui Simon.

– Și dacă jurații te-ar găsi vinovată, moștenirea ar urma același drum?

– Cred că da.

– Bine, Livvy, du-te la Adrienne și așteptați-mă acolo.

Livvy porni spre casa lui Maggie, unde Adrienne o primi destul de rece.

– Ai probleme cu Keith? o întrebă ea.

– Ce probleme? sări Adrienne, indignată.

Cele două încetară discuția, pentru că Rorke se apropia.

Deodată, Livvy observă că figura lui Keith era marcată de teamă.

– Pare bolnav, murmură ea. Sau speriat.

Maggie venea spre ei pe pajiște.

Chiar de la distanță, Livvy simțea că aceștia nu-i face deloc plăcere s-o găsească în preajma lui Keith.

Maggie îl privi și ea pe Keith și exclamă:

– Dumnezeule, ce este cu el? Ce i-ai făcut, Livvy? Parcă ți-am interzis să te apropii de el.

– Stai puțin, Maggie, interveni Rorke. Livvy a venit de câteva minute, doar. Altcineva l-a speriat pe Keith. Maggie, aș vrea să-mi spui ce ai împotriva Livvyei? Ea n-a făcut rău nimănui! Ce s-a petrecut atunci a fost doar o întâmplare. Poți da vina pe Clive poate, dar nu pe Livvy.

Livvy nu mai suporta acest dialog plin de venin, așa că se întoarse și începu să alerge peste pajiște ca să ajungă acasă la ea.

Deodată, auzi un glas disperat de femeie, care implora ajutor.

Livvy porni și când ajunse tot privind în jur la marginea stâncilor dincolo de care începea marea, strigătele se auzeau tot mai clar. Deodată, observă cum Adrienne se ținea cu amândouă mâinile de rădăcinile unui tufiș de pe marginea prăpastiei.

– Stai acolo, nu te mișca, îi strigă Livvy. Încerc să cobor la tine.

Pentry Livvy pericolul nu era prea mare, avea de coborât o pantă nu prea abruptă. Însă dincolo de locul unde se afla Adrienne pericolul era mare.

– Livvy, mulțumesc lui Dumnezeu că ești tu!

– Nu te speria, o să te ridic înapoi! îi strigă ea.

– Nu mă pot mișca! Nu suport înălțimile! striga Adrienne.

În cele din urmă, Livvy reuși să ajungă la ea și s-o ridice la loc pe stâncă.

– Ce te-a făcut să ajungi până aici dacă urăști înălțimile?

– Era atât de frumos...

– Era la fel de frumos și de acolo din vârful. Haide, Adrienne, mai fă un efort.

– În locul tău nu m-aș mai uita în jur, o auzi pe Adrienne. Dar Livvy, care nu avea rău de înălțime, se uită în jur și chiar în jos. Deodată, se simți cuprinsă de o teamă disperată. Se uită spre stâncă și vru întindă piciorul ca să coboare.

– Stai acolo unde ești! auzi glasul Adriennei din care, de data asta, nu mai răzbătea teama. Livvy realizează că fusese atrasă spre un loc din care cea de deasupra ei putea foarte ușor să întindă mâna și s-o împingă, așa cum voise să facă de pe acoperișul firmei.

Dar nu... Adrienne nu putea face asta...

Livvy o privi cum stătea ghemuită acum într-un loc sigur deasupra ei și zâmbea ciudat.

– Dacă vine cineva, o să spună că eu am fost cea care a încercat să te salveze. Numai că tu te-ai împotrivit, Livvy, iar eu n-am fost

atât de puternică și ai căzut.... Biata Livvy, pe care am încercat s-o salvez, dar fără reușită!

- Ți-ai pierdut mințile, Adrienne! De ce faci asta?
- Pentru că în curând poliția va afla cine l-a ucis pe Clive.
- Dar nu eu l-am ucis, Adrienne...
- Știi că nu ești vinovată!

Deodată, privirea Livvyei căzu pe mâna pe care Adrienne se prinsese de stâncă, mână pe care lucea un inel, pe care Adrienne îl purta mai rar.

Nu este adevărat! Își spuse Livvy. Se simțea ca într-un coșmar, ca în acea noapte când se trezise și o găsisese pe Adrienne lângă patul ei. Lucrurile începură să se lămurească pentru ea. Își spuse că trebuia să câștige timp, s-o facă să vorbească, să-i spună cât de deșteaptă fusese, cum pusese totul la cale...

Inelul strălucea pe mâna Adriennei cu lumini verzui! Oricine putea spune că era un inel cu piatră verde. Astfel se lăsase amăgită și doamna Starr...

- De ce mă privești astfel? o întrebă Adrienne.
- Inelul...șopti Livvy. Cel care părea roșu purpuriu până acum.
- Ei bine, ce este cu el? Doar l-ai mai văzut!
- Dar acum piatra și-a schimbat culoarea!
- Piatra se numește alexandrit. Este verde ziua și roșu purpuriu la lumina artificială.

Gândurile îi zburară spre acea noapte în care fusese o furtună puternică, noaptea în care fusese ucis Clive.

Fulgerele luminau ca ziua și în acea lumină piatra inelului fusese verde.

– L-ai purtat în noaptea în care a murit Clive. Ai fost acolo...

– Sigur. Eu l-am ucis!

Livvy fu șocată de explicația Adriennei, făcută cu mult calm, cu detalii.

– I-am luat pistolul din birou cu câteva zile înainte și am așteptat ocazia. Aceasta s-a ivit în noaptea în care v-am auzit certându-vă; era o noapte caldă și ferestrele erau deschise. Când tu ai ieșit în goană din casă am intrat ca să discut cu Clive, să-i mai dau o șansă. Eram sigură că va refuza și de data asta, așa că am venit pregătită. Purtam o eșarfă galbenă ca a ta și inelul pentru ca în lumina lunii cine mă vedea să spună c-a văzut un inel cu piatră verde. Și doamna Starr m-a văzut, nu? Să nu faci nici o mișcare și nici să nu încerci să strigi după ajutor, pentru că oricum nu te aude nimeni.

– M-ai urmărit, nu? întrebă Livvy.

– Te urmăresc de mult timp, de fapt. Iar dacă acum te aștepti să apară de undeva Rorke să te salveze, te înșeli, Livvy, nu mai ești demult sufletul și inima lui. El este cu Maggie, îl supraveghează pe Keith și se întreabă ce este cu el. Eu n-am putut să le spun. Adrienne începu să râdă tare. L-am speriat atât de tare azi, încât probabil n-o să se mai facă bine niciodată.

Știi, el se uita pe geam în noaptea morții lui Clive și m-a văzut trecând.

– Adrienne, ești o femeie bolnavă...

– Nu, Livvy, nu înțelegi ce-ți spun. Eu lupt pentru supraviețuire. Știu, fiecare o face, numai că eu trebuie să fiu ceva mai dură ca restul.

– De ce, Adrienne?

– Clive s-a împotrivit căsătoriei mele cu Simon. Nu s-a împotrivit chiar de la început, ci după ce a fost la Paris și a aflat ceva despre mine. Clive a trebuit să moară, dar Simon s-a îndrăgostit de tine. Ce proastă am fost că n-am prevăzut asta! De fapt, i-am subestimat ambițiile.

– Îl iubeai pe Simon și nu-ți făcea plăcere să ne vezi împreună.

– Nu fi naivă, Livvy. Ce este dragostea? Tu îl iubești pe Rorke și uite unde ai ajuns! Pe Simon îl voiam ca să pun mâna pe Berenger.

– De ce nu voia Clive să te măriți cu Simon?

– Pentru că la Paris se vorbește despre mine c-aș fi ucis pe cineva. Se numea Max Hindorre, autorul piesei "Casă dulce casă". Ne întorceam la Neuilly și am avut un accient. Eu n-am murit, cei doi din spate n-au murit, dar în acea învâlmășeală am reușit să fac să fie un accident fatal pentru el. S-a vorbit mult pe tema asta, dar n-au existat probe, iar eu am părăsit la scurt timp Parisul. Clive a aflat și a trebuit să moară pentru ca Simon să nu afle.

Livvy încercă să se miște fără ca Adrienne să observe, pentru a se depărta de ea. Dar Adrienne o văzu. Livvy se rostogoli spre un tufiș, deși ghimpii acestuia îi răniră pielea.

Imediat o piatră o lovi cu putere. Cu toată durerea, auzi vocea Adriennei:

– Acum știi tot ce s-a întâmplat.

Livvy nu mai văzu nimic, dar realizează că această frumoasă femeie nebună reușise încercă să lupte cu întunericul care pusese stăpânire pe ea și știu c-a pierdut. Știu că începuse să alunece. Moartea o aștepta pe stâncile de dedesubt.

Rorke Hanlan avu o acută senzație de teamă; simțea că Livvy este în primejdie. Luă lanterna aflată pe masa lui Maggie și porni spre casa ei. Pentru că o luase pe scurtătură, începu să lumineze toate tufișurile pe lângă care trecea. Deodată, zări farurile unei mașini. Era a inspectorului Marbin. O lăsa pe Maggie să-i spună acestuia ce se întâmplase și-și continuă drumul. Livvy!

Același clișeu se repeta obsesiv: doar atunci când te confrunți cu primejdia, apreciezi ce ai fi putut avea... Livvy! Teoretic, Livvy putea fi oriunde; printre sălcii, trestii sau sus pe stânci. Dacă ar fi fost acasă, i-ar fi răspuns la telefon. Deodată, își spuse că era mai bine să lase restul lacului lui Simon care-și începuse căutarea de acolo, și el s-o ia pe drumul ce ducea la stâncile din Ardern.

Locul era părăsit; nici măcar cuplurile de îndrăgostiți care se mai retrăgeau aici pentru intimitate, nu mai ajunseseră aici.

Livvy! Se înfioră la gândul c-ar putea fi moartă deja.

– Livvy! Livvy!

Nici un răspuns.

Privi speriat la poalele stâncii, luminând zona cu lanterna. La început, nu văzu nimic. Apoi, deodată, i se păru că zărește rochia verde în care fusese îmbrăcată, undeva la poalele stâncii. Nici nu știu cum ajunse la ea. Ținând lanterna în dinți, pentru a avea mâinile libere, își croi disperat drum spre ea. Livvy!

Acum când putea fi prea târziu, dragostea lui deveni tot mai puternică. Livvy îl fascina la fel ca înainte. Nu era vechea dragoste care renăscuse, ci un sentiment nou, mai puternic, izvorât din faptul că ea era genul lui de femeie. Iar acum, ea se afla doar la câțiva pași. Cu lanterna în dinți, continuă să-și croiască drum spre ea. Dumnezeu știe ce se întâmpla, dacă acea bucată de stâncă nu suporta greutatea amândurora! Trase aer în piept.

– Livvy, o chemă.

Dar ea nu-l auzea.

Se aplecă asupra ei, încercând să vadă dacă avea oase rupte. Livvy părea foarte liniștită în somnul ei. Sângera dintr-o rană la cap și nu știa prea bine cum putea s-o ridice, pentru a nu-i face rău. Nici nu voia s-o lase acolo, neștiind cine era dușmanul ei și mai ales unde era acesta.

Drumul de urcuș i se păru o veșnicie.

Când ajunse pe platformă, dezbracă jacheta și o înveli cu ea, apoi o transportă spre locul cel mai apropiat: casa lui Maggie.

– Rorke! exclamă aceasta. Sper că nu este moartă!

– Nu. Cheamă un medic și telefonează-i inspectorului Marbin, spune-i c-am găsit-o.

Maggie tremura.

– Tot timpul am crezut că Livvy l-a ucis pe Clive. Am crezut că ea...

– Vei putea să-ți repari greșeala când își va reveni.

– Dacă nu m-aș fi întors în Ardern, n-aș mai fi iubit-o din nou. Mă bucuram de libertate. Dar acum este prea târziu. Am iubit-o cândva, o voi iubi din nou.

Rorke știe că dacă Livvy se va însănătoși, n-o va mai lăsa să plece.

Doctorul, care veni curând, spuse că Livvy putea fi dusă acasă și îngrijită acolo.

– Dar poate sta aici, Rorke, interveni Maggie.

– Tu ai destule probleme, voi avea eu grijă de ea, împreună cu doamna Groom.

Toată noaptea, el veghe la capul Livvyei, iar doamna Groom îl servi cu cafea tare.

Primul lucru pe care-l auzi Livvy fu soneria telefonului, dar durerea puternică de cap îi aminti scena petrecută cu o zi în urmă. Vru să spună ceva, dar Rorke o opri:

– Te rog, Livvy, nu vorbi...

– Trebuie să-ți spun...

– Acum trebuie să te odihnești, apoi când vei fi mai bine, vom discuta totul.

Livvy adormi din nou, dar își aminti stânca, inelul care-și schimba culoarea, apoi durere și multă teamă. Adrienne! Desigur, din cauza ei nu mai îndrăzneă să adoarmă. Adrienne încercase s-o ucidă și Livvy trebuia să facă ceva s-o oprească s-o viziteze în somn. Își aminti cum Adrienne sfâșiase pânza acelui tablou cu cuțitul. Adrienne, cu care se trezise în miezul nopții la capul patului, simțind că este în primejdie...

Doamna Groom îi aduse o cană de lapte cald.

– Nu vreau lapte cald! scânci ea. Rorke? Rorke?

– A fost aici toată noaptea, draga mea; așteaptă să-i spun când te vei simți mai bine, spuse doamna Groom. Domnul Hanlan mi-a povestit tot ce s-a întâmplat. A fost îngrozitor. Dumnezeu s-o odihnească...

– Ce spui, doamnă Groom?

– Miss Charles a murit. A fost găsită destul de aproape de stânci.

– Cine m-a adus aici?

– Domnul Hanlan.

La câteva minute, Rorke apărură cu un chip îngrijorat.

– Te rog, Rorke, trebuie să discutăm, începui Livvy.

– Foarte bine, cred că vrei să afli cum te-am găsit. Keith mi-a spus cine l-a ucis pe Clive.

- Keith?
- Chiar el mi-a spus prin semne că Adrienne este ucigașa lui Clive. Dar ce s-a întâmplat acolo pe stânci, Livvy?
- Rorke, am ținut în mâinile mele acel inel cu piatra care-și schimbă culoarea. Imaginează-ți că l-a ucis pe Clive, pentru că s-a opus căsătoriei ei cu Simon!
- Livvy, să lăsăm toate astea! Ți-am spus vreodată că ai cele mai minunate buze din lume? Te iubesc, Livvy.
- Eu te-am iubit întotdeauna, Rorke, chiar dacă n-ai crezut.
- Nu ne vom mai despărți, Livvy... chiar dacă ne vom mai certa, cum făceam pe vremuri.

Sfârșit